

Proleter DEVRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Kasım-Aralık 2013 Sayı: 26

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Gericiliğin insan yaşamına, özellikle de kadına yasaklarda ve baskısında sınır yok. Kürtaj, sezaryan, üç çocuk dayatması derken, sıra kız-erkek karma öğretime ve yurtlara, evlere kadar geldi. Bu öğretim yılının başında karma yurtlar, kız-erkek olarak ayrıldı, ardından “öğrenci evleri”nin kızlı-erkekli oluşuna müdahale edileceği, bunun için gerekli yasal düzenleme yapılacağı bizzat Başbakan tarafından ifade edildi.

“Özel hayata müdahale”nin bu en uç haline, AKP’li bakanlar bile, ne kılıf uyduracaklarını şaşırmış durumdalar. Öğrenci evlerinin “terör yuvası” olmasından, apartların “vergi kaçakçılığı” yaptığına kadar, çeşitli bahaneler üretip duruyorlar. Vaziyeti kurtarmaya çalışanlardan AKP’nin “ağır topu” Bülent Arınç bile, Başbakan tarafından bir kez daha yalancı durumuna düşürülmesine isyan etti. Gül-Erdoğan çekişmesine, Arınç da eklenince AKP içindeki çatlaklar, artmaya başladı.

Daha bir ay kadar önce AKP, “demokrasi paketi”ni açıklamış, yeniden AB’yi konuşmaya başlamış, “demokrat” maskesini takınmıştı. Ama bu maske artık tutmuyor. Çünkü “demokrasi paketi”nden çıka çıka “türbana özgürlük” çıktı. Türban, önce kamuya ait yerlere, sonra da meclise girdi. AKP’nin kadına sadece örtünme ve eve kapanma “özgürlüğü” tanıyacağı bir kez daha görüldü.

Sayfa 2’de sürüyor

**Sokakta,
işyerinde,
okulda**

**GERİCİ-FASİST
ABLUKAYI PARÇALA!**

Sokakta, işyerinde, okulda GERİCİ-FAŞİST CENDEREYİ PARÇALA!

Bugün AKP'de somutlaşan dinci-gericilik, her zaman demokrasi ve özgürlüklerin düşmanıdır. Bu, sanıldığı gibi sadece İslama özgü de değildir. Bütün dinler, özellikle egemen olduktan sonra toplumsal yaşama el atmış, onu düzenlemeye kalkmıştır. Zaten egemen sınıflar da dini, toplumu denetim altına almanın bir aracı olarak kullanagelmışlerdir. Her sömürücü sınıf, dini kendi ihtiyaç ve çıkarlarına göre uygun bir kalıba dökmüş ve bugüne kadar taşımıştır.

Dolayısıyla dinci-gericiliğe karşı mücadele, sınıfsal bir zeminde yürütülmek zorundadır. AKP'nin işbaşına geldiği son 11 yılın, aynı zamanda işçi-emekçi haklarının en fazla gaspedildiği bir dönem olması, tesadüf müdür? Keza sözde darbelere karşı çıkmak adına, en baskıcı dönemi yaşatmaları, başka nasıl açıklanabilir?

Türkiye, işçi cinayetlerinde Avrupa'da birinci, dünyada üçüncüdür. Günde ortalama 5 işçi, maden ocaklarında, tersanelerde, inşaatlarda katlediliyor. Çalışma süresi, ortalama 12 saati buluyor. Esnek çalışma ile zaman ve mekan da kaybolmuştur. Yaygınlaşan taşeronlaştırma ile işgüvenliği ortadan kaldırılmış, işçi kıyımları sıradanlaşmıştır.

Şimdi yeniden "kıdem tazminatı"nın gaspı gündemdedir. Patronlar, uzunca bir süredir, işçinin "emeklilik güvencesi" kıdemi sırtlarından atma gayreti içindeler. Açıkça, "kıdem yüzünden işçi atamıyoruz" diyerek, daha rahat işçi atmak, daha ucuza çalıştırmak ve kıdem kesintisinden kurtulmak istiyorlar. AKP de burjuvazinin bu isteğini yerine getirmek için cansiperane uğraşiyor.

Bütün bu ağır sömürü ve baskı koşullarına karşı elbette direniş de olacak. Haziran direnişi, bunun en açık kanıtı oldu. Buna karşı AKP Hükümeti, tüm gerici-faşist yönetimler gibi, daha fazla "güvenlik" diyerek, polisi ve orduyu yeni techizatlarla donatıyor, yetkilerini arttırıyor, halk üzerinde terör estiriyor.

ABD merkezli haber kuruluşu Bloomberg'in yaptığı bir araştırmaya göre, Türkiye 474.7 polis ortalaması ile 100 bin kişiye düşen polis sayısında dünya ikincisi. 52 ülkenin yer aldığı listede, birinci sırayı Rusya alırken, Türkiye hemen onun arkasında ikinciliğe yerleşiyor.

Buna karşın OECD ülkeleri içinde eğitim düzeyi bakımından Türkiye, sonuncu sırada. Tıpkı insanca yaşama endeksinde olduğu gibi...

İnsanların yaşam düzeyini yükseltmek, çalışma koşullarını düzeltmek, eğitim ve sağlık gibi en temel haklarını geliştirmek yerine, daha fazla baskı ve şiddet, daha fazla yobazlık, ahlak bekçiliği yapıyorlar.

Kitleyi cehaletin kör kuyusunda tutarak, dinci-gericiliği yayararak, polis şiddetini artırarak, bu ağır sömürü ve baskı koşullarına, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların boyun eğmesi sağlamaya çalışıyorlar.

Sadece AKP değil, bir bütün olarak bu düzenin halka sunacağı başka bir şeyi yok...

Ama nafi! 21 yüzyılın "ayaklanmalar yüzyılı" olacağı, daha ilk yıllarında ortaya çıktı. Yeni bir çağ, "proleter devrimleri çağını" başlatan Ekim devriminin yıldönümünü kutladığımız bu günlerde, insanlık daha özgür, eşit, kardeşçe bir düzene olan özlemini, eskisinden daha güçlü bir şekilde ifade ediyor.

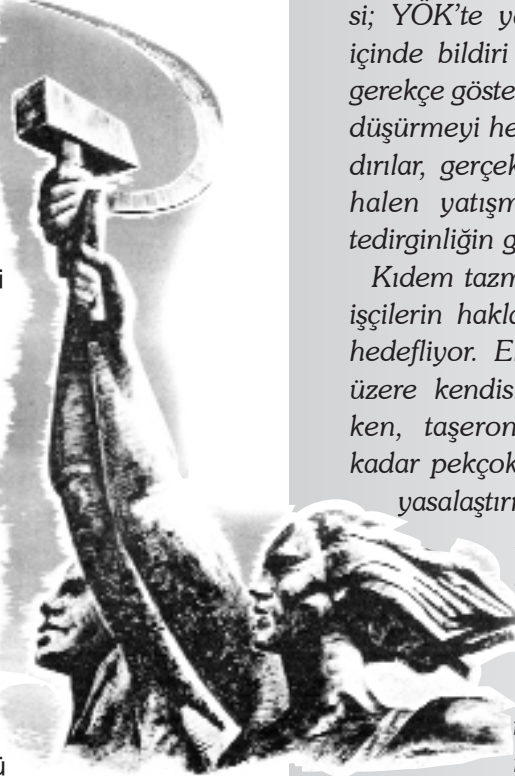
Gerici-faşist cendereyi parçalamak için harekete geçiyor. Çünkü iki seçenekle karşı karşıya: "Ya barbarlık içinde yokoluş, ya sosyalizm!"

Haziran direnişi, egemenleri titretmeye devam ediyor. En çok da geleceğimize, gençlerimizden korkuyorlar. "Öğrenci evleri" yaygarası ile onların üzerinde yoğunlaşmaları boşuna değil. "Dindar gençlik" yaratma gayretleri boşuna değil...

Ama hiçbir zaman gerici-faşist zorbalar, gençliği kazanamadılar. Onu kaybetmemek için giriştikleri tüm çabalar da işe yaramadı. Çünkü gençlik gelecekti, gelecek ise sosyalizm!

Ozanın dediği gibi, içerde-dışarda yürüyor üstüne üstüne, tükürüyor yüzüne yüzüne, fırsatçının, işbirlikçi hayınının... Ve dayanıyor "tiranak ile dış ile, umut ile düş ile..."

Sosyalizm, yeniden insanlığın umudu ve özlemi olarak yükseliyor...

Okurlara...

Merhaba,

6 Kasım YÖK protestolarının birleşik, kitlesel ve militan bir ruhla örgütlenmesi, Haziran direnişi sonrasında öğrenci gençliğin yükselen mücadelesinin yeni bir evresini işaret ediyordu. Üniversite açılışlarının militanlığı ve ODTÜ merkezli direnişler zincirine, eklenen yeni halka oldu 6 Kasım eylemleri. Başbakan'ın öğrenci evlerinde "kızlı-erkekli" kalınmasına müdahalesi; YÖK'te yapılan yeni düzenlemelerle, okul içinde bildiri dağıtımının bile disiplin cezasına gerekçe gösterilmesi, öğrencilerin eylem gücünü düşürmeyi hedefliyor. Her iki yönden gelen saldırılar, gerçekte, gençliğin Haziran'da taşın ve halen yatışmamış olan öfkesinden duyulan tedirginliğin göstergesidir.

Kıdem tazminatının gaspı masada. Burjuvazi, işçilerin haklarına dönük saldırılarını artırmayı hedefliyor. Ekonomik kriz, başta ABD olmak üzere kendisini yeniden hissettirmeye başlarken, taşeron çalışmadan kadın istihdamına kadar pekçok önemli saldırıyı içeren bir paketi yasalaştırmaya çalışıyor.

İşçi sendikalarının ve devrimci işçilerin öne çıkması, militan bir mücadele ile hak gasplarına karşı kitleleri sokaklara dökmesi gereken bir dönemdeyiz. Sınıf hareketi ile gençliğin militanlığını birleştirmek, Haziran direnişinin eksik kalan yönü olan sınıfsal yönü yükseltmek, bugün en önemli görevdir.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

26. sayıda

3	Öğrenci evlerinin penceresi
5	Haziran direnişini okullara taşımak
6	6 Kasım'da Haziran kararlılığıyla
7	Katiller yargılansın!
8	Şehitlerimiz için Avrupa'daydık
10	"Ethem'in mücadelesini sürdüreceğiz"
11	"Efsane komutan" Giap öldü
12	Kıdem tazminatını gaspettirmeyelim
13	Feniş'e direniş ziyareti
14	Stalin Mehmet
16	Seçim partisi HDP kuruldu
17	Duvarlarınızın hükmü yok
18	"Rantsal yıkım" sürüyor
	"Asrın projesi" Marmaray
19	Süleyman Yeter'in katiline ceza
20	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
21	Tutsak kaleminden
22	Geçmişten günümüze Kemalizm-II

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad.

No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı: 26 Kasım-Aralık 2013, 2 TL(KDV Dahil)

Başbakan yine konuştu!
Bu defa konu öğrenci evleri. Devletin artık öğrenci evlerinin içini de kontrol edeceğini, “nizamı-ı alem”e aykırı bir durum varsa müdahale edeceklerini söyledi. **Devlet, öğrenciler için temiz, sağlıklı ve ucuz yurt olanakları sağlamakla uğraşmıyor; diğer taraftan, öğrenci evlerinin penceresinden içeri baktığında, evlerin pahalı, sefil ve sağlıksız koşullarını değil, içinde kızlarla erkeklerin birlikte kaldığını görüyor sadece.** Ve buna müdahale etmeyi görev biliyor.

Valileri, kolluk kuvvetlerini ve ev sahiplerini de harekete geçmeye çağırıyor başbakan. Öğrenci evlerinin içi

leştirilir. Kimi zaman fiili tavırlar, kimi zaman yasal düzenlemeler, çoğunlukla ikisi birden devreye sokularak, kadın cendere içine alınmaya çalışılır.

AKP hükümeti, kadınlara verdikleri “haklar”la ve kadınlar lehine düzenlemeler yapmakla övünüyor. Son dönemde kadınlara verilen “haklar”a bir bakalım: Mecliste ve genel olarak kamuda türban takma hakkı; anaokuluna türbanla gitme hakkı; ilk dört yıllık temel eğitimden sonra okulu bırakma ve eve kapanma hakkı; okul devam ederken evlenme hakkı; işçi kadınların çocuk doğurdukları için işten atılma hakkı, hatta patronların kadın işçi çalıştırmama hakkı; karma öğrenci yurtlarının kaldırılıp “hare-

bulunamaz” diye bir düzenlemeye de kalkışabilirler.

Mesela, gencecik kızlarla erkeklerin biraraya geldikleri her ortam (okul, yemekhane, lise bahçesi, otobüs, kafe, öğrenci evi vb.), “fuhuş odakları”dır AKP’ye göre. Ve derhal yasaklanmalıdır!

Mesela Haziran Ayaklanması sırasında Taksim Dayanışma’yı temsilen başbakanla görüşmeye giden heyetin içinde, başbakanı en fazla rahatsız eden durum, kadın sendikacının konuşmasıdır. Öyle ya, kadın, sendika yöneticisi ve bir ayaklanmanın sözcüsü konumunda bile olsa, haddini bilmeli ve konuşmamalıdır!

Saldırılardaki artış

Son on yıl, kadınlara dönük öldürme ve yaralama saldırısının her geçen gün arttığı bir süreçtir. Eski kocası, sevgilisi, abisi, sonuçta bir erkek yakını tarafından öldürülen kadınların artık hesabı bile tutulamıyor. Bazen günde 2-3 kadının ölümü çıkıyor gazete haberlerine. Bıçaklanan, dövülen, yaralanan kadınların ise haddi hesabı yok.

Bu saldırıların önemli bir kısmında katiller “iyi hal indirimi” almakta ve hızla hapisten çıkmaktadır.

Yaralamaktan yakalanan saldırganların da büyük çoğunluğu, tutuklanmaya bile gerek görülmemekte ve genellikle sonrasında aynı kadına yeniden saldırılmaktadır.

Yapılan araştırmalara göre, evli her on kadından üçü eşinden cinsel ya da fiziksel şiddet görmektedir. Üstelik, kocasından gördüğü fiziksel şiddet nedeniyle kendisini suçlayan ya da “sevildiği” için şiddet gördüğünü iddia eden, kıskançlık kaynaklı saldırganlığın övünülecek bir durum olduğunu düşünen; yaşadığı cinsel şiddeti ise zaten “doğal” ve “meşru” zanneden, cinselliğin böyle yaşandığını sanan kadınların sayısı, bu istatistiklere dahil değildir.

Bir başka artış, çocuklara toplu tecavüzlerde ve çocuk gelinlerin sayısında yaşanmaktadır. 9-12 yaşındaki çocuklar, fuhuş sektöründe pazarlanmakta, birçok devlet görevlisi de içinde olmak üzere çok sayıda tecavüzcünün saldırısına uğramaktalar. Üstelik saldırı bununla sınırlı da kalmıyor; sonrasında adli tıpta “bekaret muayenesi”ne birden fazla defa gönderilerek, bunun yarattığı psikolojik yıkımla da uğraşmak zorunda kalıyorlar.

Öğrenci evlerinin penceresi...

Egemen sınıfların “kadın” a bakışı, “kadın bedenini kontrol etme” üzerinedir. Sınıf mücadelesi içerisinde, kadınların haklarında genel bir artış olur, önemli kazanımlar elde edilir.

Ama mücadele genel olarak geriye düşerken, haklarını en hızlı kaybeden kesim, yine kadındır. Hele ki devletin yapısı gericileştikçe, kadına -özellikle de emekçi kadına- dönük saldırılar, adım adım, ama hızla tırmanır. Kadını yaşamdan silmek, kazanılmış haklarını peşpeşe gaspetmek, bedenini metalaştırırken kendisini de köleleştirmek için her tür saldırı gerçekleştirilir.

“dikizlensin”, evlerde olup bitenler ihbar edilsin, “nizam-ı alem”e, “toplumsal ahlak”a aykırı durumlar hemen cezalandırılsın diye fetvasını vermiş durumda.

Aslında “dikizcilik” ilk defa gündeme gelmiyor devletin katında. Daha önce de, yine başbakan, Beşiktaş’taki başbakanlık ofisinin penceresinden, vapurdan inen kadınları seyrettiğini, onların giysilerini kontrol ettiğini söylemişti.

Kadın evine!

Egemen sınıfların “kadın” a bakışı, “kadın bedenini kontrol etme” üzerinedir. Sınıf mücadelesi içerisinde, kadınların haklarında genel bir artış olur, önemli kazanımlar elde edilir. Ama mücadele genel olarak geriye düşerken, haklarını en hızlı kaybeden kesim, yine kadındır. Hele ki devletin yapısı gericileştikçe, kadına -özellikle de emekçi kadına- dönük saldırılar, adım adım, ama hızla tırmanır. Kadını yaşamdan silmek, görünürlüğü ortadan kaldırmak, kazanılmış haklarını peşpeşe gaspetmek, bedenini metalaştırırken kendisini de köleleştirmek için her tür saldırı gerçek-

selamlık” olan yurt hakkı; lisede ayrı kantinlere gitme hakkı, istemediği hamileliği kürtajla sonlandıramama hakkı, sezaryanla doğum yapamama hakkı...

Devletin kadınlarla ilgili tüm yeni kanun ve düzenlemeleri, kadınları daha fazla eve kapatmaya, sosyal yaşamdan silmeye dönüktür. **“Kadın görünce abdesti bozulan yobaz” gibi, kadınların sözkonusu olduğu her durumda “ya gözlerini kapatmaya, ya kadını kapatmaya” zorlayan bir tutum, artık günlük yaşamda karşımıza sistemli biçimde çıkarılmaktadır.**

Mesela, hamile bir kadın görmek, genel olarak insanlarda bir “sevecenlik” duygusu ile karışık bir “saygı” uyandırır. AKP’lilere göre ise, hamile kadın utanmalı, saklanmalı, evden ancak “akşam üstleri-kocasının arabasında-yarım saat” kriterlerine uygun olarak dışarı çıkmalıdır.

Mesela kadının başı açık gezmesi “kirlenmektir”, öyle ki, türbana giren AKP’li kadın milletvekillerinden birisi, açıktan “artık başımı açarak kirlenmeyeceğim” diyebilmektedir. Yakında “kamusal alanda kadınlar türbansız

Yetmiyor, “direnmediği”, ya da “şikayet etmediği” gerekçesiyle, çocuklar suçlu çıkarılıyor, adeta teca-vüze uğradıkları için yargılanıyorlar.

Ve en dinci, en muhafazakar görünen erkekle-rin, küçük yaştaki kızlara tecavüzleri ile, küçük yaştaki kızlarla evlilikleri ile gündeme gelmeleri hiç bitmiyor. Hüseyin Üzmez gibi yobaz bir gaze-tecinin, küçük yaştaki bir kız çocuğuna sistemli tecavüzü, en çarpıcı örneklerden biridir.

Deniz Baykal ile kimi CHP’li ve MHP’li millet-vekillerini “kasetler” üzerinden etkisiz hale geti-ren AKP’nin, bazı kurmaylarının “kasetler”i oldu-ğu ve bu kasetlerin tehdit amaçlı olarak cemaatin elinde bulunduğu dedikoduları, zaman zaman gündeme gelmektedir. Başkalarına ahlak bekçiliği yapmaya kalkanların, kendilerinin ciddi ahlaki sorunları olduğu, toplumsal kabul görmüş genel doğrular arasındadır.

Dahası, kızlarla erkeklerin biraraya geldiği son derece doğal ortamları, devlet “kirli” ve “ahlaka aykırı” ilan ederken, gerçek kirleri ve ahlaksızlık-ları saklamak için seferber olmaktadır. Mesela, reşit olmuş, kendi kararlarını alabilecek durumda, üstelik de ailesinin bilgisi ve onayı dahilinde özel olarak kiraladığı bir evde kalan üniversite öğrenci-si için, “ailesi onu bize emanet etti” diyerek ahlak bekçiliği yapabilmektedirler. Ama, ailesi olmadığı ya da istemediği için devletin yetiştirme yurdunda kalan, yani doğrudan devlete “emanet” edilmiş olan, 18 yaşının altında, korunmasız, savunmasız, derdini bile anlatmaktan aciz çocukların bulundu-ğu yetiştirme yurtlarında, ya da çok daha küçük yaştaki çocukların bulunduğu çocuk esirgeme yurtlarında bulunan çocuklar, orada görevli hade-melerin, müdürlerin tecavüzüne uğramakta, ya da fuhuş sektörüne pazarlanmaktadır. Bu konuda devletin attığı tek bir adım, bunu kesin olarak durduracak caydırıcılıkta hiçbir yasa yoktur. Keza, yine 18 yaş altındaki çocukların “emanet” edildiği hapishanelerde çocuklar gardiyanların, müdürle-rin ve hapisteki mafya babalarının sistemli tecavü-züne, şiddetine, her türden saldırısına maruz kal-maktadır. Pozantı Hapishanesi’ndeki çocukların, bu durumu basına duyurdukları için sürgüne gön-derildikleri, tehdit edildikleri ve saldırıların sürdü-ğü, yakın dönemde haberlere yansıyan olaylardan biridir.

Yasalar, öldüren, yaralayan, tecavüz eden erke-ği korumaktadır. Mahkemelerde caydırıcı cezala-rın verilmeyişi, “töre” gibi unsurların özellikle dizilerle meşrulaştırılması, toplumsal olarak kadı-na şiddeti artıran unsurlardır. Birçok durumda, şiddet gördüğü için polise-jandarmaya şikayete giden kadın, burada da saldırıya uğramakta ve kocasına geri teslim edilmektedir. Keza adli tıp raporlarının tecavüzcünün lehine verildiği durum-lar hiç de az değildir.

Mücadeleden başka yol yok

Devletin görevi, öğrencilerin hayatını denetle-mek, yargılamak ve “suç unsuru” aramak değildir. Devletin görevi, öğrenciler için, insanca yaşama

koşullarına sahip ucuz-ücretsiz, sağlıklı yurtlar inşa etmektir. Bir taraftan öğrenciler, yurt bulama-dıkları ya da yurtlardaki balık istifi yaşantı, ders çalışmaya ve insanca yaşamaya uygun olmadığı için eve çıkmak zorunda kalacak; üstelik de bu evlerde en kötü koşullarda ve fahiş fiyatlarla yaşa-maya mahkum edilecek; diğer taraftan evlerde kalan her öğrenci potansiyel suçlu ilan edilecek!

Devletin görevi, “vatandaşına hizmet” ve “özgürlükleri anayasal güvence altına almak” olarak tanımlanmıştır. Bu doğru olsaydı, dev-let ihtiyacı olan her öğrencinin barınacağı yurtlar yapar, eğitimi ücretsiz hale getirir, kız çocuklarının küçük yaşta evlendirilmelerini mutlak biçimde önleyecek tedbirler alır, kadın katillerine en ağır cezaları verir; 18 yaşı-na kadar eğitimi zorunlu kılardı vb... Kısacası kitlelerin gerçekten “insanca” yaşamasını sağ-layacak, her konuda yasal ve sosyal düzenle-meleri yapardı.

Ancak devletin gerçek yüzü de, gerçek görevi de bu değildir. O sadece, egemen sınıfların çıkar-larını korumakla ve bu çıkarlara bir tehdit farket-tiğinde, bu tehdidi bertaraf etmekle yükümlü bir aygıttır. **“Vatandaş”ın değil, burjuvazinin hiz-metindedir. Ve kitleleri ne kadar baskı altında tutarsa, kimi zaman dinci-gerici, kimi zaman burjuva yoz kültürle ne kadar uyuşturursa, o kadar başarılıdır. “Batı demokrasileri”nde gençlerin “özgürlük” adı altında yozlaştırıl-ması da, geri bıraktırılmış toplumlar-da dinci-gerici kuşatma ile bunaltıl-ması da, aynı amaca hizmet etmekte-dir.** Öğrenci evlerine dönük bugünkü saldırı, bu tutumun doğal sonuçlarından biridir.

“Kimsenin özel hayatına karışmıyo-ruz” sözü, sadece boş bir nakarattan iba-rettir. **Egemen sınıflar her dönem özel hayatlara müdahale etmişlerdir; kimi zaman ideolojik bombardımanla yönlendirmiş, kimi zaman terör estir-miş; ama her dönem kitlelerin kendi-sine tehdit haline gelmesini engelle-mek için her tür önlemi almıştır.**

Dinci gericilik ise, bunu bir adım daha ileri götürerek, kazanılmış hakların gaspında pervasız davranmıştır. **Çünkü dinci gericiliğin özünde, başkasının yaşamına müdahale zorunludur; dini argümanlar, “dine aykırı” davranışla-rın ve yaşamların “günah”ını tanı-k olanlara da yükler, “dini bütün”lere, bunları değiştirme görevini verir.** Dolayısıyla onlar açısından din “Allah ile kul arasında” değildir; toplumun tüm kesimlerine, diğerlerini denetleme ve “dini yayma” zorunluluğunu yükler.

Bu nedenle, AKP hükümeti döne-minde, içkiden genel ahlak kurallarına kadar, özel hayata her türlü müdahale

artmıştır. Ve yine bu nedenle, bundan sonra da bu türden saldırıların arkası kesilmeyecektir. Yurtların ardından öğrenci evleri, sonrasında kan-tinleri, yemekhaneleri, sınıfları, giderek okulları, otobüsleri bile ayrılacak, “harem-selamlık” uygula-masını, yaşamın her alanına yansıtılmaya çalışıla-caktır. **Kızlarla erkekler arasında en sıradan dostluk ilişkilerini bile “ahlaksızlık” olarak tanımlayan, kadını salt cinsel bir meta olarak gören anlayış, onu “erkeğin görüş alanından” çıkarmak için her yol ve yöntemle başvuracak-tır.**

Bunu durduracak tek unsur, her türden dinci gerici baskıya karşı mücadele etmektir. Gençler, kendi yaşamlarına, geleceklerine sahip çıktıklarını, egemen sınıfların baskılarına boyun eğmediklerini, Haziran Ayaklanması sırasında en çarpıcı haliyle gösterdiler. Kendi özgür iradelerini kullanarak sokaklara döküldüler, eylemlere katıl-dılar, polisi taşladılar, barikatlar kurdular, kendi özgürlük alanlarını açtılar. **Gençlere bu müdaha-le, Haziran’da patlayan kitle hareketini yoket-me, sindirme, her cepheden kuşatarak ezme müdahalesidir aynı zamanda.** Ve gençler, buna karşı da harekete geçecek, kolektif mücadelenin gücünü gösterecek, AKP yönetimini bir kere daha yenilgiye uğratacaktır.

Gençlik gelecektir ve gençler bu geleceğin sokakta kurulduğunu anlamış durumdadır!

Isparta’da yemekhanede “harem-selamlık”

21 Ekim’de, Isparta Ahmet Melih Doğan Anadolu Lisesi’nde, yemekhane kapısına, kız ve erkek öğrencilerin ayrı yemek yiyeceği ile ilgili bir duyuru asıldı.

Duyuruda, kız öğrencilerin pazartesi, salı ve çarşamba günü saat 12.25- 12.40, erkek öğrencilerin ise 12.40- 13.00 saatleri arasında, perşembe ve cuma günü ise erkek öğrencilerin 12.25- 12.40 arasında, kız öğrencilerin ise 12.40- 13.00 arasın-da yemek yiyeceği belirtiliyordu.

Öğrenciler bu durumu ailelerine iletiler ve gelen tepkiler üzerine kız erkek öğrencilerin ayrı yemek yemesi uygulaması kaldırıldı.

Gaziantep’de öğrencilerin barınma eylemi

Gaziantep Üniversitesi öğrencileri yüksek kira fiyatlarına karşı, üniversite içerisinde bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşün ardından öğrenciler, Abdullah Cömert Meydanı’nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, özellikle Suriyeli göçmenlerin Antep’e gelmeleriyle evlerin fahiş fiyatla-ra kiraya vermesinden, devlet yurtlarının yetersiz olmasından dolayı, öğrencilerin ya cemaat evlerine, ya da ev kiralamaya zorlandığını belirtip, fırsatçılara teslim edildiklerini söylediler.

Parası yetmediği için okulu bırakmak zorunda kalan ögren-cilerin olduğunu belirten öğrenciler, kampüs içerisinde AVM inşaatına değinerek şunları söylediler: “Öğrencilerin en acil ihtiyacı alışveriş yapmak mıdır? Bizleri birer müşteri gibi gören üniversite yönetimi, en yakıcı meseleleri çözmek yerine büyük bir aymazlıkla zaten sayısı giderek azalan yeşil alanlarımızı, ağaçlarımızı yok ederek çarşı yapıyor. Üniversitenin etrafı AVM’lerle doldu. Sırf birilerine peşkeş çekmek için yapılan bu çarşıyla bizleri kandıramazlar.”

Haziran direnişini okullara taşımak

Bu yıl, okullar daha açılmadan egemenleri büyük bir korku sardı. Çünkü okullar, Haziran direnişinin coşku suyla kapanmış, mezuniyet törenleri protesto ve gösterilerle geçmişti. Böyle bir kapanışın, çok daha etkili bir 'açılış'la başlaması, kuvvetle muhtemeldi. İşte bütün planları, bu başlangıcı önlemek üzerine kuruldu.

Önce bilinçli bir şekilde "Eylül sendromu" yarattılar. Sözde "istihbarat raporları"yla, Eylül'de büyük fırtınaların kopacağını, buna yönelik hazırlıkların yapıldığını duyurdular! Okulların ve maçların başlayacağı Eylül ayında çok büyük olaylar olacaktı! Hükümetin yetkilileri, medya aracılığıyla bu yönde açıklamalar yapıyor ve kitlelere korku saçıyordu... Çünkü en başta Amerika'dan çok iyi biliyorlar ki, toplumu ne kadar çok korkuturlarsa, o kadar fazla "güvenlik tedbiri" alabilir, baskı ve şiddeti arttırabilirlerdi!

Nitekim daha okullar açılmadan saldırılar başladı. Üniversitelerde "Özel Güvenlik Birimleri" (ÖGB) yerine, polisi geçireceklerini duyurdular. ÖGB'lerin öğrenci eylemlerini bastırmada yetersiz kaldığını, özel bir polis kuvvetine ihtiyaç olduğunu söylediler. Öğrencilerin "katilleri okullara sokmayacağız" kararlılığı karşısında ise, şimdilik 6 ay sonraya çektiler.

Ardından ODTÜ'nün arazisinden yol geçirme bahanesiyle ODTÜ ormanına saldırdılar. ODTÜ'lü öğrenciler başta olmak üzere kitlelerden yükselen tepkiler ve eylemler üzerine, bu konuda da geri çekildiler. Fakat tam da bayram tatilini fırsat bilerek, sinsice yeniden saldırıya geçtiler.

Benzer durum, ortaöğretim için de geçerlidir. Sözde "demokrasi paketi" ile türbanı okullarda resmen serbest kıldılar. İmam-Hatip Okulları'nı arttırdılar, müfredatı daha fazla dinci-gerici eğitimle doldurup sistemleştirdiler. Polis-idare işbirliğini, okulların ticarethaneye dönüşmesini, devlet okullarını her yönden geri bırakıp özel okulları teşvik etmeyi hızlandırdılar. Ayrıca, sözde "anadilde öğrenim hakkı" verdiklerini söyleyerek Fettullah Gülen'e yeni "özel okullar" sunmayı ihmal etmediler.

Dinci-gerici bakış, kendini yurtlarda da gösterdi. Kız-erkek birlikte kalınan tüm yurtlar, "haremlik-selamlık" şeklinde ayrıldı. Yurtlara giriş saatleri, iki saat öne çekildi. Yurt ücretleri arttırıldı. Böylece yurtlar, hem daha pahalı, hem daha baskıcı hale getirildi. Öğrenci gençliğin barınma sorunu iyice depreşti. Ne okullarda, ne yurtlarda, öğrencinin kendi yaşamına dair söz ve karar hakkı tanındı. Herşey yine devlet "büyükleri" tarafından belirlenip dayatıldı.

* * *

Özcesi, AKP hükümeti daha okullar açılmadan kitlelerin geri kesimlerine seslenerek, anneler, babalar üzerinde büyük bir korku yaratarak, sal-

dırı planını yaşama geçirmeye başladı. Okulların açılmasıyla birlikte bu saldırılar artarak devam etti.

Fakat madalyonun bir de diğer tarafı var. Bu tarafında öğrenci gençliğin mücadele geleneği ve direnişi bulunuyor. Buna bir de Haziran direnişiyle birlikte, halka ve kendi gücüne güven duygusu ile artan bir militanlık ve coşku eklendi. Egemenleri telaşlandıran ve korkutan da, işte bu mücadele azmi, ısrarı, coşkusudur.

Üniversitelerin bu yılki resmi açılışların son derece sönük geçmesi, Bakan'ların konuşmaya gelmekten çekinmeleri, duydukları bu korku yüzündendir... Keza, polislerin okullara gelmesi durumunda, öğrenci eylemlerinin nasıl büyüyeceğini kestirdiklerinden, bu konuda da geri adım atmak zorunda kaldılar.

Öğrenci gençlik, polisi hiç bir zaman okullarında istemedi. Geçmişten beri "Okul mu, Karakol mu Polis Dışarı!" sloganı, en sık atılan slogan oldu... Üstelik polis bugüne dek tüm toplumsal olaylarda kitlelerin üzerine ateş açan, katleden, işkence yapan kötü bir sicile sahipti. En son Haziran direnişinde onbinlerce kişi, polisin gazı-copu-kurşunu ile yaralandı, binlercesi sakat kaldı, gencecik fidanlarımız yaşamını yitirdi. Ethem'in, İsmail'in, Ahmet'in ve diğerlerinin katillerini okullarda görmek istemediklerini, öğrenci gençlik bir kez daha haykırdı.

Hükümet, polisi şimdilik geri çekmiş görünüyor. Ancak her zaman olduğu gibi, öfkenin dinmesini bekliyor. Fırsatını bulduğu ilk anda bu yönde girişim yapacaktır. Fakat her şey, bizim kararlılığımızda, direngenliğimizde ve örgütlülüğümüzde düğümleniyor.

Sadece polisin okullara girmemesi değil, her tür saldırı ile başetmek ve haklarımızı birer birer sökerek almak için, güçlerimizi birleştirmek ve örgütlenmek zorundayız! Egemenlerin Haziran korkusunu büyütmek ve korkularını gerçek kılmak için, birleşmeli ve örgütlenmeliyiz!

6 Kasım, bunun için iyi bir zemin sunuyor. Çünkü 6 Kasım, 12 Eylül'ün üniversitelerdeki uzantısı YÖK'ün kuruluş günüdür. 30 yılı aşkın süredir, onlarca hükümet değişikliği olmuş, fakat YÖK, muhafaza edilmiştir. Sözde darbelere karşı AKP hükümeti de, 11 yıldır YÖK'e dokunmayarak, gerçekte kendisinin "12 Eylül'ün çocuğu" olduğunu göstermiştir.

12 Eylül cuntası tarafından 1982'de kurulduğu yıldan bu yana YÖK, başta öğrenci gençlik olmak üzere her kesimin tepkisini en fazla üzerine çeken ve en hızlı yıpranan kurum oldu. Her 6 Kasım, protestolarla, boykotlarla, işgallerle geçti. Bu yönüyle denilebilir ki, 6 Kasım, öğrenci gençliğin 1 Mayıs'ı gibidir. Başta devrimci-demokrat öğrenciler olmak üzere, öğrenci gençliğin en geniş kesimlerini bir araya getiren bir gündür.

Proleter Devrimci Gençlik bülteninin Ekim sayısı çıktı. 6 Kasım YÖK gündemiyle çıkan bülteninde, ODTÜ ve yurtlardaki direnişe de yer veriliyor. Ayrıca Haziran Direnişinin şehitlerine ve tutsaklarına sahip çıkma çağrısı ile birlikte imza kampanyası da duyuruluyor.

Buna rağmen halen YÖK varlığını koruyorsa, egemenlerin ona duydukları ihtiyaç kadar, bugüne dek yapılanların onu yıkmaya yet-

mediği içindir. Her ne kadar YÖK'ü revize etme çabaları olduysa da, öğrenci gençliğin talebi YÖK'ün YOK OLMASIDIR!

* * *

Bu yıl 6 Kasım'a Haziran direnişinin ruhu ile giriyoruz. Haziran günlerinde gençlik, toplumsal kesimlerin önemli bir dinamiği olarak direnişte yerini aldı. Çatışmalarda, barikatlarda en önde savastı. Şimdi Haziran'dan Kasım'a bir köprü kurmanın, Haziran ateşini okullara yayma zamanıdır.

Bunun için, ilkin Haziran direnişiyle birlikte bir örgütlenme biçimi olarak ortaya çıkan FORUMLARI, okullarda toplamalıyız. Bu forumlarda gönüllü olanlardan "6 Kasım komiteleri" oluşturmalı ve 6 Kasım faaliyetlerini, bu komitelerle örgütlemeliyiz!

İkincisi, 6 Kasım'ı sadece bir güne sıkıştırmaktan çıkarmalı, bir haftaya yayılan teşhir ve eylemlilik süreci olarak ele almalıyız. Paneller, seminerler, çeşitli gösteriler ile, YÖK şahsında 12 Eylül'ü ve devam eden 12 Eylül zihniyetini sergilemeliyiz. Sadece teşhirle de yetinmeyip, kendi taleplerimizi duyurmalıyız: Nasıl bir okulda-üniversitede okumak istiyoruz? Nasıl bir ülkede-dünyada yaşamak istiyoruz? Bunları anlatmalıyız...

Ve 6 Kasım günü, ülke çapında olabildiğince merkezi-birleşik eylemler gerçekleştirmelidir. Eğer 6 Kasım faaliyeti, forumlarda şekillenir ve örgütlenirse, bu aynı zamanda öğrenci gençliğin kitle-sel örgütlülüğünü yaratma yönünde önemli bir adım olacaktır. Fakülte ve kampüslerden üniversitelere, oradan il ve ülke düzeyine doğru örülecek bir örgütlenmenin başlangıcı olarak 6 Kasım, sonrasına iyi bir örnek, model bırakacaktır.

Bu 6 Kasım'da yıllardır süren parçalı eylemlere son verelim! Haziran ruhu ile güçlerimizi birleştirelim ve egemenlerin karşısına bu birleşik-örgütlü güçle çıkalım! Korkularını başlarına getirmek bizlerin elinde! 6 Kasım, bunun başlangıcı olsun!...

PDG Bülteni'nden...

6 Kasım'da Haziran kararlılığıyla...

İstanbul'da kitlesel YÖK eylemi

'80 askeri darbesinin ürünü olan YÖK'ün kuruluş yıldönümünde, birçok üniversitede olduğu gibi İstanbul Üniversitesi'nde de kitlesel bir eylem gerçekleştirildi. Geçen senelerde yaşanan parçalı YÖK protestolarının dışında, bu sene YÖK protestosu, Üniversite Forumları, Üniversite Emekçileri ve Eğitim Dayanışmasının çağrısıyla ortak yapıldı. Her zaman birleşik ve kitlesel geçmesi gereken YÖK protestoları, bu sene Haziran direnişinin etkisiyle ortak yapıldı.

Eylem, farklı noktalarda toplanıp yürüyüşe geçme ile başladı. Üniversite Forumları, saat 13.00'de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Hergele Meydanı'nda toplanıp, "Ali İsmail Yaşıyor, Üniversite AKP'ye Direniyor" pankartını açtılar. Burada sloganlar atıldı, konuşmalar yapıldı halaylar çekildi. Diğer üniversite öğrencileri, sloganlarla Edebiyat Fakültesi önünde toplandı. Bu sırada üniversite penceresinden "Ali İsmail'in dediği gibi: 'Korkacaksın, titreyeceksin, yıkılacaksın adi hükümet!' Yıkılacaksın YÖK!" yazılı, Ali İsmail'in fotoğrafının olduğu bir pankart sallandırıldı.

DÖDEF ve HDK Gençlik Meclisi ise, Aksaray Metro durağından buluşup buradan yürüyüşe geçtiler. İçerideki öğrencilerin dışarı çıkmasıyla yürüyüş korteji oluşturuldu ve binlerce öğrenci, "Ali İsmail'in Katili Üniversiteye Giremez", "Katil Polis Hesap Verecek", "YÖK Kalkacak, Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "YÖK, Polis Medya Bu Abluka Dağıtılacak", "Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Her Yer ODTÜ Her Yer Direniş", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni" sloganlarıyla Beyazıt Meydanı'na geldi. Haziran Direnişi şehitleri için yapılan saygı duruşuyla program başladı.

İlk sözü alan Eğitim Dayanışması, hükümetin yaptığı baskıları ve eğitimle bağdaşmayacak uygulamaları teşhir ederek, ortak mücadele edilmesi gerektiğini belirtti. Ardından Haziran Direnişi sırasında gözünü kaybeden bir üniversite öğrencisi konuştu. Eğitim Emekçileri adında söz alan Eğitim Sen Üniversiteler Şubesi Başkanı İsmet Akça; YÖK'ün üniversiteleri zaptırap altına almak için kurulduğunu, üniversitelerin baskı, tehdit, cezalandırmalarla çekilmez hale geldiğini, eğitimin gerileştirildiğini, piyasaya açıldığını belirtti. Ardından "herkesin özgürce araştırma yapabildiği, düşündüğü, tartıştığı, eyleme geçebildiği, halkıyla bütünleşmiş bir üniversite istiyoruz!" diyerek konuşmasını bitirdi.

Üniversite Forumları adına yapılan açıklamada, "üniversitelerde YÖK yetmiyormuş gibi, bir de Ali İsmail'in katilini okullara sokmak istiyorsunuz" dendi. Ali İsmail'in katilinin üniversiteye giremeyeceği, YÖK'ün kökünün kazınacağı, bu uğurda mücadeleye devam edileceği üzerine vurgu yapıldı. Çekilen halayların ve horonların ardından, öğrencilerin hep bir ağızdan söylediği Beyazıt Marşı'yla eylem sonlandı.

Kocaeli'de ÖGB saldırısı

YÖK'ün kuruluş yıldönümünde Kocaeli Üniversitesi öğrencileri, öğretim üyeleri ve çalışanları da mücadele alanlarındaydı.

Bu yıl ki YÖK eylemi, her yerelde olduğu gibi Kocaeli Üniversitesi'nde de Haziran Direnişi'nin getirdiği mücadele kararlılığının ön plana çıktığı bir nitelik taşıdı.

En önde Haziran Direnişi'nde şehit düşenlerin fotoğrafları ve "Ranta, Yola, YÖK'e Karşı Üniversite Ayağa - Kocaeli Üniversitesi Öğrencileri" imzalı pankartın açıldı. Eylem, Umuttepe Kampüsü Sosyal Tesisleri'nden Rektörlüğe kadar yapılan yürüyüşle devam etti. Yürüyüş boyunca sık sık "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "YÖK Kalkacak, Polis Gidecek, Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "Katil Polis Üniversiteden Defol", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm" sloganları atıldı.

Eylemin Rektörlük binası önünde yapılmak istenmesi ve ÖGB'lerin Rektörlük çevresini abluka altına alması üzerine burada ÖGB barikatına yüklenildi. Çıkan arbedede öğrencilerin kararlılığı karşısında, ÖGB'ler geri çekilmek zorunda kaldılar.

Arbedenin ardından çeşitli konuşmalar yapıldı ve basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında Haziran Direnişi'nin açtığı yoldan üniversitelerde mücadeleyi büyütme kararlılığı vurgulandı. Eylem atılan sloganlar ve çekilen halaylarla son buldu.

Çukurova'da forum ve yürüyüş

YÖK'ün kuruluş günü olan 6 Kasım, Çukurova Üniversitesi'nde de protesto edildi.

Çukurova Üniversitesi Öğrenci Bileşenleri, çalışmalarını günler öncesinden başlattılar. Üniversite içinde ve kantininde bildiriler dağıtılarak protesto paneline ve eylemine çağrıda bulundu.

6 Kasım günü saat 12.00'de toplanan öğrenciler, öğretim görevlisi, Adana Eğitim-Sen Başkanı ve bir öğrencinin yaptığı konuşmayı dinlediler önce. Sonra da "YÖK Kaldırılsın Parasız, Bilimsel, Demokratik Anadilde Eğitim" pankartı ile dekanlığa yürüyüp tekrar aynı alana döndüler. Ve eylemlerini mücadele çağrısı ile bitirdiler.

Katiller yargılansın!

Ethem'in mahkemesinde yine saldırı

Ethem Sarısülük davasının ikinci duruşması, 28 Ekim Pazartesi günü gerçekleşti. İlk mahkemenin zayıf geçmesine karşılık, ikinci mahkemede güçlü bir kitle katılımı söz konusuydu.

İlk duruşmada katil polis Ahmet Şahbaz'ı peruk ve takma bıyıkla getirmişlerdi mahkemeye. İkinci duruşmaya getirme gereği dahi duymadılar. Ailelerin saldırısından korkan devlet, katilini sonuna kadar korumaya çalışıyordu.

Duruşma öncesi ortamı terörize eden devlet, mahkeme binasının etrafını polis ablukasıyla çevirmişti. Salonda köpeklerle bomba araması yaptılar. Katil polisin avukatları, salona jandarma korumasında alınırken, Ethem'in ailesi ve avukatları birçok aramadan geçirildi.

Mahkemeyi içeriden takip etmek isteyen yüzlerce kişi, 10 kişilik sıralarda sıkışarak 20-30 kişi oturdu ve mahkemeyi izlemeye başladı. Ethem'in 144 avukatı için mahkemede oturacak yer bulamadı. Hakimin "önce avukatlar otursun, salondakiler dışarı çıksın" uyarısına karşılık avukatlar, mahkemeyi ayakta takip edeceklerini söyleyerek gelenlerin salondan çıkmasına izin vermedi.

Avukatlar, sanığın tutuklanmasını ve mahkemeye getirilmesini talep ettiler. Heyet, "sanığın kaçma şüphesi yoktur" diyerek bu talebi reddetti. Aynı hakim, kazayla adam öldürmek suçundan yargılanan bir başka kişi için tutuklama kararı çıkarmıştı, üstelik sanık 9 yıla yargılanıyordu. Avukatlar bu durumu hatırlattılar, ama mahkemenin kararı değişmedi. Yine avukatların vurulma anı görüntülerini ve bilirkişi raporlarını sunmak istemesine, heyet, "devletin kurumları aracılığıyla gelmediği" gerekçesiyle karşı çıktı.

Mahkeme boyunca katilin avukatları, sadece bir kere söz alıp "mahkemede baskı var" deyince avukatlar ve salonda bulunan herkes tepki gösterdi. Hakim, mahkemenin 2 Aralık'a ertelenmesine, katilin Ankara'ya getirilmeden telekonferans yöntemiyle ifadesinin alınmasına, kaçma ihtimali olmadığı için tutukluluk talebinin redde-

dilmesine karar verdi.

Mahkemedeki kitle, çıkışta katilin avukatlarının üzerine yürüyünce ortalık karıştı. Bütün mahkeme boyunca jandarmaların arkasında saklanan katilin avukatları, korkudan ne yapacaklarını şaşır-dılar.

Aynı anda dışarıdaki saldırı da başladı. Kitle sabah saat 8'den itibaren Ankara Adliye'sinin C kapısı önünde toplanmıştı. Mahkeme boyunca, ses aracıdan konuşmalar yapılmış, ajitasyon

çekilmişti.

Mahkeme salonundan gelen haber üzerine kitle, Adliye kapısına yüklendi ve kapıyı kırdı. Polis, tomalar ve gaz bombalarıyla vahşice saldırdı; 1 kişi ağır olmak üzere 7 kişiyi yaraladı, 28 kişiyi de gözaltına aldı.

Ana caddeye çıkan kitle, bir süre caddede barikatlar kurarak polisle çatıştı. Yarım saat süren çatışmanın ardından Güvenpark'ta tekrar toplanarak, avukatlarla birlikte saldırıyı protesto ettiler. Açıklamada duruşmanın sonuçları da değerlendirildi. Gözaltına alınanlar 29 Ekim'de savcılığa çıkarıldılar ve serbest bırakıldılar.

Devlet katillerini korumak için elinden geleni yapıyor. Katilin cezalandırılması, devletin cezalandırılması anlamına geliyor çünkü. Tetiği kimin çektiği değil, bütün ayaklanma boyunca emirleri kimin verdiği önemli çünkü. Katil polislerin amirlerinden valiliklere, içişleri bakanlığına, başbakanlığa kadar her kademedeki devlet görevlileri, yaşanan saldırıların doğrudan sorumlusudur. Katledilen ve yaralanan herkes, onların verdiği emir doğrultusunda harekete geçen polisler tarafından saldırıya uğramıştır.

Bugün Ahmet Şahbaz'ın, Mevlüt Saldoğan'ın yargılanmaları, yükselen kitle hareketinin baskısı sonucudur. Onların hakettikleri cezayı almaları, Abdullah Cömert'in, Mehmet Ayvalıtış'ın, Ahmet Atakan'ın katillerinin bulunup yargılanması, tüm sorumluların ceza-

landırılması da, bu kitle hareketinin kararlı biçimde sürmesi ile gerçekleşecektir.

Mahkemede görülen en belirgin şey, devletin nasıl büyük bir korku içerisinde olduğuydu. Bir diğer dikkat çeken unsur ise, kitlelerdeki öfke ve kararlılıktı. Kitlelerdeki bu büyük öfke ve kararlılıktır, devletin böyle korkuya kapılmasına neden olan, mahkemeyi de katili de kılıktan kılığa sokan... Hangi kılığa girerlerse girsinler, nereye giderlerse gitsinler, halkın evlatlarını katledenler, döktükleri kanda boğulacaklar. Bu kararlılık ve öfke ile adalet yerini bulana kadar, hangi gün cezalandırılacakları korkusuyla sefiller gibi yaşayacaklar.

Gazi'de "Katiller yargılansın! Tutsaklara özgürlük!" yürüyüşü

Gazi Dayanışma Platformu, 26 Ekim'de yaptığı yürüyüş ve basın açıklamasıyla Haziran Direnişi sırasında katledilen Abdullah Cömert, Mehmet Ayvalıtış, Ethem Sarısülük, Ali İsmail Korkmaz, Ahmet Atakan ve Medeni Yıldırım'ın katillerinin bulunup yargılanmasını, tutuklanan direnişçilerin serbest bırakılmasını istedi.

Saat 19.00'da Eski Karakol'da toplanan Platform bileşenleri, Gazi Dayanışma Platformu imzalı "Katiller bulunsun hesap sorulsun! Gezi tutsaklarına özgürlük" pankartını açtı. Pankart arkasında kortej oluşturulurken, direnişte şehit düşenlerin fotoğrafları taşındı. "Katil devlet hesap verecek", "Devrimci tutsaklar serbest bırakılsın", "Katiller bulunsun hesap sorulsun", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları gür bir şekilde atılırken, yapılan ajitasyon konuşmalarında, katliamın sorumluluğunun devlete ait olduğu vurgulandı. Cemevine'ne kadar yapılan yürüyüşün ardından, basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında, Haziran direnişi sırasında direnişçilerin nasıl katledildiği anlatılırken, sorumluluğun devlete ait olduğu ve devletin bu sorumluluktan kaçamayacağı belirtildi. Katillerin bulunması ve cezalandırılması için güçlü bir kitle gücü yaratmak gerektiğine vurgu yapıldı. Ayrıca 28 Ekim'de Ankara'da yapılacak olan Ethem Sarısülük'ün katili Ahmet Şahbaz'ın yargılanacağı davanın 2. Duruşmasına katılım çağrısı yapıldı.

Yürüyüş ve basın açıklamasının hazırlık sürecinde ise Gazi Mahallesi'nde eyleme çağrı afişleri yapıldı. Ajitasyonlu bildiri dağıtımlarında Gazi halkı eyleme çağrıldı.

Şehitlerimiz için Avrupa'daydık

10 Ekim'de Ali İsmail Korkmaz'ın ailesi, Ethem Sarısülük'ün ailesi ve avukatı, Abdullah Cömert'in ağabeyi ve avukatı ile birlikte, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne Sözleşme'nin birçok maddesinin ihlal edildiğine dayanarak başvuruda bulunduk. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi başta olmak üzere, evrensel insan haklarının yoğun ve yaygın biçimde ihlali ve iç hukuktaki tıkanma süreci, konuyu uluslararası platformlara taşımayı gündeme getirdi.

15 günümüzü Avrupa'nın birçok şehrinde panel-ler yaparak, parlamenterlerle ve avukatlarla görüşerek geçirdik. Görüşmelere aileler ve avukatların dışında, Taksim Dayanışması'ndan Mücella Yapıcı, İnsan Hakları Derneği'nden Cengiz Mendillioğlu da katılarak Haziran direnişine ilişkin değerlendirmeleri-

ni paylaştılar. Türkiye'de olan biteni, bir de bizlerden dinlemelerini ve artık biraz da omuz vermelerini umduk. Strasbourg'dan itibaren, insan haklarını savunan herkesin büyük bir ilgisiyle karşılaştık. Aslında garip değildi, çünkü biz Türkiye'de eylemlerin içerisindeyken, defalarca bizleri selamlayan eylemlerini duymuş, basın açıklamalarını okumuştuk. Yine de, gönülden sahip çıkmaları ve "acınız acımızdır" demeleri, yüzyüze olunca daha etkili oluyormuş... Bizlere evlerini açan, orada yalnız bırakmayan herkesin yüreğine sağlık...

Strasbourg'da AİHM'e başvuruları elden teslim ettiğimizde, bir kalabalık bizleri bekliyordu Almanya'dan, İngiltere Alevi Federasyonu'ndan, İsviçre'den ve Paris'ten gelen dostlarımız vardı. Başvuruları teslimden önce bir basın açıklaması

gerçekleştirildi; teslimden sonra ise neden AİHM'e başvurduğumuzu anlatmamız için Alevi Federasyonu binasında bir panel düzenlendi.

Şehitler, Haziran direnişine katılan herkesin şehitleriydi ve sahiplenirken daha hassas olmak durumundaydık. Dar, grupçu hareketlerin siyasi boşluklara sebep olduğunu ve Avrupa'ya gelişimizi kısırlaştırdığını, Strasbourg ve devamındaki panel-lerde yaşadık. Dayanışma eylemlerine yüzlerce kişinin katılımını takip ettikten sonra, şehitlerimizin aile-

Şehitlerimizin aile ve avukatları Basel'deydi

Taksim'le başlayıp ülkenin dört bir yanına yayılarak ayaklanmaya dönüşen Haziran direnişini yaşamıştı Türkiye. Verdiğimiz altı şehitle, ayaklanma devam ediyorken ve bu kadar zaman geçmesine rağmen, şehitlerimizin ikisi dışında dava açılmamıştı. Dahası katilleri ve sorumluları hakkında yasal işlem bile yapılmadı. Ethem Sarısülük ve Ali İsmail Korkmaz'ın katillerine açılan göstermelik davaları ise, kitlelerin mücadelesini susturmaya dönük olarak açtılar. Katillerin korunmasına, hatta terfi ettirilmesine dek varan pervasızlıklarına ek olarak, deliller yok ediliyor, tanıklar darp ediliyor, kendi yasalarını bile çiğniyorlardı.

Bütün bu faşist uygulamaları, aile ve avukatların, Cenevre'de Uluslararası Mahkeme'ye taşımak için Basel'e de gelecekleri haberini bir gün önce öğrendik. Ve hemen destek için kolları sıvadık. Şehit aile ve avukatlarının yanına saat 2'de vardık. Bir heyet ile başvuru yapılırken biz de kitleyle beraber sloganlar atarak, görüşmeye giden heyeti bekledik. Cenevre'de bulunan Alevi Kültür Merkezi'nde (AKM) organize edilen sunumdan sonra Ail İsmail'in avukatlarıyla Avrupa'daki programlarını konuştuk. Kalacak yer, yapabileceklerimiz vs. ileterek onların programına göre Basel'de de bir etkinlik organize edebileceğimizi söyledik. 14-18 Ekim arası boş olduklarını öğrendik. Etkinlik düzenleme fikrimize "çok iyi olur, ama önce heyetimizle aramızda konuşmamız gerekir" dediler. Ekipleriyle yaklaşık bir saatlik bir görüşme sonrasında Basel kentine gelebileceklerini kararlaştırdılar.

Haziran ayaklanması esnasında İsviçre'nin Basel kentinde, aralarında PDD'nin de bulunduğu "Taksim Dayanışma Platformu (TDP) kurulmuştu. Şehitlerin anmaları, mitingler, yürüyüşler düzenleyip, bildiri dağıtımları, afiş asmalarımız, stantlar açma gibi faaliyetlerimiz olmuştu.

Şehit aile ve avukatlarıyla söyleşi düzenlemeyi birlikte yapmak için TDP'ye öneri götürdük. Olumlu yanıtlar aldık ve hemen ertesi gün toplandık aramızda. İçinde iki Alevi kurumunun da bulunduğu (beş devrimci kurum olmak üzere) yedi kurumla yaptık toplantıyı. Panelin yapılacağı yer, şehitlerimizin resimlerinin de bulunduğu çağrı için el ilan ve afişleri hazırlamak, kahve konuşmaları, esnaf ziyaretleri, Türkiye'li ve Kürdistanlı olanların yoğun olarak oturdukları yerlere duyurular, ayrıca Cumartesi ve Pazar

günleri yapılacak düğünlerde konuşmalar yapma kararı aldık ve teknik hazırlıkları da bir gün içinde bitirmeyi planladık. Toplantı sonrasında da hemen harekete geçtik. Matbaadan çıkacak materyalleri bir gün içinde alacağımıza göre, geriye dört günümüz kalıyordu.

Basel'i bir baştan diğer başa dolaştık adeta. Pizzacılar, kahveler, restoranlar, marketler dolaşıp, ayrıca yürüme halinde olan tüm Türk ve Kürt kitlesine ulaştık: "Şehit ailelerini yalnız bırakmayalım, onların yürüteceği tüm faaliyetleri büyütelim" dedik. Ve "yaratacağımız kamuoyu ve uluslararası destek ile katillere emri verenler ve katillerin yargılanması talebini güçlendirelim" diyerek, gece-gündüz demeden çalmadık kapı bırakmadık.

Bu kadar kısa bir sürede 400 kadar insan toplandı panel için. Salona sığmayan ve yağmur altında çok sayıda dışarıda beklemek zorunda kalan insan oldu. Söyleşiye Basel Parlamentosu'ndan vekiller ve heyetler katıldı. Ayrıca KCK Başkanı Remzi Kartal da aile ve avukatları dinlemeye geldi.

Ali İsmail'in annesi Emel ana ve babası Şahap baba, avukatları Ayşegül Kumaş ve Alper Can Aykaç, dolup taşan salondaki kitle tarafından bazen hıçkırıklarla, bazen nefeslerini keserek büyük bir ilgiyle dinlendiler. Aile ve avukatlar, şehitlerimizin yaşamını ve katliamın boyutunu öyle sade, öyle doğal anlatıyorlardı ki, onlar gittikten sonra bile, hala hep bu konuşuluyor Basel'de. Anamız ve babamız, oğullarının, 19 yaşındaki gencecik Ali'nin yaşamındaki erdemlerini anlattıktan sonra, katillerinin ve o katillere emir verenlerin cezalandırılması için dayanışma çağrısı yaparak bitirdiler konuşmalarını. Avukatları, Haziran başından bugüne dek, özellikle Eskişehir ve Hatay'da Ali İsmail'in davasındaki hukuksuzluğu ayrıntılarıyla ortaya koydular ve Avrupa'ya da bu hukuksuzluk konusunda kamuoyunu bilgilendirmeye geldiklerini anlattılar. "Bu dava hepimizin davası, tıpkı Ethem'in mahkemesinde olduğu gibi Kasım ayının 20'sinde Eskişehir'de görülecek olan Ali'nin mahkemesinde de sizlerle daha güçlü olacağız" diye bitirdiler konuşmalarını. Söyleşi, soru-cevap bölümüne geçti ve konukların merak ettiği sorulara yanıt verildikten sonra bitirildi. Saygı duruşuyla başlayıp sloganlarla biten etkinlikte, TDP'den bir temsilci de günün anlam ve önemine değinen konuşma yaptı.

Aile ve avukatlarımızın, aynı zamanda Basel

Parlamentosu'nda bulunan Türkiye'li milletvekilleri, parlamentoda grupları bulunan sosyal demokrat parti başkanları ve milletvekilleri ile de görüşme yapması sağlandı. 16 Ekim Çarşamba günü öğleye doğru aile ve avukatlarımızla platform üyeleri olarak parlamentoya gittiğimizde kapıda karşılandık. Görüşmede Başkan ve çok sayıda milletvekiline, bir Türkiye'li milletvekili tercümanlığında Türkiye'de görülecek olan duruşmalara parlamentodan bir heyet göndermeleri talebi de iletildi. Türkiye'de katillerin ve onlara emir verenlerin cezalandırılması mücadelesine destekleri istendi.

Ardından bizi, anons ettirerek parlamento binasında meclis toplantısı yapmakta olan parlamenterlerin yanına götürdüler. Görüşme halindeki milletvekillerini yüksek bir noktadan gören bir salona alınmıştık. Aile ve avukatlarımız, milletvekillerinin alkışlarıyla karşılandı orada. Biz de topluca alkışlayarak karşılık verdik onlara. Tekrar bizi karşılayanlarca uğurlandık ve görüşmenin olumlu havasıyla onlara teşekkür ettik.

Ana ve babamızı, avukat arkadaşlarımızdan birini Köln'e, diğerini de Berlin Parlamentosu görüşmesine göndermek üzere Berlin'e yolcu etmeden önce, onları yolculayacağımız saate kadar şehri gezdirmeye götürdük. Kucaklaşarak ayrıldığımızda duygularımız doruktaydı. Haziran ayaklanmasından bugüne dek onlar için, mücadelemiz için ne yapsak az geliyordu bize. Ülkemizde ortaya çıkan bu yepyeni rüzgar için esintiler yaratmaya çalışmıştık burada. Orada on binlerle birlikte olma isteği ne kadar güçlüydü! Gazi Mahallesi'nde patlayan antifaşist halk hareketi ve barikat savaşının deneyimlerini Haziran Ayaklanması'nın içinde de yer alarak zenginleştirmeyi ne çok istemiştik! Burada yaptığımız her çalışmada bunun boşluğunu duyduk, ama buradan da ne yapmamız gerekiyorsa onu yapmak için canla-başla çalıştık. Haziran Ayaklanmasına selam olsun!

On binlerle hep beraber sokakta hesap soracağımız ve mutlaka kazanacağımız günlerin bilinci ve inancıyla faşizmi döktüğü kanda boğacağız!

Haziran Şehitleri Ölümsüzdür!

İsviçre'den PDD Okurları

lerinin yanı başlarına kadar geldiği bir ortamda, panellere katılımın sayıca az olmasını garip karşıladık. Sonra, Türkiye'deki Taksim Dayanışma ve Direniş Forumları gibi bir ortaklaşmanın Almanya'da sağlanmadığını öğrendik. Panel dışında karşılaştığımız insanlardan panellerden haberlerinin olmadığını duyduk, organizasyon ve duyuru ile ilgili sıkıntıları, konuştuğumuz insanlardan duymak bizleri etkiledi. Çünkü herkesin üzülecek bir şeyler söylemesi ve buna çözüm bulamamak hoş değildi.

Direniş boyunca en çok duyduğumuz ve kullandığımız kelime, "Gezi ruhu"ydü. Gezi ruhu, insanların çok büyük bir platformda, önyargıları ve sıfatları bir potada eriterek birlikte hareket etmesi ve sonuna kadar dayanışmayı ve direnişi büyütmesiydi. Almanya'da "Gezi ruhu" bu yönüyle yoktu, varolan platform sebebini bilmediğimiz bir şekilde birlikte hareket etmemiştir.

Geçirdiğimiz 15 gün boyunca Taksim Dayanışma Güç Birliği Platformu ile İsviçre Basel'de yaptığımız panelde istisna yaşandı. Panelden yalnızca dört gün önce oraya gideceğimiz kesinleşmesine rağmen, orada bulunan dostlar, Platform olarak hareket edip, herkesin olduğu ve salonun tıka basa olduğu bir panel düzenlediler. Panele Basel'in parlamenterleri de katılmıştı, sorunsuz ve soru-cevaplarla doyurucu bir panel yaşamış olmak, saatlerce süren yolculuklarımıza değmişti. Basel'de panelden sonraki gün, parlamentolarına davet edildik. Onlara Haziran direnişine ilişkin raporlarımızı verip Ethem Sarısülük ve Ali İsmail Korkmaz'ın duruşmalarına katılmalarını istediğimizi söyleyerek ayrıldık.

Avrupa'ya gelmemizin sebebi, Türkiye'de açık bir şekilde faşizmi yaşamamızdan dolayıydı. Faşizm, kendi koyduğu kurallara-kanunlara bile uymuyor, katilleri korumak için kendi kanunlarını bile sürekli çiğniyordu. En son 28 Ekim'de Ethem'in duruşmasında yaşadık bunu. Katil Ahmet Şahbaz, tüm yargılama boyunca hiç mahkemeye gelmeden bu süreci atlayacak. Kanunlara göre, "yüzyüzelik ilkesi" geçerlidir; bir sanığın ifadelerinde oluşan çelişkileri ve her şeyi değerlendirmek hakimnin görevidir. Aynı zamanda O'na olayla ilgili soru sorma hakkı olan avukatlar, bunu yargılamanın yapıldığı yerde yapmalıdır. Tüm bunlar yok edildiğinde, katil polis kameranın karşısına geçecek, aynaya konuşur gibi rahat rahat

istediği yalanı söyleyebilecek, vücut hareketleri dahi belli olamayacak.

Haziran direnişinden dolayı 100'den fazla direnişçi, sabah operasyonlarıyla günlerce gözaltında kalarak tutuklanırken; bindeki silahla insan öldüren bir katil, bırakın tutuklanmasını, mahkemeye bir kez bile gelmeyecek! 10 binden fazla yaralı insanımız ve binlerce şikayetimiz olmasına rağmen, yalnızca Ali İsmail ve Ethem'in davalarında polisler sor-gulandı. Bu polisler dışında hiçbir polis hakkında tek bir işlem dahi yapmadı savcılarının hiçbirisi. Ama, binlerce direnişçi hakkında davalar hukuksuzca ardı ardına açılıyor, fişlemelerle yüzlerce insana para cezaları kesiliyor. Bunun adı faşizmdir ve faşizmde hukuktan, insan haklarından söz edilemez.

Benzer şekilde Ali İsmail Korkmaz'ın davasında da aynı şekilde hareket edilmiş, yangından mal kaçırırçasına iddianame hazırlanmıştır. Bir buçuk saat boyunca sokakta pusu kuran "Terörle Mücadele"den 20 polis olmasına rağmen, amirlerinin ifadelerine tanık sıfatıyla dahi başvurulmamıştır. Katil polislerden biri tutuklu, diğer 3 polis, katil Ahmet Şahbaz gibi görev başındadır. Ali İsmail'in tedavisinde ihmali olan doktor ve hastane polisi hakkında yargılamaya ise Bakanlık izin vermemiştir.

Türkiye'de kamu görevlisi olan birisini savcının-hakimin karşısına çıkarmak dünyanın en zor işlerinden biridir. Biz halk olarak bir bütünden, karşıımızda valisiyle polisiyle "polisleri yedirtmem" "polise emri ben verdim" diyen Başbakanıyla, onlara ilişkin hiçbir soruşturma yapmayan yargısıyla bir bütün var. Devlet organize olup çalışırken, bizlerin de organize şekilde ve hep beraber mücadele etmemiz, taşın altına elimizi koymamız gerektiğini anlattık, anlatıyoruz dostlara.

Herkesin sahiplenmesi ile Ali İsmail'in katillerine ulaşabildik. Katillerin peşini bırakmayıp mücadeleyi yükselten direnişçiler olmasaydı, bugün ne tutuklamalar gerçekleşirdi ne de katillerin kim olduğunu bilebilirdik. Ama bu uzun soluklu bir mücadele, defalarca dava aşamasında devletin nasıl katilleri akladığına, en alt sınırdan cezalar verdiğine şahit olduk... Ali'nin ve diğer şehitlerin de bunlara maruz kalmaması için hep birlikte bu davalara sahip çıkmamız, takipçisi olmamız gerekiyor. Duruşmalara toplu halde katılmamızdan ve kamuoyu oluşturmamızdan korktukları için, davaları ya katil gelmeden

yapmaya çalışıyorlar ya da başka şehirlere nakletmek istiyorlar. Şehitlere sahip çıkmak için Avrupa'da görüştüğümüz herkese, duruşmalara gelmelerini, gelemezse bile bulundukları şehirlerde eylemler düzenlemelerini, dayanışmayı büyütmeyi istedik.

Tam da bu sebeplerden dolayı, Avrupa'nın görüşünün aksine Türkiye'de ne kadar sıkışık bir durumda yaşadığımızı oradakilere anlatmamız gerekti. Orada evinde kaldığımız dostlardan birisi siyasi sebeplerle Almanya'ya sığınmıştı ve oturma izni alıyordu. Haziran direnişinden evvel ona Almanya devletinden gelen mektupta, "Türkiye'ye artık dönebileceği, çünkü Türkiye'nin demokratikleştiği" yazıyordu.

AKP, kendisini diğer ülkelere karşı "ileri demokrasi"yi savunan bir hükümet olarak tanıtıyor. Torba torba çıkardığı yasalar ve halktan gizlenerek hediye gibi aksettirilen paketlerle, Avrupa'ya bunları "demokrasi" diye yutturmaya çalışıyor. Biz de, insan haklarını savunmadan demokrasiden bahsedilemeyeceğini anlattık onlara. AKP'nin yalnızca katletmeyi, sindirmeyi, sömürmeyi çok iyi bildiğini anlattık. Bu yüzden binlerce ağacı keserek yapacağı köprüye bile, ancak bir katilin ismini, Yavuz Sultan Selim'in ismini verebileceğini anlattık. AKP'nin polislerinin sokak ortasında döve döve insanları nasıl rahatça öldürdüğünü, çatışmanın olduğu caddede bir apartmana sığınan direnişçileri çıkartırken tayt giyen bir kadının taytını nasıl indirmeye çalıştığını ve eğer erkek direnişçiler olmasaydı neler yapacağını, tacizleri, tecavüz tehditlerini, karakolda tekrar dirilen bir işkence yöntemi olarak çıplak aramayı dayattığını, gündüz vakti başkentte meydanda başından vurulmayı ve daha nicelerini anlattık. Elbette, İstanbul'da 3 metrelik Ethem Sarısülük barikatını, insanların Spartaküs gibi hep ileri TOMA'ların üzerine gittiklerini, gözünüz yansa hemen kolunuza birinin girip yardım ettiğini, düşseniz hemen birilerinin tutup kaldırarak "iyi misin" demesini, Antakya'nın yiğit evlatlarını; yani kısaca o büyük dayanışmayı da anlattık heyecanla...

Nefesi nefesimize değen güzel insanlarla yüreklerimiz buluştukça "bu daha başlangıç" dedik hep birlikte... Bize yapılanların, şehitlerimizin hesabını sormadıkça bu mücadele bitmeyecek. Haklarımızı almadıkça, faşizmi parçalamadıkça, bu mücadele bitmeyecek!

Gezi şehit aile ve avukatlarıyla buluşmak için, Ekim ayının 10'u sabahı, saat yedi gibi çıktık yola. Cemevi'ndeydiler. Saat 2'deki mahkeme başvurusu, basın açıklaması ve sonrasındaki Alevi Kültür Merkezi'ndeki toplantılarına katıldık. Burada sohbet etme imkanımız daha fazla oldu. Maddi, manevi, kalacak yer sorunu vs. olanaklarımız ölçüsünde her şeyi katabileceğimizi de ilettik onlara.

Basel'de de bir etkinlik yapmak için çalışan arkadaşlarımız, tüm kararları aldıktan sonra dört gün içine her şeyi sıkıştırmamız gerektiğini söyledi. Basel'e ancak beş gün sonra gelebileceklerdi. Biz de şehit ailelerini ve avukatlarını konuk edecektik. Söyleşi ile de birinci ağızdan neler yaşadıklarını, neden AİHM'e başvurduklarını, polis terörünü vs. her boyutu ile Basel'de yaşayan bizlerin öğrenme fırsatı doğmuştu. Herkesin duyması için hızlı çalışmalıydık. Materyallerin hazırlanması bir sonraki güne kalmıştı. İkinci gün de görüşmelerle geçince, geriye üç gün kalıyordu. Kimi kurumlar, kurumsal işlerinden dolayı çalışmada aktif olamayacaklarını açıklayınca, zaten kısa olan zamanda daha çok çalışmamız gerekti.

Şehit aileleri ve avukatlarımız etkinlikten yakla-

İsviçre'de şehitlerimiz için...

şık iki saat önce gelmişlerdi. Taksim Dayanışma Platformu'ndan (TDP) kurum temsilcileriyle birlikte karşıladık heyeti. Salonu tıklım tıklım görünce çalışmalarımızın meyvesini bu kadar kısa sürede almış olmamız sevindirdi hepimizi. Aile ve avukatlarımız konuşma yapacakları masalarına oturdular. TDP'nin görevlendirdiği arkadaşın, gelenleri ve konukları, şehit aile ve avukatlarımızı selamlaması ve saygı duruşuna davetiye başladı etkinliğimiz. Haziran ve devrim şehitleri için saygı duruşu, Adnan Yücel'in şiiriyle buluştu ve onlara anılarını mücadelemizde yaşatma sözü verdik.

Platform adına hazırlanan, günün önemi ve anlamının açıklandığı sözlerden sonra, Ali İsmail'in annesi Emel anamız ve babası Şahap babamıza geldi sıra. Emel ana Ali İsmail'i anlatırken salonda hıçkırıkların birbirine karışmasına tanık olduk. 400 kadar kitle, pür dikkat dinliyordu. Ardından Şahap baba, Ali İsmail'in avukatları Ayşegül Kumaş ve Alper Can Aykaç'ın konuşmaları dakikalarca ayakta alkışlandı. "Dava tüm insanlığın davası, sahiplenelim ve hem katillerini, hem de emir verenleri sanık sandalye-

sine çıkartabilelim! Gerçek adalet ise sokakta verilecek birleşik mücadele ile sağlanacaktır" sözlerimizle bitti program.

Bir gün sonra da Parlamento'da parlamenterler ile görüşmeler yapıldı. Basel Parlamento Başkanı ve değişik parti vekilleri, heyetimizi, aile ve avukatlarımızı parlamento kapısında karşıladılar. Türkiye'de görülecek olan mahkemelere heyetlerin gönderilmesi talebi iletili. Türkiyeli bir vekilin tercümanlığında parlamenterler, Haziran şehitlerinin mahkemelerine katılıp bu konuda duyarlı olacaklarını, Haziran Başkaldırısı'nı selamladıklarını, aile ve avukatların katillerden hesap sorulması mücadelelerinde yanında olduklarını açıkladılar. Tüm vekiller ve parlamenterlere, geldiğimiz haberinin iletilmesi sonrasında, şehit ailelerini gür bir şekilde alkışladılar. Alkışlarına alkışlarla karşılık verdik ve parlamento-dan ayrıldık. Sonra sohbetimizde ayrıntılı dinledik onları. İnanç, umut ve coşkumuzu ve katil devlete karşı katmerleşen sınıf kinimizi paylaştık hep birlikte.

Yaşasın Haziran ayaklanması!

Ali İsmail'iz biz öldürmeyle bitmeyiz!

İsviçre'den bir PDD Okuru

“Ethem’in mücadelesini sürdüreceğiz!”

Ethem'in mahkemesi sonrasında, abisi Mustafa Sarısülük'le yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: Ethem'in vurulmasını ve sonrasında yaşadıklarınızı anlatır mısınız?

Mustafa Sarısülük: Haziran Direnişi'nde Türkiye'nin her tarafında olduğu gibi Ankara'da da kitleler sokaklara aktı. Bunların başında gelenlerden birisi de Ethem'di. 31 Mayıs gecesi çıkmıştı Ethem sokaklara, 1 Haziran'da ikimiz de Kızılay'daydık. Bir silah sesi duydum, ama önemsemedim. O akşam bir arkadaşın düğünü vardı, biz ayrıldık, Ethem orada kaldı. Sonra bana bir telefon geldi, Ethem'in yaralandığını, hastanede olduğunu söylediler. Numune Hastanesi'ne gittik ve kardeşimin burada 12 günlük yaşam mücadelesi başladı, sonrası malumunuz.

Devlet cenazeye de müdahale etti.

İnsanların en kutsal dediğimiz cenaze törenlerine bile izin vermeyen böyle vahşi, böyle faşizan bir devlet yönetimi karşımıza çıktı. Kızılay'da Ethem'i son yolculuğuna uğurlamak isteyen, Ethem'i kendi çocukları gibi gören insanlara karşı büyük bir saldırı gerçekleştirdiler. Tabi bu bizim mücadele azmimizi kırmadı. Gerek ailesi gerekse bu mücadele içerisinde Ethem'i sahiplenene herkes açısından bu böyle oldu. Çatışmalı bir cenaze töreni oldu ama sonuçta bir devrimciyi, olması gerektiği gibi halkıyla birlikte son yolculuğuna uğurladık. Güzel bir dayanışma örneği sergilendi. Herkes ordaydı, yüzbinler ordaydı. Bu Gezi süreci gerçekten birçok insanın algısını kırdı. Çocuklarımızın orada ortaklaşmaları, bu halkın artık ortak bir mücadele örmesi anlamında iyi bir deneyim oldu aslında.

Ethem'in vurulmasından sonra neler oldu, size olan saldırılar ve sahiplenme nasıldı?

Devletten bir başsağlığı, herhangi bir iyi niyet göstergesi beklemedik. Çünkü, biz bu sistemin niteliğini aile olarak son derece iyi biliyoruz. İlk defa karşılaşmadık, geçmişten beri bu topraklarda halka karşı girişilen katliamlarda, sokak ortalarında infazlarda, hapishanelerde, hakkını arayan insanlara karşı işkencelerde, bunu çok iyi gördük. İlk defa bizim başımıza gelmedi. Devlet her zaman yaptığını yapıyordu; korkutma, yıldırma, sindirme politikalarını... Biz şunu çok iyi biliyorduk. Meşru olan bizdik, gayri meşru olan onlardı ve biz halkımızla birlikte, ne saldırı olursa olsun direnecektik. Öncelikle Ethem'i itibarsızlaştırma üzerine çirkin bir politika izlediler. Kendi burjuva basını ve yandaş medya, terörist bunlar, bayrak yaktilar, vb diyerek itibarsızlaştırmaya çalıştılar, ama bu gibi kara çalmaların, insanlar üzerinde çok etkisi olmadığını gördüler. Bizlerin de payına bu süreçte acı düştü. Bizler bu acılarla mücadeleyi seçtik; Ethem'in bıraktığı yerden ailesi olarak devam ettirme kararı aldık. Acılarımızın içine gömülmek yerine, sokağa çıkan insanlarla, kadınlarımız, çocuklarımız, gençlerimizle birlikte olmamız gerektiğinin bilinciyle hareket ettik. Bizim gibi acı çeken diğer ailelerle birlikte ortak mücadele yürütmeyi seçtik. Halkımızla birlikte, güçlü bir duruş sergilenmesi gerekiyordu, her platformda, her eylemde olmaya çalıştık. Çünkü Ethem de öyleydi.

Ethem devrimci kişiliğinden kaynaklı her zaman sokaktaydı, alandaydı, işçi sınıfının yanındaydı. Kadın mücadelesinin yanındaydı, gençlik mücadelesinin yanındaydı, sistem tarafından dışlanan, ötekileştirilenlerin mücadelesinin yanındaydı. Yani Ethem bir halktı aslında. Bu anlamıyla biz de Ethem'in bıraktığı mücadeleyi sonuna kadar taşımak için mücadele yürütüyoruz ve yürütmeye devam edeceğiz.

Ethem'in iki mahkemesi oldu, mahkemelerde yaşananları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ethem vurulduğu ve hayatını yitirdiği 12 günlük süreçte, sistemin yaklaşımı ortaya çıktı. Bize göre adalet, Türkiye halklarının yürütmüş olduğu sokaktaki mücadeleden geçecek; ve halkın vicdanı olduğunu düşünüyoruz. Başından beri devletin böyle bir politika izleyeceğini çok iyi biliyorduk. Bu zamana kadar devletin işlemiş olduğu suçlardan, polisin işlemiş olduğu suçlardan ceza alan kimse yok. Çorum, Sivas, Maraş, 19 Aralık, Roboski, Gazi Katliamı, Hrant Dink davası ve daha nice sayamayacağım katliamlarda, devletin yaklaşımı hep bellidir. Hep koruyucu, hep cezasızlık üzerine kurulu bir politikası var. O anlamıyla yaklaşımları sürpriz olmadı. Birinci mahkemede ben "bir ilahi komediya izleyeceğiz" demiştim. Gerçekten de onu izledik, birinci ve ikinci perdesiyle. Birinci mahkemede tamamen kendi hukuklarını çiğneyen bir yaklaşım içinde oldular. Biz zaten özel bir muamele beklemedik ama hukuksal mücadele anlamında da mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğimizi deklare ettik. Bu noktada asla geri adım atmayacağız. Çünkü bu katillerden, halkın çocuklarını katledenlerden hesap soracağız. Hukuk alanı da bir mücadele alanıdır. Birinci mahkemede herkes gördü; o kadar korkuyorlar ki, bilinçli halktan, bu süreçteki insanlardan... O katilin yüzündeki sadece kendi korkusu değil, sistemin korkusuydu. Gezi'yle başlayan halk ayaklanması, isyanı, meydan okuması, sistemde büyük bir tedirginlik yarattı. O anlamıyla katili kılıktan kılığa sokmuşlardı, önce hepimiz güldük bu duruma, çünkü bu kadar da alçalamazdık. Bizler hukukun, bugünkü siyasal iktidarın yedeği haline geldiğini, adaletin, hukukun orada işlemeyeceğini çok iyi biliyorduk. Kendileri bir piyes kurdular ve bunu oynamaya devam ediyorlar. Bizler de onların yüzlerindeki bu sahte maskeyi düşürmeye çalışıyoruz. Gerek hukuksal alanında, gerekse toplumsal, siyasal alanda üzerimize düşen görevleri yaparak ortaya çıkaracağız. İkinci mahkemede de Ethem'i sahiplenmeye gelen insanlara saldırdılar ve telekonferans yöntemiyle sanığın ifadesini almaya kalktılar. Bu Türkiye Cumhuriyet tarihinde bir ilktir aslında. Kendi hukukları açısından baktığımızda olması gereken, bütün prosedürleri, bütün içtihatları çiğneyerek yeni yöntemler geliştiriyorlar. 2 Aralık'ta görülecek mahkemede, biz aile olarak Urfa'ya gideceğiz. Avukatlarımızla orada olacağız. Katil neredeyse, bu halkın çocuklarını katledenler neredeyse, nereye götürülürse, biz de orada olacağız. Bir anlamda mahkemeyi de oraya taşıyacağız. Bir kısım avukat ve aile bireyi mahkemeyi Ankara'da 6. Ağır Ceza'da takip ederken, bir kısmımız da Urfa'da olacak. Bizim en ufak bir korkumuz kaygımız yok, onlar bizden korksunlar.

Aslında kamuoyu tepkisini ne kadar büyütebilirsek, katillerin açığa çıkarılması ve cezalandırılması da o kadar güçlü olur. İnsanlar şehitlere sahip çıkmadığında, yarının güvenle kurulamayacağını anlatırsak, katillerin yargılanmasını sağlayabiliriz. Ali İsmail'in olayında da bu çok bariz görüldü. Görüntüler yoktu, vali, “arkadaşları dövmüştür, onlar öldürmüştür” dedi, ama mücadeleyle birçok şey açığa çıktı. Görüntüler, katillerin kimlikleri, Eskişehir Vali'sinin yalan söylediği açığa çıktı. Mücadeleyle yargıatabiliriz onları.

Biz bunu biliyoruz, özellikle kamuoyu oluşturma insanları bilgilendirme ve gündemde tutma açısından bunun mücadelesini zaten sürdüreceğiz. Biz cezasını kendi ellerimizle vereceğiz. Bunu mahkeme salonlarında vereceğiz, bunu sokakta vereceğiz, bunu barikatlarda vereceğiz, halkımızla birlikte omuz omuza emek ve demokrasi mücadelesinde vereceğiz, bizim esas anlayışımız bu. Tabi ne kadar zorlarsak zorlayalım, her şey açık olmasına rağmen, evrensel hukukun içerisinde olan her şeyin net olmasına rağmen, cezasızlık üzerine kurulu bir politika izliyorlar. Geçmişte de böyleydi, bugün de böyle. Onun için toplumsal muhalefeti diri tutmak adına, aynı zamanda halkın meşru direnişi anlamında bu işi büyütmek açısından, hukuksal mücadeleyi bir mevzi olarak görüyoruz. Sizin de söylediğiniz gibi, hem onların mücadelesini büyütmek, hem bu katillerden hesap sormak anlamında mücadelemizi sürdüreceğiz. Ama nihayetinde devlet kendini cezalandırmaz. Çünkü Türkiye'nin devlet yapısı, anatomisi bunun üzerine kurulu.

Sadece Türkiye'nin değil, devletin yapısı her tarafta böyle işliyor, ama dediğim gibi yargılamak kamuoyu baskısıyla ilgili aslında.

Türkiye'de maalesef yok, hukuk ve adalet dediğimiz olgu, bir burjuva devlet hukuku olsa, biz bu ülkede adaletin ve hukukun olduğuna güvenebilirdik. Bunun cezasız kalmayacağını, sadece Ethem değil diğer bütün haksızlıklara karşı bir adalet anlayışının oluşacağı anlamında bir bilinç oluşurdu. Geçmişte benzer pratikleri çok gördük, çok yaşadık, hala yaşamaya devam ediyoruz. Çok bariz bir örneğini göstermek gerekirse, Abdullah Cömert'in soruşturmasına bakın. Kaç gün oldu hala bir ilerleme yok. Medeni Yıldırım'ın soruşturmasında bir adım yol katledilmedi. Bunlar hep bilinçli olarak yapılan şeyler. Bu ülkede hukukun olmadığını bir göstergesi. Onun için bizler hukuksal alanı önemsiyoruz. Burayı bir mücadele alanı haline getirip, onların yüzlerindeki maskeyi düşürmek, bu sahte adalet ve hukuk

anlayışını teşhir etmek, devletin ve sistemin, bu siyasal iktidarın pisliklerini yüzlerine vurmak için orayı bir mücadele alanı haline getireceğiz, ama nihayetinde ceza almayacaklarını çok iyi biliyoruz. Devlet kendi katillerine bu ülkede her zaman sahip çıkmıştır ya da çok küçük cezalar verip ödüllendiriyorlar.

Peki onları cezalandırmak için, o bilinci oluşturmak için neler yapmak gerekiyor?

Bu ülkede yıllardır varolan mücadeleyi büyütmek gerekiyor. Adaletin, hukukun ve özgürlüğün aslında sokaktan, eylemden, barikattan, mücadeleden geçtiğinin farkına varmamız gerekiyor. Bu çocuklarımızı kaybetmiş olabiliriz, ama sonuçta bir halk olarak kazandık. Direnen, kendi hakları için mücadele eden, birlikte, beraberce, onurluca mücadele eden bir direniş mirası bıraktılar bu çocuklar bize. Bunların hesabını sormanın tek yolu, örgütlü mücadeleyi büyütmekten geçiyor. Eğer biz örgütlüysek herşeyiz, çünkü biz ezilenler cephesinden baktığımızda, bu parçalanmışlığı, bu hak arama mücadelesini büyütmezsek, yarın gerçekten sistem bize acımasızca saldırılarına devam edecek. Ve birçok çocuğumuzu, birçok insanımızı, birçok halk evladını daha kaybedeceğiz. Onun için, bizler ne kadar güçlü olursak, onlar o kadar inlerine gömülecektir. Önemli olan şey, bu mücadeleyi büyütmektir. Gezi, bize bunu gösterdi, istersek hayatı durdurabileceğimizi, istersek onları bir kaşık suda boğabileceğimizi bize pratikte de gösterdi. Önemli olan, şimdi bu pratiği büyüterek devam etmek.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Bu ülkede adalet ve hukuk olmadığı için, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurduk. Aynı zamanda Türkiye'de yaşanan hukuksuzluk, adaletsizlik ve polis terörü üzerine, kitle örgütleri ve diğer ailelerle birlikte Avrupa Konseyi'ne ve Avrupa Parlamento'sundaki yetkililerle görüştük. İnsan Hakları örgütleriyle görüşmelerimiz oldu. Türkiye'deki siyasal iktidarın, devletin uygulamış olduğu politikaları teşhir ettik açıkçası.

Şunu söylemek istiyorum ki Ethem aslında hepimiziz. Ethem hepimizi temsil ediyor, kardeşim olduğu için değil, bu halkın bir realitesi, bir gerçekliğidir Ethem. Onun için onları yaşatmak, onların bu barikatlardaki mücadelelerini ileriye taşımak için, bizlerin bu mücadelenin öznesi haline gelmemiz gerekiyor. Onlardan hesap sormanın, sokaktan, eylemden ve örgütlenmekten geçtiğinin bilincinde olarak herkesi mücadelede ortaklaşmaya çağırıyorum.

Kadıköy'de Alevi mitingi

Pirsultan Abdal Kültür Derneği, Hacı Bektaş Veli Derneği, Alevi Bektaş Federasyonu'nun da içinde bulunduğu kurumların çağrısıyla bir araya gelen yüzbinlerce kişi, devletin Aleviler üzerindeki asimilasyon politikalarını, baskılarını, cami-cemevi projesini protesto etti.

Kadıköy'de 3 Kasım'da bir araya gelen kurumlar, Haydarpaşa Numune ve Söğütluçeşme kollarından Kadıköy İskele Meydanı'na yürüdüler. Yürüyüş boyunca yoğun biçimde sloganlar atıldı. Sloganlarda en çok öne çıkan iki unsur, Haziran Ayaklanması'nın yarattığı moral güç ve "devletin Alevisi" yapma yönündeki girişimlere duyulan tepkiydi. Taşınan dövizlerde özellikle cami ve cemevi projesinin ortakları olan İzzettin Doğan ve Fethullah Gülen hedefe çakılmıştı. Zorunlu din dersinin kaldırılması, diyanetin lağvedilmesi, Alevi katliamlarının hesabının sorulması da sıkça dillendirildi.

Miting saat 13'te yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu sırasında Sivas'ta ve Haziran direnişinde ölenlerin isimleri okundu, kitle "burada" diye cevap verdi. Mitingin örgütleyicisi kurumların temsilcileri, yaptıkları konuşmalarda, devletin Alevileri yok saydığını, eşit yurttaşlık taleplerini görmezlikten geldiğini, baskıları arttırdığını vurguladılar. Ayrıca AKP'li millet-

vekilleri ve bakanların "cemevleri terör yuvası" cümlelerine atıfta bulunarak, Alevilerin devrimci önderleri sahiplendiğini belirttiler. Cami ve

cemevi projesine imza atan İzzettin Doğan'ın Alevileri temsil etmediği, Alevilerin asıl temsilcilerinin mitingdeki kitle olduğu belirtildi. Mitingde Gezi tutsakları adına konuşma yapıldı ve mahkemelerin sahiplenilmesi istendi. Mehmet Ayvalıtaş'ın annesi ve kardeşi de konuşma yaparak, 21 Kasım'da Kartal Adliyesi'nde görülecek duruşmanın duyurusunu yaptı.

Konuşmaların ardından Tolga Sağ, Muharrem Temiz, Grup Yorum, Gülcihan Koç ve Pınar Aydınlar deyişler, halaylar ve marşlar söyledi.

“Efsane komutan” Giap öldü

O, Vietnam devriminin “efsane komutanı”ydı. Adı, Vietnam halkının antiemperyalist savaşıyla birlikte anılıyordu. Emperyalizme karşı verilmiş en büyük halk savaşlarından birinin önderiydi. Savaşta kahramanlıkların görkemi, ölümüne de damgasını vurdu. Vietnamlı General Vo Nguyen Giap, yüzbinlerce Vietnamlı'nın katıldığı, 40 km.lik “sevgi seli”nin oluşturduğu bir törenle son yolculuğuna uğurlandı.

Vietnam halkı, üç emperyalist ülkeyle ayrı ayrı savaşmak zorunda kalmıştı. Önce Japon faşizmine karşı savaşmış, 2 Eylül 1945'te bağımsızlığını ilan etmişti. Arkasından Fransız işgali geldi. 7 Mayıs 1954'te kazanılan efsanevi Dien Bien Fu zaferi, Fransa'ya karşı direnişte bir dönüm noktasıydı. 31 Mart 1965'te başlayan ABD işgali ise, sadece Vietnam'a değil, dünya tarihine görkemli bir sayfa olarak kazındı.

30 milyonluk bir halk, savaşın doğrudan bir parçası olmuş, 2 milyon Vietnamlı doğrudan savaşmış, yüzbinlercesi yaralanmış, onbinlercesi ölmüştü. ABD, sınırsızca kimyasal, biyolojik ve nükleer silahlar, napalm bombaları kullandı. Her türden askeri silah, teçhizat ve malzemeye sahipken, Vietnamlıların cesareti, kararlılığı ve kahramanlığı karşısında hiçbir işe yaramadı. Vietnam halkı, mağaralarda mevzilenerek, yüzlerce kilometrelik siperler, yeraltı geçitleri kazarak, doğru düzgün silahı ve cephane olmadığı halde asıl olarak emperyalizme karşı yurtseverlik duygularını kuşanarak savaştı.

Öylesine eşitsiz, ama aynı zamanda öylesine kararlı bir savaştı ki bu, emperyalist Amerika'nın askeri ve siyasi çaresizliği olmuştu. Vietnam'da ölen askerlerin cenazeleriyle, sağ dönenlerin “Vietnam sendromu”yla, savaşı kazanamıyor olmanın yarattığı prestij kaybıyla uğraşmak, ABD'nin II. Emperyalist savaş sonrasında kurduğu hegemonya dengelerini altüst ediyordu. Üstüne üstlük, Vietnam işgali karşıtı hareket, tüm dünyada '68 gençlik eylemlerinin fitilini ateşlemiş, bütün dünya halkları Vietnam'ın yanında, ABD emperyalizminin karşısında yer almış; yükselen mücadele, her ülkedeki sınıflar mücadelesinin dengelerini de değiştirmişti. “Daha fazla Vietnam!” sloganı, her ülkedeki hak mücadelesinin temel sloganı haline gelmişti.

Ve General Giap, bu savaşın generali, Amerikan emperyalizmini yenen komutan olarak geçti tarihe. Vietnam halkı, Ho Chi Mihn'in başkanlığındaki Vietnam Komünist Partisi'nin önderliğinde, Giap'ın komutasında, Amerikan emperyalizmini yenen halk olarak, dünya halklarının sevgi, saygı ve desteğini kazandı. Bugün yüzbinlerce kişiyle düzenlenen veda töreni, bu halkın, zafer kazandıran komutanlarına duyduğu sevgi ve bağlılığının ürünüdür.

Kıdem tazminatını gaspettirmeyelim!

Kıdem tazminatının gaspı yine gündemde. Zaten burjuvazi kıdem tazminatının gaspını hiç gündeminden çıkarmadı, sürekli hedefindeydi. Şimdi yeniden gaspetmenin koşullarını oluşturmaya çalışıyor. Kıdem tazminatı Eylül ayında toplanan “Çalışma Meclisi” toplantısında da gündeme geldi, tartışıldı. Patronlar kıdemini kaldırılmasını isterken, işçileri temsilen toplantıya katılan sendikalar, karşı çıktı. AKP hükümeti ise, fon hazırlığını sürdürüyor. Hazırlanan taslağın Kasım ayında parlamentoya getirilmesi hedefleniyor.

Kıdem nedir, neden gaspedilmek isteniyor?

Kıdem, işçi ve emekçilerin verilmeyen ücretinin, sonradan verilmek üzere birikimidir. **Emekçilerin “13. aylığı”dır, kısmen iş güvencesidir, yıpranma payıdır, emeklilik güvencesidir. Ve bu hakkı elde etmek için, nice mücadeleler verilmiş, bedeller ödemişlerdir.** Dolayısıyla işçilerin kanı, canıdır.

Çalışanlar için böyleyken, patronlar kıdeme bir maliyet, bir yük olarak bakarlar. Yıllardır da kıdem tazminatını gaspetme peşindedirler. Fakat bunun birden kaldırılmasının zor olduğunu bildiklerinden dolayı, parça parça gaspetmeye çalışıyorlar.

Yürürlükteki yasalara göre, bir yıl çalışan işçi, kıdem tazminatını haketmekte, bir yıl sonunda bir aylık ücret tutarında kıdem ücreti almaktadır. Patronlar çalıştırdıkları işçi için, yılda 30 gün kıdem primi ödemekteler. TUSİAD, TİSK, TOBB, MÜSİAD vb patronlar örgütlerinin ortak görüşü, kıdem tazminatının 30 günden 15 güne indirilmesidir. Hükümetin önerdiği fon uygulamasına da karşı değiller. Ancak primler ciddi bir şekilde düşürüldüğü takdirde bunu kabul edebileceklerini söylüyorlar.

Sermayenin hizmetinde olan AKP hükümeti, işbaşına geldiği günden beri, kıdem tazminatını kaldırma formülleri üzerinde çalışıyor. Fakat bunun zor olduğunu, işçi emekçilerin tepkisinin çok büyük olacağını bildiğinden ara formüller peşinde. Bulduğu ara formül, kıdem tazminatını fona devrederek aşama aşama kaldırmak. Bir yandan bunun hazırlığını sürdürürken bir yandan da işçi emekçileri kandırmak için kara propaganda yapıyor. Patronlar gibi onlar da, kıdem tazminatının bir sorun olduğunu, işgücü piyasalarını ‘katılaştırdığını’ vb söylüyor. Hatta işsizliğin sebebi olarak gösteriyor.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, “*İstihdam artışının önündeki en büyük engellerin kıdem tazminatı yükü ve esnek istihdama geçilememesi olduğunu*” söyledi. Konuşmanın devamında “*Türkiye’de kıdem tazminatının bu kadar yüksek ve ağır olması nedeniyle istihdamın artırılamadığını*” ifade etti. (Milliyet 21 Nisan 2012) Ankara Sanayi Odası Başkanı da, geçtiğimiz günlerde açık açık “*kıdem tazminatı yüzünden işçi atamıyoruz*” diyordu.

Propagandalarının aksine kıdem tazminatı işsizliğin nedeni değil, ama kıdem şü ya da bu yolla gaspedildiği durumda varolan işsizliğin bir çığ gibi büyüyeceği ortada. Patronlar yeni işçi kıyımları için büyük bir umutla kıdem tazminatının kaldırılmasını bekliyor.

Mevcut sistemde çalışan işçiye bir yıllık çalışması karşılığında bir aylık kıdem primi ödeniyor. Ve bu patronların bir yükümlülüğüdür. Çalışan işçi emekli olduğunda, askere gittiğinde, evlenen kadın işçiler, kıdem tazminatını alabiliyor. Bu haliyle tazminat, kısmi bir işgüvencesi, emeklilik güvencesidir. Fona devri durumunda ise, kıdemden işten çıkarma ile bağı kesiliyor. Patronlar işçileri rahatlıkla işten atabilecek duruma geliyorlar.

Gaspetmenin adı FON

Kıdem tazminatının fona devredilmesi tartışması yeni değil. AKP hükümeti bunu daha önce de gündeme getirdi. O günden bu yana benzer söylemleri tekrarlayıp duruyorlar; “*patronlar ödeme zorluğu çekiyor, işçilerin hepsi kıdem alamıyor, fon kurulursa işçilerin mağduriyeti kalkar*” vb...

İşçilerin büyük oranda kıdem tazminatı almadığı doğrudur. Zaten **esnek çalışma biçimlerinin bu denli yaygın olduğu, işten atmaların kolaylaştırıldığı, girdi çıktıların rahatlıkla yapıldığı çalışma hayatında, kıdem biriktirmek oldukça zordur.** Sendikası çalışan işçiler büyük oranda kıdem tazminatından yararlanamıyor. Patronların da kıdem primi ödemedikleri doğru. Peki Maliye Bakanı’nın görevi, bu primleri almak değil mi? **Patronlardan prim almak için kılını kıpırdatmayan devlet, işçi, kıdem hakkını istediğinde, polisin copuyla biber gazıyla karşılıyor.**

Hazırlanan taslak, daha önceleri basına sızdırılmıştı. Basına sızdırıldığı kadarıyla bile, patronları büyük yüklerden kurtarıyor, işçilere ise felaketler getiriyor. Bu formülle kıdem tazminatı uygulaması tamamen değişiyor. Artık patronlar işçiye doğrudan kıdem tazminatı ödemeyecek. Bir fon oluşturulacak, patronlar primi fona yatıracaklar. Yani patronlar, çalıştırdıkları işçiler adına fonda bireysel hesap açacak, kıdem primini işçilerin hesabına yatıracaklar. Fonda biriken meblağ (eğer birikirse) özel emeklilik şirketleri tarafından işletilecek.

Mevcut sistemde çalışan işçiye bir yıllık çalışması karşılığında bir aylık kıdem primi ödeniyor. Ve bu patronların bir yükümlülüğüdür. Çalışan işçi emekli olduğunda, askere gittiğinde, evlenen kadın işçiler, kıdem tazminatını alabiliyor. Bu haliyle tazminat, kısmi bir işgüvencesi, emeklilik güvencesidir. Fona devri durumunda ise, kıdemden işten çıkarma ile bağı kesiliyor. Patronlar işçileri rahatlıkla işten atabilecek duruma geliyorlar. İşten atmanın önünde kısmen de olsa caydırıcı bir işlev gören kıdem tazminatını, fon sayesinde ödemeyecekler çünkü!

Ayrıca mevcut sistemde 30 gün tutarında ödenen prim, fon uygulamasıyla yüzde 3’e düşürülüyor. 30 günlük kıdem tazminatı şu anda işçinin bürüt ücretinin yüzde 8,3’üne karşılık geliyor. Fonla birlikte yüzde 3’e düşünce, zar-zor da olsa kıdem hakkını alabilen işçinin alacağı, mevcut sistemde aldığı yarısının altına düşüyor. Keza fon sisteminde evlenen işçi kadın ya da askere giden işçi, kıdem tazminatı alma hakkını kaybediyor. **10 yılını doldurma-**

dan işten atılan veya ayrılan işçi kıdem tazminatını alamayacak!

10 yılını dolduran işçi de, fonda biriken kıdemini hepsini alamayacak! Artık fon yöneticileri ne kadarını uygun görürlerse!..

Taslakta ev alana kıdem tazminatının beli bir miktarının ödeneceği söyleniyor. Zaten “patronlara ve hazineye nasıl daha fazla para kazandırırım”dan başka bir şey düşünmeyen AKP, fon uygulamasıyla emlakçılık da yapmaya giriştiği gibi, inşaat şirketlerini memnun etmekten de geri durmuyor.

Mevcut sistemde patronlar doğru dürüst prim ödemezlerken, fona prim ödeyeceklerinin hiçbir garantisi yok. Bir süre sonra kıdemleri ödeyemezlerse hiç şaşmamak gerekiyor. İşçiler “fonda para kalmadı, kıdem tazminatı yok”la karşılaşacaklar. Böylece kıdem tazminatı fiilen ortadan kaldırılacak. Veya patronların istediği gibi 15 güne düşürülecek. Kısacası Fon, kıdem tazminatını tamamen gaspetmenin aracıdır. Kaldı ki **daha önce kurulan “konut edindirme fonu”, “zorunlu tasarruf fonu” vb fonlarda biriken paralar işçilere verilmemiş, içedilmiştir. “İşsizlik fonu”nun hali ortadadır.** İşsizlik fonunda biriken paradan işsizler yararlandırılmazken, amacı dışında her yere kullanılmıştır.

Gaspa izin vermeyelim

DİSK ve Türk-iş fona tamamen karşı olduklarını, mevcut durumun korunmasından yana olduklarını belirttiler. Kıdeme dokunmayı bir genel grevle karşılayacaklarını yinelediler. Hak-iş ise AKP yandaşı bir sendika olduğunu bir kez daha göstererek, fonu benimsediğini söyledi.

DİSK, kıdem tazminatının gaspına karşı açıklamalar, yürüyüşler yaptı. Elbette bunların gelinen aşamada yetersiz olduğu açıktır. Türk-iş’in ise bu yönde hiçbir çabası bile yoktur. Dolayısıyla devrimci öncü işçiler her zamankinden daha fazla uyanık olmalı, inisiyatifli davranmalıdırlar.

Kıdem tazminatı işçilerin en duyarlı olduğu hakların başında gelir. Birleşik mücadeleyi sağlayan en önemli zemindir aynı zamanda.

Patronlar ve AKP hükümeti fon taslağı üzerine çalışırken biz, fona izin vermeyeceğimizi göstermeliyiz! Bütün işçi ve emekçilerin kıdem hakkının verilmesi, ödenmeyen kıdemlerin devlet tarafından ödenmesi talebiyle eyleme geçmeliyiz!

Feniş'e direniş ziyareti

Devrimci Sendikal Birlik olarak Feniş işçilerini ziyaret ettik. Ekim ayının ortalarına doğru gerçekleş-tirdiğimiz ziyarette, işgal eyleminin gidişatı ve geli-nen süreç üzerine konuştuk.

Gebze E-5 kenarında bulunan Feniş'e geldiği-mizde bizi E-5'ten görünecek şekilde direniş pan-kartları karşıladı. Pankartları okuyarak fabrika bah-çesine giriyoruz. Bahçeye girdiğimizde işçiler bizi sevinçle karşıladılar.

Ayaküstü kısa bir sohbetten sonra bahçede kurduk-ları çadıra davet ettiler. Çadır kalabalıktı. Dayanışmaya gelen başka dostlar da vardı. Herkesle tokalaşıp selamlaştıktan sonra, gösterilen yere oturuyoruz.

İkinci temsilci Mehmet başta olmak üzere, işçiler-le eylemin gidişatını konuşuyoruz. İşçiler, Feniş pat-ronunun birikmiş kıdem ve maaşlarını vermeden üretimi durdurduğunu, yapılan görüşme başvuru-la-rından sonuç alamayınca çeşitli eylemler yaptıklarını ve fabrika işgaliyle eylemlerinin devam ettiğini belirt-tiler. Geline aşamada, Feniş patronu ile bir proto-kol imzalandığını söylediler. Bu protokole göre pat-ron beş ay içinde ödeme yapacak, beş ay içerisinde ödeme yapamazsa, işçiler fabrikayı satma hakkına sahip olacak; ayrıca işçilerin, patronun eşi ve annesinin üzerindeki mal varlıklarını da satma hakkı olacak.

İşçiler, imzalanan protokolle sonuç alın-a-mazsa, daha militan eylemlere başvuracakları-nı ifade ettiler. TÜSİAD ve Mecidiyeköy Holding binası önünde yaptıkları eylemlerin önemli oldu-

ğunu, bunun patronu rahatsız ettiğini ve üze-rinde basınç kurduğunu vurguladılar. İşgalin yanısıra holding binası önüne çadır kurmayı düşünüp düşünmediklerini sorduğumuzda, şimdilik protokolü beklediklerini söylediler.

Hak-iş'e bağlı Çelik-iş Sendikası'nda örgütlü olan işçiler, sendikacıların pasif durduğunu, eylemleri geriye çekmeye çalıştığını anlattılar. Ekonomik ola-rak sıkıntı yaşadıklarını, bu konuda sendikanın yar-dımcı olmadığını söyleyen işçiler, devrimci kurumlar-dan, sendikalardan, kitle örgütlerinden destek ve dayanışmaların geldiğini, ama daha fazla destek beklediklerini ifade ettiler. İşçiler, protokol imzalan-mış olsa da sürecin bitmediğini, protokol uygulanana kadar işgal eyleminin devam edeceğini belirtiyorlar.

Ayrılmadan fabrikayı gezmek istediğimizi söylü-yoruz. İşçilerden biri bize refakat ediyor. Devasa bir fabrika. Her bölümü geziyoruz. Refakatçımız, her bölümde nasıl işlemler yapıldığını anlatıyor. Gördüğümüz makinelerin, tezgahların nasıl çalıştığını soruyoruz. İşçi yoldaşlar, kendi çalıştıkları alan-larla kıyaslamalar yapmaya çalışıyor, kendi alanları-na benzer yerleri görmek istiyorlar. Bütün bölümleri ve yemekhaneyi gezdikten sonra, işçilere haklı mücadelelerini desteklediğimizi yanlarında olduğu-muzu söyleyip, vedalaşıyoruz.

Kazova'da kooperatifleşme

Mart ayından itibaren 4 aylık maaş ve tazminatlarını alamadıkları için direnişe geçen Kazova tekstil işçileri, üretimi yeni yere taşıyor.

Kazova işçileri, 8 aylık süreç içinde açlık grevi, haftalık yürüyüşler ve basın açıklamaları gerçekleştirdiler; patronların makineleri kaçırmaya girişimlerine, polis saldırlarına karşı koydular; fabrikayı işgal ettiler, ardından da makineleri yeniden tamir ederek üreti-me geçtiler. 24 saat kaldıkları direniş çadırlarında, 26 Ekim'de yaptıkları açıklamayla "artık direnişi kazandığımızı ilan ediyoruz" diyerek, üretimi Gürsel Mahallesi'ne taşıyacak-larını açıkladılar. Buradaki üretim sürecinin kooperatif şeklinde işleyeceği belirtilirken, Türkiye'de bir ilk yaşattıkları için de mutlu olduklarını vurguladılar.

Lüks markalara üretim yapan işçilerin elinden çıkan ürünler, 300-400 TL civarında satılıyordu. İşçiler kendi ürettikleri ürünleri 30 TL'ye forumlarda ve fabrikada satmaya başladılar. Patronlar hala ortalıkta görünmezken, 11 Kasım'da görülecek davada yeni makinelerin akıbeti de belli olacak. Patronların işçilerden kaçırdıkları makineler ise Kazova Tekstil'in yan binasında kilitli bir şekilde bekliyor.

İşçilerle yaptığımız sohbetlerde, fabrikanın önceleri 400 işçi ile üretim yaptığını, süreç içinde bunun 90'a kadar düştüğünü ve işçilerin neredeyse tamamının hiçbir hakkını ala-madan işten ayrıldığını ya da atıldığını söylediler. Ancak Mart ayından itibaren alacakları-nın ödenmemesi üzerine başlattıkları direnişlerinde çok şey öğrendiklerini de belirten işçi-ler, direnmeden hiçbir hakkın alınamayacağını farkına vardıklarını da anlattılar. Makine sökülme çalışmalarına devam eden işçilere destek ziyaretleri de oluyor. Forumlardan, dev-rimci yapılardan, Bomonti civarındaki işyerlerinden ziyaretler gerçekleşiyor. Ancak civar-daki patronlar, kendi işçilerinin buraya gelmesini engellemeye başlamışlar.

Direnin kazanımla sonuçlanacağını duyulmasının ardından, direnişe katılmayan işçilerden gelenler olduğunu ve haklarını kendilerinden istediklerini söylüyorlar. Onlara, "hakkınızı Somuncu'lardan isteyin" demişler. "Direnişe hiçbir destek vermediğiniz halde, gelip burada bizden hak isteyemezsiniz" dedik-lerini aktarıyorlar.

İşçiler, 1-3 Kasım ara-sında da direniş yerinde festival yapacaklar. Festivalde konserler, film gösterimleri, paneller ola-cak.

Leroy Merlin grevi kazandı

2 Ekim'de başlayan Leroy Merlin grevi, 18 Ekim'de kazanımla sonuçlandı. Sosyal-İş üyesi işçiler, TİS süresinin uzatılması, ücret zamları ve çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle Ankara ve Bursa'da greve çıktılar. Türkiye'nin ilk AVM grevi olma özelliğini taşıyan grevde, işçilerle masaya oturmak zorunda kalan Leroy Merlin yönetimi, TİS'in 3 yıl olmasını, ücret zammının ilk yıl yüzde 6, ikinci ve üçüncü yıl için enflasyon oranında olmasını, sosyal hakların oldu-ğu gibi korunmasını ve 500 TL'lik sosyal yardım yapılmasını kabul etti. Grev süreci boyunca işçileri ilerici ve devrimci kurumların yanı sıra sendikalar ve işçiler ziyaret ettiler.

Yapılan grev, AVM'lerin, inşaat aşamasından itibaren çalışma koşullarını birkez daha gündeme getirdi. İnşaat aşamasındayken "iş kazası" adı altında işçiler katledilirken, patronlar sorumluluğu hep "özensiz" davrandığını öne sürdüğü işçilerin üzerine attılar. İşçi cina-yetlerine yol açan gerçek sorumlu olan patronlar ise hiç yargılanma-dılar. Ya da kan parası adı altında ailelere rüşvetler teklif edilerek işin üzerini kapatmaya çalıştılar.

AVM'lerdeki mağazalarda ise yoğun bir işgücü sömürsüyle yaşıyor. 15 saati bulan çalışma koşulları, verilmeyen mesailer, izinlerin yönetimin keyfine bırakılması, resmi tatillerde izin dahi kulla-nılamaması, düşük ücretler, hemen sayılabileceklerin başında geli-yor. Geçtiğimiz günlerde çalışırken bayılan bir kadın işçinin, "müşteri-lerin gözünden uzak olsun" diye depoya kapatılması, çarpıcı bir örnektir mesela. Oysa genellikle lüks eşyaların satıldığı bu alanlarda, yüksek fiyatlarla satışlar gerçekleştiriliyor ve devasa karlar elde edili-yor.

Bu alanlarda örgütlenmenin zorlukları da biliniyor. Leroy Merlin grevi bu yönüyle önemli bir adım anlamına geliyor.

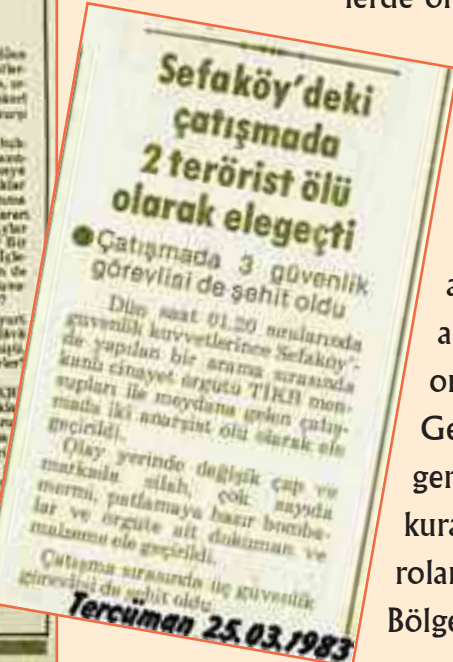
Komünist önder İsmail Cüneyt, 21 Aralık 1983 tarihinde İstanbul-Gayrettepe’de işkencede katledildi. 12 Eylül sonrası “göztaltında kayıp”ların belki de ilkiydi O. Ama onun naasını gizli bir şekilde gömmek yerine, göztaltına aldıkları yoldaşlarına göstererek, daha etkili kılmak istediler. Fakat yanıldılar! Öfke ve kin daha da bilendi, direniş daha da harlandı, yaygınlaştı...

İsmail Cüneyt, Balıkesir’in Sındırgı ilçesinde yoksul bir köylü ailesinin çocuğuydu. Ailesi tarlada tütün toplayarak geçimini sağlıyordu. O, küçük yaştan itibaren sefalet içinde büyüdü. Devrimci bir yaşamı seçmesine zemin hazırlayan doğal bir sebepti bu.

Daha lise yıllarında devrimci düşüncelerden etkilendi ve mücadeleye atıldı. 12 Mart 1971’den sonra yalnız kalmasına rağmen lise çevresinde devrimci çalışmalarını aralıksız sürdürdü. Devrimci gençliğin nispeten toparlandığı ’73 yılında Hacettepe Üniversitesi’ne girdi. Üniversitede gelişen anti-faşist mücadelede, ön saflarda yer aldı. Bir keresinde devrimci-lerden fena halde dayak yemiş bir faşisti okula getirdiler. Polis, ondan kendisini dövenleri göstermesini istiyordu. Herkes kendini saklamak için uğraşırken, O kitlenin içinden ileri fırlayarak polislerin içindeki faşistin gözüne yumruğu indirmişti. İsmail yoldaş, kararlı militan dövüşçülüğü ile devrimci gençlerin güvenini kazanırken, polisin ve sivil faşistlerin boy hedefi olmuştu.

Sezai yoldaşla da Hacettepe’deki anti-faşist mücadele içinde tanıştılar. Bu yıllardaki beraberlikleri, ölünceye dek devrim ve sosyalizm mücadelesi içinde hep sürdü. ’75 yılında profesyonel devrimciliğe karar verdi ve proletaryanın içinde örgütlenmek için İstanbul’a geldi.

Kartal bölgesinde, merdiven altında bir ev tuttular. Burası onun “sırça köşk”üydü artık. Evin adını böyle takmışlardı. Kendisine bir iş de buldu. İşçi sınıfını örgütleme çalışmasına burada başladı.

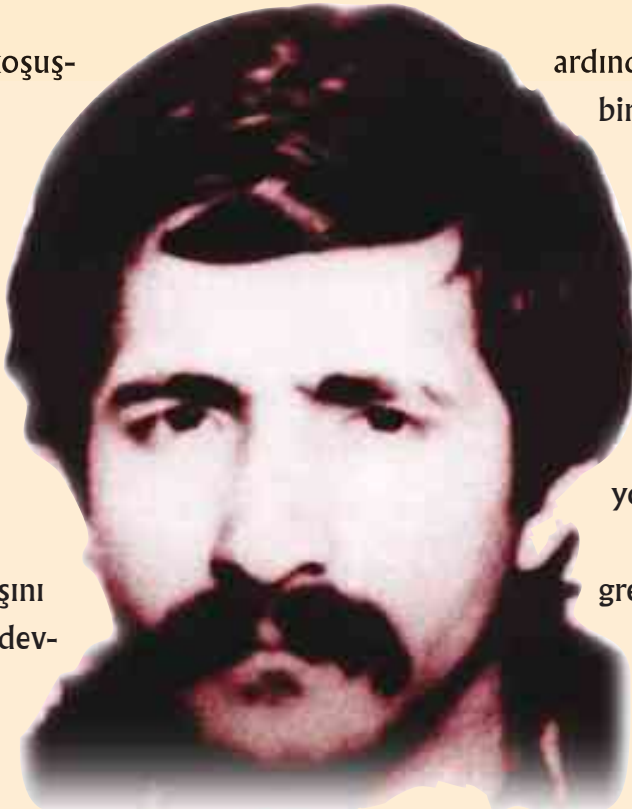
STALİN MEHMET

İsmail Cüneyt, örgütsel önderliği bütün gün koşuşturan dar pratikçilikle sınırlı tutan kadrolardan değildi. Aksine, örgütsel önderliğin siyasal bir perspektifle yürütülmediği koşulda mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verilemeyeceğini iyi kavramıştı. Pratik mücadele koşullarının yaygınlık kazandığı ’70’li yıllarda genel devrimci kadroların teoriye karşı ilgisizliği ağır basarken, o, yüksek bir sorumluluk bilinciyle kendini teorik olarak da geliştirdi. ML klasikleri yalnızca okumakla kalmaz, onları inceler ve tartışırdı.

O yıllarda ÇKP’nin (Çin Komünist Partisi) başını çektiği uluslararası sağ oportünist çizgi, Türkiye devrimci hareketi içinde de yankı bulmuştu. Hatta sınıf işbirliğini vaaz eden ÜDT (Üç Dünya Teorisi) bile savunuluyordu. İsmail Cüneyt, sağ oportünizme ve ÜDT’ye karşı mücadeleyle yükseltenlerin başını çekti. Bir etkinlikte, “Kahrolsun Uluslararası Sağ Oportünizm” sloganını attığında, yanında yine Sezai yoldaşı vardı. Bu aynı zamanda ihtilalci komünist hareketi yaratmanın ilk adımıydı.

Öyle dönemler vardır ki, komünist kimlik ve dava adamlığı kendisini bu anlarda gösterir. Komünist bir örgütü oluşturmmanın bütün zorluklarının yaşandığı ’77-79 yılları arasında İsmail, il komitesinde yer aldığı Adana’da bu sorunları neredeyse hiç yaşatmadı. Bir örgüt gibi hareket etti, ‘sağlam köşetaşı’ diye tabir ettiği işçi kadrolara önem verdi. Birçok fabrikada, semtlerde örgütlülüğü sürdürdü.

Adana’daki adı Yılmaz’dı. Orada yılmaz bir kararlılıkla, sabırla yürütmüştü faaliyetleri. Gelecekte örgütü ileriye taşıyacak kadroları özenle yetiştirdi. Ele avuca sığmayan gençleri proleter ahlakla eğitti, ML klasikleri sevdirdi, onlara militan özellikler kazandırdı. Gevşek, hantal yapılanmayı yıkıp, genç, dinamik ve disiplinli, yeraltı kurallarına sıkıca sarılan çekirdek kadrolardan oluşan bir örgüt yarattı. Bölgeden ayrılmak zorunda kaldığında,

İsmail CÜNEYT

GRANİT
Taş haline gelmiş damalarım
Atomlarım bir kaya içine sıkıştırılmış

Kır ve kabayım
Sıcaktım bir çağa.
Donmuşum şimdi
Sertleşmişim
Hiçbir güneş eritemez beni
Hiçbir soğuk çatlatamaz
Delemeszler zırhımı öyle kolay kolay
Kaldıraçlar oynatamaz beni yerimden
Kayayım ben
GRANİT

Ama istekliyim tüm koşullara
Yeşermek dilerim ormanlar gibi
Kuzey ışıkları gibi yanmak alev alev
Ya da ateşten yıldızlarla ışıldamak göklerde
Devinmek
Zaman ve sonsuzluk arasında
Kayayım ben
GRANİT

Elmer Diktonius

ardında bir dolu yetişmiş kadro ve azımsanmayacak bir çevre bırakmıştı.

19 Şubat 1979’da İMT’ye (İleri Militanlar Toplantısı) bu sağlamlık ile gitti ve geriye çeken görüşlerle kararlılıkla savaştı. Toplantıdaki kararlı tutumu ve önder özellikleri ile tartışmasız MK’ya aday gösterildi. Faşizme ve oportünizme karşı öylesine derin bir kin ve uzlaşmaz bir karakter taşıyordu ki, yoldaşları ona Stalin adını vermişlerdi. Bu toplantı, ihtilalci komünistlerin kuruluş kongresiydi. Örgütün ideolojik, siyasal ve örgütsel inşasında İsmail Cüneyt’in katkısı büyük oldu. En genç üye olarak MK’ya seçildi ve “siyasi büro”da görev alarak, MK çalışmalarına dinamizmini taşıdı. Bir yıl sonra yapılan TİKB’nin 1. Konferans Raporu’nun hazırlanmasını bizzat kendisi üstlendi. Önemli kararların alındığı bu konferans, 12 Eylül askeri faşist cuntasına hazırlık niteliğindeydi.

12 Eylül’ün karanlık günlerinde, kan ve kurşun kokan sokaklarında, ateş hattında bir mücadelenin en önündeydi İsmail. Her anı yeni bir tuzak, yeni bir kadro kaybıydı. Fakat durmak yoktu, boşlukları doldurmak gerekiyordu. Bir çok örgüt ve partinin dağıldığı, devrimci safların terk edildiği o günlerde, İsmail Cüneyt şaşılası bir güç ve enerjiyle çalıştı. Güçleri topladı, kendisini ve örgütü, boşalan mevzilere uygun bir şekilde yeniden konumlandırıdı.

O, “boşlukları doldurma”nın, “görev adamı” olmanın eşsiz bir örneğiydi. Büyük bir cesaret ve dayanıklılığın simgesiydi. Çünkü o,

“Stalin Mehmet”ti! Bu ad, sınıfın uzlaşmaz tavrının adıdır. İşkenceci cellatlar, bu adı ve tavrı iyi biliyorlardı, ancak onun gerçek adını bir türlü öğrenemediler. Ta ki yoldaşları ölümünden sonra bir bildiriyle

açıklayana dek...

Onu “Stalin Memed” olarak aramaya başladıklarında, “eğer bir gün sağ ele geçersem” diyordu, “mahkemede Stalin’in büyüklüğü karşısında saygıyla eğildiğimi, bu ‘yakıştırmayı’ tasvip etmediğimi söyleyeceğim”.

Söyleyemedi. Ama adından öylesine korktular ki, göstermelik mahkemelere bile gerek görmediler.

İsmail Cüneyt’e Stalin adı çok yakışırdı. Her alanda sınıfın uzlaşmazlığı onda cisimleşmişti çünkü. Gür bıyıklı küçücük bedeniyle düşmanlarının karşısında devleşirdi. Faşistlere ve oportünistlere karşı olduğu kadar, yoldaşlarının hatalarına karşı da uzlaşmazdı. Örgütte demir bir disiplin yarattırdı.

Disiplinli, konuştuğu gibi yaşayan, kendisini sürekli geliştiren, zor anlarda ‘olmaz’larla savaştan bir komünistti o. En önemli özelliği çok yönlü olmasıydı. Yaşamının odağında devrim ve sosyalizm mücadelesi ve onu ete-kemiğe büründürerek önderlik edecek olan örgütü olunca, hiçbir zorluktan ve sorumluluktan kaçmayan güçlü bir karakter çıkmıştı ortaya. Proleter önzeleri güçlü, insan sarrafı olmuş iyi bir örgütçü, teorisyen, tekniği en iyi şekilde öğrenen ve kullanan, gözüpek ve atulgan bir önderdi.

İsmail Cüneyt, 21 Aralık’ta İstanbul’da işkenceci katillerin eline geçti. Adil Özbek haini (örgütün saflarından çıkan tek hain olan Adil Özbek, 12 Eylül sonrasında, örgütün yeniden toparlanmaya başladığı bir dönemde, ’89 yılında Osman Yaşar Yoldaşcan müfrezesi tarafından cezalandırıldı) tarafından kesin teşhis edildi ve aynı gün Gayrettepe 1. Şube bodrumunda kurşuna dizildi.

İşkenceci katiller, onu en son Sefaköy direnişinden bilirlerdi. 24 Mart 1983 günü, İsmail Cüneyt, Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel, Sefaköy’de kuşatıldıkları bir evde, biri komiser üç polisi öldürmüşlerdi. Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel’in şehit düştüğü eylemde, İsmail Cüneyt kurtulmayı başarmıştı. İşkenceci katiller, o günün intikamını almak için İsmail Cüneyt’i buldukları anda katlettiler.

İsmail Cüneyt, görev adamı olmanın boşlukları doldurmanın adı oldu hep. Pekçok özellikten oluşan bir bütündür onun yaşamı. Bugünün genç kadroları, yüzünü İsmail’e döndüklerinde ondan büyük bir güç alacaklardır.

Seçim partisi HDP kuruldu!

Beklenen oldu. Yaklaşık iki yıl önce kurulan HDK (Halkların Demokratik Kongresi) 26-27 Ekim 2013 tarihlerinde HDP

(Halkların Demokratik Partisi) adıyla partileşti. Ankara'da toplanan I. Olağanüstü Kongre ile HDP kuruluşunu resmen ilan etti. Böylece reformist kesimlerde yıllardır tartışılan "Çatı Partisi" projesi nihayet hayata geçmişti.

HDP, tam da yerel seçimlerden önce ilan edilerek, gerçekte bir "seçim partisi" olarak kurulduğunu ortaya koydu. Bilindiği gibi Kürt hareketi, çok uzun bir süredir seçimlerde "Batı"dan daha fazla oy alabilmek için, çeşitli birlik girişimlerinde bulunmuştu. Öcalan'ın "zeytin dalı" projesiyle CHP içinden bazı isimleri de hedefleyen birlik girişimleri olmuş, fakat fiyasko ile sonuçlanmıştı. Hatta Murat Karayalçın'ın başında bulunduğu SHP ile ittifak bile yaptılar. O SHP ki, '90'lı yıllar boyunca hükümet ortağı olarak Kürt hareketine yönelik en kanlı saldırıların sorumlularındandı. Pragmatist bir yaklaşımla onunla bile biraraya gelmekte beis görmediler.

Son seçimlere ise, "emek, demokrasi bloku" adıyla girildi. Bu kez kendilerine "sosyalist", "devrimci" diyen reformist partilerle ittifak yaptılar. Şimdi o ittifakı HDP adıyla partileştiriyorlar. AKP'ye muhalif olan, fakat CHP'ye de oy vermek istemeyen herkesi, bu çatı altında birleştirerek, "düzen-içi muhalefet" boşluğunu doldurmaya adaylar. Bununla birlikte, seçimlere "Batı'da HDP, Kürdistan'da BDP" ile gireceklerini söyleyerek, BDP'nin feshedilmeyeceğini duyurdular.

HDP hangi ihtiyacın ürünüdür?

HDP'nin kuruluş gerekçesi, amaçları, ondan beklenen misyon, esasında son derece açık. Bu durum, Kürt hareketi ve ona bağlı olan tüm kişi ve kurumlar çok net biçimde ortaya konuluyor.

"Kürt sorununu çözüm stratejisi, Türkiye demokrasi güçleriyle birlikte bir mücadeleye ele alınıyorsa, doğru olan böyle bir örgütlenme modelidir.... Türkiye demokrasi güçleriyle buluşmadığı takdirde Kürtlerin bu demokrasi birikimi ve siyasal gücü yeterli etkide bulunamamakta, istenilen sonuçlar alınamamaktadır. Artık bu temel eksikliğin giderilmesi gerekir." (Hüseyin Ali, Gündem 20.8.2013)

İşte bu "eksiklik" HDP ile giderilmek istendi. Yani **HDP, Kürt hareketinin kendi ihtiyaçlarını karşılamak temelinde oluşturuldu. Her ne kadar BDP, HDP'nin içinde yer alıyor görünse de, gerçekte HDP, başından beri BDP'nin Türkiye kolu olarak düşünüldü ve o şekilde inşa edildi.** Bu, HDP'nin programından bileşimine, işleyişinden siyasal-taktiksel bakışına kadar, her alana sindirildi. Örneğin seçimlere Kürt illelerinde HDP ile değil de BDP ile girilmesi bile, HDP'ye düşen görevin, Kürt hareketinin politikalarını "Batı"ya taşımak olduğunu gösteriyordu.

"BDP, Kürtlerin yoğunlukta olduğu partidir. HDP ise Türkiye genelinde siyaset yapan ve örgütlenen parti olarak rolünü yerine getirir. Kürdistan'da seçilen milletvekili ve parlamenterler, tabii ki, çoğunlukta yerelden, yani BDP'den olur. Böylece Kürtlerin hem

özgün olarak kendini ifade etmesi hem de Türkiye genelinde bu parti içinde politika yapma ihtiyacı karşılanmış olur." (agy)

BDP öncesi kurulan legal Kürt partileri de, uzun süredir "Türkiyelileşme" hedefini koymuşlar ve "Türkiye Partisi" olmak istediklerini ifade etmişlerdi. Fakat bunu gerek kendi dar milliyetçi politikalarından, gerekse Türk egemenlerinin kışkırttığı şoven dalga-dan dolayı başaramadılar. Son çare olarak HDP'yi kurmaya karar verdiler. Esasında HDP bileşenleri, uzun süredir Kürt ulusal hareketinin yedeğine çekilmiş durumdaydı. Fakat tamamen Kürt Hareketi'ne angaje olmaları, bırakalım geniş kitleleri, bu bileşenlerin tabanını bile rahatsız ediyor, uzaklaştırıyordu. Dolayısıyla istenen amaca ulaşamıyordu. Bunu farklı bir isim ve görüntü ile giderme zorunluluğu, buradan doğdu. HDK ile atılan adımlar, HDP ile sonlandırıldı.

HDK, başından itibaren Kürt hareketinin ihtiyaçları doğrultusunda kurulduğu için, görevlerini- işlevlerini de doğal olarak Kürt hareketi belirledi. Ortaya çıkan "sapma"ları uyardılar, kulaklarını çektiler. "Sakin ola ki, Kürt hareketinin alanına el atmaya kalkmayın" dediler mesela. HDK bileşenlerinin Kürt illerinde örgütlenme çabalarını, "orada zaten BDP ve DTK örgütlü, önemli olan BDP ve DTK'nın örgütlü olmadığı yerlerde örgütlülüğü geliştirmek" diyerek durdurdular. Onları "kolayı seçmek"le, "asıl görevine eğilmemek"le "kitleye inmemek"le suçladılar. HDK bileşenleri, AKP'nin bile gerisindeydi! Hiç olmazsa AKP'nin pratiğinden öğrenmeliydiler! vb... Gündem gazetesinin köşe yazılarında, bunlar açık açık yazıldı.

"Asli görevleri" Kürt hareketi tarafından belirlenen ve böylesi aşağılayıcı sözlerle hatırlatılan bir kurumun, bağımsız bir çizgi izleyebilmesi, kendi içinde demokratik bir işleyişi oturtabilmesi mümkün müdür? Olmadığı ve olamayacağı HDP kongresinde bir kez daha görülmüştür.

HDP ile dayatmalar sürüyor

HDP kuruluşunda basına da yansıyan sıkıntılardan biri, HDP'nin her iki eşbaşkanının BDP'li olmasıydı. Başkanlık için bu iki isim dışında kimse aday bile gösteremedi. İsimler kongre öncesinden belirlenmiş ve kongreye dayatılmıştı.

Diğeri ise, 80 kişilik parti meclisinde "sendika ve işçi temsilcisi" adına kimsenin olmayışydı. **Kadın ve LGBT kotası koyan ve buna uyabilmek için meclisin sayısını arttıran HDP'nin, parti meclisine işçilerden hiç kimseyi almaması, şaşırtıcı değildi aslında.** Çünkü Kürt hareketi, başından beri "sınıfsal" yaklaşıma karşı çıkıyor, bunun partiyi "darlaştıracağını" ileri sürüyordu. Bilindiği gibi, **uzun süredir sol harekette esen burjuva-liberal görüşler, toplumdaki ayrışmanın sınıfsal değil, ulusal, mezhepsel, cinsel vb. "alt kimlikler" olduğu tezini güçlendirmişti.** Kürt hareketinden reformist partilere kadar geniş bir kesim, yıllardır bu kimlikleri ön plana çıkarak, sınıfsal ilişkileri geriye ittiler, görmezden geldiler.

Bu yönleriyle HDP, işçi ve emekçilerin partisi değil, "ötekileştirilen" diye adlandırdıkları kesimlerin partisidir. HDP'nin kongresinde toplanan HDK'nın 3. Kongre kararları da, bu gerçeği bir kez daha su yüzüne vurmuştur. Alınan kararlarda "Kürt halkının haklarını anayasal güvenceye alan adil, kalıcı bir barış, ana-

dilde eğitim, demokratik özerklik" gibi somut talepler, maddeler halinde sıralanırken; işçi ve emekçilere dair iki madde bulunuyor. Biri, "Emeğin kurtuluşu için her düzeyde yeniden yapılanma ve örgütlenmesi" diğeri, "işçi ve emekçilere yönelik saldırı girişimlerine karşı mücadele"dir. Bunların ne kadar basma kalıp genel geçer sözler olduğu ve hiçbir somut talebi içermediği açık değil midir?

İşçi ve emekçiler üzerinde saldırılar bu kadar yoğunlaşmışken, başta kıdem tazminatı, grev hakkı olmak üzere çok ciddi gasplar sözkonusuyken, bunlara dair tek kelime edilmemiş olması, partinin kimliği hakkında yeterince fikir verir. Keza, kitlelerin parasız eğitim ve parasız sağlık gibi en temel taleplerine bile yer verilmemiştir.

Görmezden gelinen bir diğer kesim ise Alevilerdir. Öcalan'ın Newroz mesajında olduğu gibi, HDP kongresinde de Alevilerin adı yoktur. Aleviler, "tüm mezhepler" içinde eritilmiştir. Aynı günlerde Öcalan'ın "Demokratik İslam Konferansı" toplanması yönündeki çağrısı, daha önce Kemalistlerin diliyle eleştirdiği Şeyh Sait'e şimdi övgüler dizmesi, Alevilerin önemli bir kesimince tepkiyle karşılanmıştır.

Kısacası HDP, programı ve işleyişiyle Kürt ulusal hareketinin ihtiyaçları doğrultusunda kurulan, bundan dolayı da bir takım dayatmaları, anti-demokratik uygulamaları yaşayan bir parti durumundadır. İki yıl önce HDK'nın Kuruluş toplantısında da program ve tüzük, toplantı sabahı delegelerin eline geçmişti. Sonrasında, **kendi aldığı kararlara, tüzüğüne uygun çalışmadığı, Yürütme Kurulu'nun Genel Kurul öncesi delegelere siyasal durum, örgütsel çalışmalar hakkında yazılı raporlar sunmadığı, bu belgeleri toplantı esnasında "ayak üstü" incelemek durumunda kaldıkları üzerine birçok sorun, bizzat HDK üyelerince ifade edilmişti.**

Aynı tarz, bugün HDP'yle devam ediyor. Alınan kararlardan, başkanlık ve meclis seçimlerine kadar, dayatmacı, anti-demokratik uygulamalar yaşanıyor. Bileşenlerden bazıları, bu durumdan rahatsız olsalar da mızımlanmaktan öteye gidemiyorlar. Çünkü herkes biliyor ki, bu partinin gerçek sahibi Kürt hareketidir.

* * *

HDP kuruluşunu selamlayan Öcalan, kendisiyle görüşmeye gelen BDP milletvekillerine, "40 yıldır Mahir'in çizgisinin kavgasının verdiğini, emaneti artık HDP'ye teslim edeceğini" söylemişti. HDP Kongresi'ne gönderdiği mesajda da, "71 devrimciliği devlete isyan devrimciliğiydi. 40 yıllık isyandan sonra devletle müzakere önemlidir" diyerek bir kez daha barışçıl mücadeleye çağrı yaptı.

Oysa **'71 devrimciliği, reformizmden-parlamentarizmden kopuşu ifade eder. HDP ile yapılan ise, Türkiye devrimci hareketini yeniden parlamantarizme döndürmektir. Benzer şekilde başlangıçta uzak durdukları Haziran direnişine sonradan met-hiyeler dizerek, sokağı sandığa çekme çabasına girmişlerdir.**

Elbette bu durum, egemen sınıfları ve sözcülerini çok memnun ediyor. HDP'nin kuruluş kongresine mesaj gönderenlerden biri de, Başbakan Erdoğan'dır. Mesajda "nazik davetiniz için teşekkür ederim" deniyor. Yani Erdoğan da kongreye davet edilmiş! Ama olası tepkilerden çekinilerek, mesaj kongrede okunmuyor!

Düzene başkaldırı ve isyanın adı olan '71 devrimciliği, gerisin geri "barışçıl" mücadeleye çekiliyorsa; "burjuvazinin ahırını" olan parlamento, yenden umut olarak gösteriliyorsa; sokağa çıkan kitleler, sandığa davet ediliyorsa; burada devrimci bir partiden sözedilemez.

Duvarlarınızın hükmü yok!

Bugüne dek egemenler, halklar arasına sürekli duvarlar örerek, çitler çekerek bölmeye, parçalama-ya çalıştı. Bu kez duvarlar, Türkiye-Suriye sınırına çekiliyor. Nusaybin-Kamışlı ve Ceylanpınar-Serakaniye arasına duvar örülmeye başladı. Ve doğal olarak Kürt halkı, bu duvara büyük bir tepki gösterdi.

Bugünkü Türkiye-Suriye sınırı 21 Ekim 1921'de Fransa ile Ankara Hükümeti arasında gerçekleşen Ankara anlaşmasıyla belirlenmişti. 1918'de o bölgeyi işgal eden Fransızlar, Antep ve Urfa'da halkın direnişiyi karşılamış ve geri çekilmek zorunda kalmıştı. Fakat savaş sonrası Kürdistan'ın dört parçaya ayrılmasına engel olunamadı. Türk burjuvazisi ile masaya oturan emperyalist devletler, bu sınırları cetvelle çizerek, Kürt halkını parçaladılar. Ama halk o sınırları bir biçimde işlemez kıldı. Akrabalar arası görüşmeleri sürdürdü, "kaçakçılık" adı altında alış-verişe devam etti.

Suriye'de iç savaşı kışkırtan ve körükleyen Türk egemenleri, Rojava'da (Kuzey Suriye) özerk bir Kürt yönetimi kurulunca, tüm gücüyle saldırıya geçti. Orduyu sınıra yığdı, cihatçı örgütleri silahlandırıp Kürtlerin üzerine yolladı. Ayrıca Türkiye Kürdistanı'ndan Rojava'ya yardımları engellemeye durdurmaya çalıştı. Buna gücü yetmeyince, sınıra boydan boya duvar örmeye başladı.

Kürt halkı çeşitli eylemlerle bu duvarı protesto

etti. BDP'nin Nusaybin Belediye Başkanı Ayşe Gökkan, duvarın önünde oturma eylemi ve açlık grevi yaptı. 8. gün BDP'nin mitingi ile açlık grevine son verdi. BDP eşbaşkanı Gültan Kışanak, hükümete, duvarı durdurmak için 7 Kasım'a kadar süre tanıdığını açıklamıştı. Aksi halde halkın duvarları yıkacağını duyurdu. BDP mitinginin yapıldığı günün akşamı, BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, yaptığı açıklamada duvarların yapımının durdurulduğu söyledi. Fakat ertesi gün duvarın örülmesine yeniden başlandığı haberleri geldi.

* * *

İslami cihatçıların rahatlıkla girip çıktığı, adeta elek haline gelen sınırlar, Kürt halkını birbirinden ayırmak için duvarlarla kaplanıyor. Ama daha önceki duvarlar gibi bu duvar da yıkılmaya mahkum.

Saldırganlığa karşı boyun eğmeyen bölgeleri duvarla çevirmek ve böylece denetim altına almak çabası, yeni değil. Daha önce de bu amaçla inşa edilmiş pekçok duvara tanıklık etti tarih sayfaları.

Son olarak ABD emperyalizmi, Irak'ta duvar inşa etmeye başlamıştı. Direnişin giderek büyümesi üzerine ABD, başkent Bağdat'ı duvarlarla bölerek hakimiyetini sağlamaya çalıştı. Ama direnişi bitirmesi mümkün olmadı.

ABD emperyalizmi Vietnam'da benzer bir duvar kurmaya çalışmıştı. Vietnam direnişi bu duvarı da ABD ordusunu da yerle bir etmeyi başarmıştı.

Fransız emperyalistleri de, Cezayir'de benzer bir duvar kurdular. O da Cezayirli direnişçiler tarafından boşa çıkartıldı.

Hitler, işgal ettiği Polonya'da, Yahudilerin yaşadığı bölgenin etrafını duvarlarla çevirmiş, kapıya güvenlik yerleştirmiş ve içeriye giriş çıkışları denetlemişti. Ancak Hitler faşizmine karşı tek Yahudi direnişi olan Varşova ayaklanması, bu duvarın tuğlalarının arkasından patlak verdi. Direniş, kapıdaki nöbetçilere ve her türlü güvenlik önlemine rağmen, illegal bir biçimde ve ilmek ilmek örüldü.

Benzer bir duvar, Filistinlileri kontrol etmek için

İsrail tarafından yükseltildi ve kontrol noktaları güçlendirildi. Ama o duvar da, Filistinli intihar eylemcilerinin İsrail'e ulaşmasını engelleyemedi. Kimi zaman duvarın altından kazılan tüneller, kimi zaman kontrol noktalarından geçmek için geliştirilen yöntemler sayesinde, Filistin direnişi İsrail'den uzaklaştırılamadı.

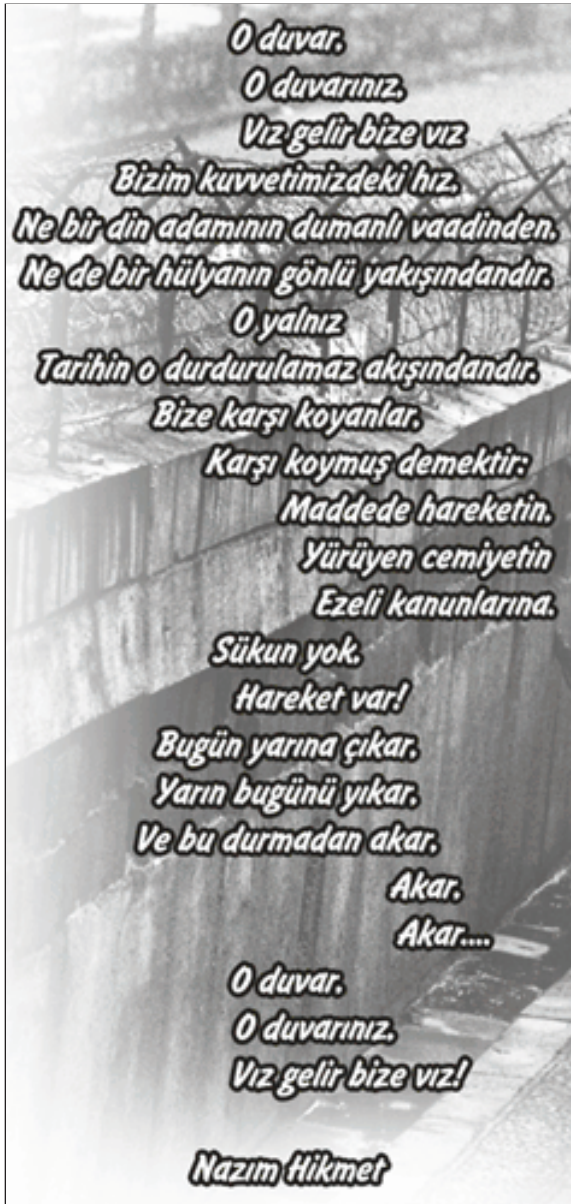
Meksika'da da bir duvar inşa etti ABD emperyalizmi. Meksika'da geçtiğimiz yıllarda büyüyen ve Oaxaca'da adeta yönetimi ele geçiren direniş, kendi topraklarına sızmasın diye saklanıyor duvarların arkasına.

Ve burjuvazi proletaryadan saklanmak için duvarlar diyor, gecekondu mahallelerinin hemen yanına. Yüksek güvenlikli, özel korumalı duvarlar. Ve tıpkı İstanbul-Derbent'te olduğu gibi, gecekondu mahallelerinden taşlar atılıyor, öfke haykırılıyor bu duvarlara...

* * *

Duvarlar halkları bölmek için dikiliyor... Duvarlar direnişi yok etmek için örülüyor. Duvarlar, burjuvazinin saraylarını, proletaryanın şiddetinden korumak için dikiliyor. Yenilgiye uğrayacağını gören işgalci, direnişin büyümesinden ürken egemenler, duvarlarla kendisini korumaya almaya çalışıyor. Ve duvarlar, önlerinde direnişçileri kurşuna dizmek için kullanılıyor.

Paris'te duvarın önünde kurşuna dizilen komün savaşıçılarının, Filistin'de, Irak'ta ve Kürdistan'da duvarlara karşı direnen halklara bir köprü uzanıyor. Ve duvar inşa edilen bütün topraklarda, işgal altındaki bütün halklarda, bir kere daha yükseliyor Nazım'ın haykırışı: O duvar, o duvarınız, vız gelir bize vız!

Ekim şehitleri anması yapıldı

Proleter Devrimci Duruş okurları, 27 Ekim'de Ekim Şehitleri'ni mezar başında andı.

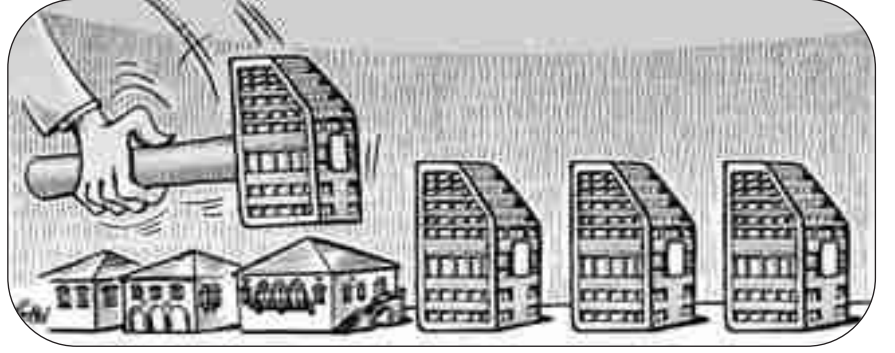
Anma, Silivrikapı'da Mehmet Fatih Öktülmüş'ün mezarı başında toplanarak başladı. Saygı duruşu ve şiir okunmasının ardından, 1984 yılında ÖO eyleminde şehit düşen DS savaşıçısı Haydar Başbağ'ın da mezarına gidildi. Silivrikapı'da bulunan bir başka "Ekim şehidi"imiz Ataman İnce yoldaşın mezarı başında da saygı duruşu gerçekleştirildi ve direniş şiiri okundu.

Osman Yaşar Yoldaşcan'ın şahsında, Ekim ayında şehit düşen Sezai Ekinci, Ataman İnce, Remzi Basalak, Şaban Budak ve Nilgün Gök'ün anması gerçekleştirildi. Anmada, şehitlerin resimlerinin yer aldığı "Ekim şehitleri ölümsüzdür" pankartı açıldı. Saygı duruşu ve şiir okunmasının ardından "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganı atıldı. Yapılan konuşmada, ihtilalci komünist hareketin Türkiye Devrimci Hareketi'ne mal olan gelenekler yarattığı anlatıldı. En kritik aşamalarda direnişiyile öne çıkan bu hareketin şehitlerinin de birer kilometre taşı olduğu belirtildi. Şimdiki sürecin de Haziran Ayaklanması'na denk geldiği ve anmanın önemine farklı bir boyut kattığı, çubuğu örgütlenmeye bükme gerektiğini gösterdi belirtildi. Konuşmanın ardından "Ekim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Biz çelikten biz Bolşevik müfrezeyiz" sloganları atıldı ve anma bitirildi.

Ayrıca Ekim ayı boyunca birçok emekçi semtte "Ekim Şehitleri Ölümsüzdür" yazan PDD imzalı ozalitler yapıştırıldı.

“Rantsal yıkım” sürüyor!

Kapitalizm krize girdiği zaman yaptıklarını yıkar ve yenisini yaparak krizi aşmaya çalışır. Aşmaya çalıştıkça batar ve yeni krizlerin doğmasına yol açar.

“Rantsal dönüşüm” projeleri de bunun bir parçası olarak karşımıza çıkıyor. Yıkımlar ve yeniden yapılmalar da, burjuvazi parti ayrımı gözetmiyor. CHP Kadıköy Belediye Başkanı Selami Öztürk, sözde kanlı bıçaklı olduğu AKP ile rant uğruna çok güzel el sıkışabiliyor.

Keza yine CHP’li Belediye Başkanı’nın olduğu Ataşehir’de, Emek Evler bölgesinde, 400 gecekonduyu yıktı. Arazide toplu konut yapılsın diye ihalenin Cumhurbaşkanı Gül’ün damadının ortak olduğu şirkete verildiği ortaya çıktı. İlçe sınırları içerisinde diğer mahallelerde aynı durumda olanlara bireysel tapular verilirken, Emek Evler’deki arazi bu uygulamanın dışında tutularak, kat karşılığı inşaat için ihale açıldı. Yapılan itirazlar üzerine yapılan incelemede, ihaleyi alan K Yapı’nın yeterlilik belgelerinin ihale şartnamesine uymadığı için, ihalenin iptali istendi. Bilirkişi Raporu’nda, “mevzuata aykırı işlem yapıldığı” kaydedildi.

Şu anda Türkiye’nin her alanı şantiye sahasına dönmüş durumda. Yoksul insanlar için, 30-35 yıl önce, yolu suyu olmayan yerler, mücadelelerle yaşam alanları haline gelmişti. Fakat zaman içerisinde bu yerler şehir merkezleri haline gelince, değişik yalan ve dolanlarla evleri başlarına yıkılmaya çalışılıyor.

Bunlardan bir de “Deprem Riski” altındaki alanlarda gerçekleşen “kentsel dönüşüm”! Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’nın yetkisinde bir alan, “Deprem

Riski” altındaysa, hiçbir şekilde itiraz edilmeden eviniz yıkılacaktır! Direnenlere ise, hapis cezası verilmekte, yıkım bedelleri dahil olmak üzere tüm masraflar yoksul insanlardan alınmaktadır. Arsa bedelleri ödenerek emekçiler bu alandan kovulup şehrin dışına itilmektedir. Üstelik hiçbir yasal hak da tanınmamıştır. Eğer itiraz ederseniz, yıkım işlerini durduramıyorsunuz, yıkım devam ediyor. Çünkü burjuvazinin zaman karşısında kaybedeceği parası var. Sermaye beklemez!

Gerçekte deprem riskli alanlar ile kentsel dönüşüm alanları çok farklı yerlerde. Hiçbir kentsel dönüşüm projesi, riskli alanda bulunmamaktadır. Kentsel dönüşümün kaçınılmaz olduğu bir şey daha vardır; o da arsa değerinin, üzerindeki evin değerini aşması. Böyle bir yerde yaşıyorsanız kentsel dönüşümde kaçış yok!

Ülkemizin yıllık konut ihtiyacı 550.000 adettir. 2010 yılında yapılan konut miktarı 800.000 olup bu konutların ancak 350.000 tanesi satılmıştır. 2010 yılında kiralık ve satılıklarla birlikte düşünüldüğünde, 250.000 konut fazladan üretilmiştir. Konut üretimi her yıl katlanarak artmakla birlikte, ülkemizde ciddi bir biçimde konut fazlalığı yaratmaktadır.

Aklımıza şöyle bir soru gelebilir? Peki bu kadar çok konut üretiliyorsa, projesi bekleyen bu “kentsel dönüşüm” niçin vardır? Kapitalizmin temelinde aşırı üretim ve aşırı kar hırsı yatmaktadır. Her aşırı üretim, ürünün satılmamasını, bunun sonucunda da krizleri doğurur.

Çayırova-Kocaeli’nde bulunan Emek ve İnönü Mahallesi kentsel dönüşüm projesi özel bir mütaahite 260 milyon TL’ye ihale edildi. Bu sadece küçük bir mahalledeki dönüşüm. Çayırova ve Gebze bölgesinde toplam sekiz mahallede “kentsel dönüşüm” planı bulunmaktadır. Halkın örgütlü mücadelesi ile bu projeler, şimdilik rafa kalkmış durumda. Fakat zaman zaman saldırılar olmuyor değil. Kar büyük olunca, uluslararası sermaye ve onun ülkemizdeki temsilcileri üşüşüyorlar ve zayıf noktayı bulmaya çalışıyorlar.

Örneğin yine Gebze-Kirazpınar Mahallesi’nde halk henüz örgütlenme aşamasındayken ve küçük de olsa bir direnç gösterdiği halde “kentsel dönüşüm”ü soktular. Şimdi Hürriyet Mahallesi’ne saldırıya geçtiler. TOKİ tarafından 1/5000 planları oluşturulmuş. (1/5000 ana planlar. 1/1000 yerleşim planlarıdır. Nerede ne konut var, yeşillikler neresi gibi. 1/5000 ise okul, resmi binalar, yolları gösterir.) Tüm mahalleli yok sayılarak 12 adet belediye hizmet alanı yapılmış, bir kaç tane de cami. Şimdi mahalleli soruyor “biz neredeyiz” diye. Örgütlenmezsek şehir dışlarında olacağız! Oraları yaşanır hale getirdikten sonra, yine gelecekler ve yine yıkacaklar! Sürekli daha dışarıya itekleyecekler!

Bu saldırılardan kurtulmanın tek yolu, örgütlü mücadeledir. Yaşam ile ölüm arasına sıkışmış olduğumuz bir yerde, daha rahat yaşayabilmek için, direnmekten; bu haramilerin saltanatını yıkmaktan başka çaremiz yoktur!

"Asrın Projesi"nden "Asrın felaketi"ne

Marmaray

“Asrın projesi” denilen Marmaray, 29 Ekim günü büyük gösterişli törenlerle ve dualar eşliğinde açıldı. Hemen arkasından, birkaç saat içinde meydana gelen arıza haberleriyle gündeme damgasını vurdu. Elektrikler

kesildi, kapılar kilitlendi, denizin altında insanlar kilometrelerce yol yürüdü.

Tüp geçit inşaatını TNG ortaklık, demiryolu aracını Hyundai Rotem’in yaptığı bu geçidin maliyetinin 9.3 milyar dolar civarında olduğu açıklanmıştı. Demek ki, son derece tartışmalı biçimde inşa edilen ve daha ilk günden cangüvenliği riskleri ortaya çıkan Marmaray için, bu şirketlere çekilen peşkeş bu kadar büyüktü.

Oysa daha inşaat başlamadan önce, tartışmaları başlamış, tüpgeçit sisteminin, söylendiği kadar faydalı olmayacağı, üstelik de ciddi güvenlik sorunları yaratacağı duyurulmuştu. En başta, balçık tabakasının üzerine oturtuluyor olması en büyük sorundu. Keza deprem bölgesinde ve fay hattına çok yakın bir noktada inşa ediliyordu, bu nedenle deprem anında mutlak yıkım ve ölüm anlamına geliyordu.

Salt açılış tarihine yetiştirmek amacıyla, büyük hata ve eksiklerle açılmasına göz yumuldu. Geçit için “yüzen tabut” demek yanlış olmayacaktır. Ana kumanda merkezleri olan Maltepe ve Halkalı istasyonları tamamlanmadığından, geçici kumanda merkezinden trenlerin hız ve hareketlerinin kesintisiz ve tam olarak izlenmesi, sinyalizasyon takibi mümkün olmamaktadır; bu nedenle güvenliği ve acil bir durumda gereken müdahalenin hemen yapılması imkansızdır. Denizin altındaki 7. tünel ünitesinde, inşaat sırasında 15 cm.lik bir sapma farkedilmiş, maliyeti artırmasın diye tünelin altı doldurularak yama yapılmıştır; balçık zemine yapılan bu doldurma, bira-

kalım büyük bir deprem anını, boğaz trafiğinde ya da doğa olaylarında olağanüstü bir durum yaşandığı anda, felaket nedeni olacaktır. Acil Durum Kurtarma Lokomotifleri, henüz sisteme entegre edilmemiştir. Yangın

çıkması durumunda duman tahliye fanlarında bir arıza çıkması ihtimaline karşı önlem yoktur; insanların tahliye edileceği yangın merdivenleri dardır; yolcu alanlarındaki havalandırmayı sağlayan fanların ısınması önleyen harici fanlar çalışmamaktadır. Bütün bunlar, kaza anlarında mutlak ölüm anlamına gelmektedir. Tüp geçite herhangi bir su basması halinde, suyun istasyonlara taşmasını önleyecek kapaklar yapılmıştır, ancak tam da su basması anında denizin altında olacak olan bir tren için kurtarma planı yoktur; o yolcular anında ölüme terk edilmektedir.

Sadece bu birkaç başlık bile, Marmaray’ın rant ve gösteriş amaçlı olarak yapıldığını, kitlelerin yaşamına hiç değer verilmediğini göstermeye yeter. Geçmişte, buna benzer biçimde gösterişle sunulan ulaşım projelerinin hali ortadadır.

Temmuz 2004’te, Ankara-İstanbul “hızlandırılmış tren”inin Pamukova’da yaptığı kaza bellekledir. 41 kişinin öldüğü bu kaza öncesinde de, hem sendikalar hem mühendisler tehlikeyi anlatan sayısız uyarı yapmışlardı. Karadeniz sahil yolu hattının, hem doğal dokuyu bozacağı, hem de güvenli olmayacağı üzerine, daha inşaat başlanmadan önce yazılan yazıların haddi hesabı yoktur. Şimdi her ciddi yağışta, hem yolda çökmeler yaşıyor, hem de yolun oluşturduğu bent, arkasındaki kentin sular altında kalmasına, insanların ölmesine neden oluyor. İstanbul-İkitelli’de ‘dere yatağını ıslah etme’ bahanesiyle ranta açılan bölgede, 2009 yılında yağın yağmur felakete neden olmuş, servis minibüsü içinde 7 kadın işçi dahil toplam 31 kişi ölmüştü. Temmuz 2012’de, Samsun Atakum’da dere yatağına yapılan TOKİ konutlarını sel basmış, 11 kişi ölmüştü.

Kapitalist devlet için insan hayatının bir değeri yoktur. Burjuvaziye inşaat sektöründe yeni rant alanları açmak, bu arada seçimlerde oy kapısı oluşturmak için, abartılı sloganlarla gösteriş yapmak, tek amaçtır. Bütün bu gösterişin arkasında, inşaat çalışan işçilerin yaşadıkları sorunlar, cangüvenliği riskleri, ağır koşullarda çok ucuza çatıştırılmaları da madalyonun bir diğer yüzüdür. “Asrın projesi” Marmaray’ın bundan başka bir anlamı yoktur.

Süleyman Yeter'in katiline ceza

Süleyman Yeter'i işkencede katleden polise 10 yıl hapis cezası verildi. Eski komiser yardımcısı Ahmet Okuducu, "işken-ceyle adam öldürmek" suçundan 10 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Okuducu, 4 yıl hapis yat-tıktan sonra tahliye edilecek.

Limter-iş sendikasında eğitim uzmanı, aynı zamanda Dayanışma gazetesi-nin çalışanı olan Süleyman Yeter, ilk kez 1992 yılında gözaltına alınmıştı. 1997 yılında gözaltına alındığında, şubede işkence gördüğünü kanıtlamış, dava açılmasını sağlamıştı. İşkence davasının ilk oturumu 4 Mart'ta yapılmış, işkenceci polisler mahkemeye gelmeyince dava ertelenmişti. Ertesi gün, 5 Mart 1999 tarihinde tekrar gözaltına alındı, bu defa 7 Mart günü cenazesini teslim etti katil polisler.

Yükselen mücadele, Yeter'in işkencede ölüm davasının sürdürülmesini sağladı. Mahkeme, Kasım 1999'da komiser yardımcısı Okuducu, polisler Mehmet Yutar ve Erol Erşan hakkında giyabi tutuklama kararı verdi. Nisan 2000'de 2 polis tutuklanırken Okuducu kaçtı. Resmi kayıtlara göre kırmızı bül-tenle aranıyordu, gerçekte ise aranması hiç yapılmamıştı. 12 Haziran 2013'de Samsun'da bir evde yakalandı.

İşkenceci şefi, her aşamada suçunu inkar etmiş, 14 yıl boyunca da cezasız kalmayı başarmıştı. Yakalandığında verilen ceza da son derece sınırlıydı. Ancak, işkence yapanların, birgün mutlaka hesap vermek zorunda kalacağını görölmesi yönüyle önemliydi. İşkencede direnen yiğit devrimci Süleyman Yeter'in katilinin adı konmuş, hapse atılmıştı.

Hasta tutsaklar için eylemler

Kandıra F Tipi hapishanesinde bulunan ve 13 Nisan 2012 tarih-inde kalp krizi geçirdikten sonra tedavisi engellenen Abdullah Kalay için, Demokratik Haklar Federasyonu çeşitli eylemler yaptı. Eylemlerde Abdullah Kalay'ın serbest bırakılması istendi.

İstanbul'da Çağlayan Adliyesi önünde, Nuretepe'de, Gazi Mahallesi'nde, Sarıgazi'de yürüyüşler yapıldı. 30 Eylül'de Gazi Mahallesi'nde saat 19.00'da Eski Karakol'da toplanan kitle, DHF imzalı "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın! Abdullah Kalay'a özgürlük" pankartının arkasında yürüdü. Sloganlarla gerçekleştirilen yürüyüş, Cemevi önüne kadar sürdü.

Basın açıklamasında kalp krizi geçiren Kalay'ın ancak tutsakların müdahalesi ile hastaneye götürüldüğü, geç götürülmesinden dolayı kalbinde hasar meydana geldiği ve kalbinin yüzde 70'inin çalışmadığı belirtildi. İçeride tedavisinin yapılmasının mümkün olmadığı halde Adli Tıp Kurumu'nun rapor vermediğine değinildi. Açıklamanın sonunda Abdullah Kalay'ın ve diğer hasta tutsakların serbest bırakılması isten-di. Açıklamaya Proleter Devrimci Duruş, Partizan, ESP, SYKP, Halkevleri, BDP, Kaldıraç ve Gazi Forumu da des-tek verdi.

ESP ise 13 Ekim'de eylem yaparak Murtaza Dağ'ın serbest bırakıl-masını istedi. Yürüyüş saat 19.00'da Eski Karakol'dan başladı ve Cemevi'ne kadar sürdü.

30 Eylül'de çetelerin saldırısı sonucu kat-le edilen Hasan Ferit Gedik, binlerce işçinin ve emekçinin, devrimcinin omuzlarında toprağa verildi.

Gülsuyu mahallesinde, son iki ayda dev-rimcilere ve halka yönelik, devlet destekli sal-dırlar artmış, 10'dan fazla kişi yaralanmıştı. Bu saldırıları protesto için 29 Eylül'de gerçekleşen yürüyüşe çete üyeleri, hedef gözeterek ateş aç-tılar. Hasan Ferit Gedik burada yaralandı ve kaldı-rıldığı hastanede yaşamını yitirdi. Onun yaşam savaşı verdiği sırada, hastaneye gizlice "teknik servis elemanı" kılığında giren polisler, Gedik'in "delil" olan giysilerini çaldılar; bu giysiler hala orta-da yok!

Şehit düşmesinin ardından cenaze Küçükarmutlu Cemevi'ne getirildi. Hasan Ferit, Gazi Mezarlığı'na gömülmesini istemişti, yoldaşla-rı ve ailesi de, cenazenin önce Gülsuyu'na götü-rülmesini, şehit düştüğü yerde halkın bağrına bas-masını istiyordu. Devlet, bu talebi reddetti, Küçükarmutlu'nun girişine ve çıkışına barikatlar kurdu. Üç gün süren bir irade savaşı yaşandı. Destek ve dayanışma için devrimci-demokrat kişi ve kurumlar, Küçükarmutlu'ya aktı. Kitlenin kararlılığı ve dayanış-manının gücü sonunda kazandı ve 3 Ekim günü, cena-ze önce Gülsuyu'na, arkasından Gazi'ye götürüldü.

Günlerce cenazeyi bekleyen Gülsuyu halkı cena-zeyi bağrına bastı. Vurulduğu yere kadar sloganlarla götürüldü ve Hasan Ferit, son kez Gülsuyu sokakları-nı selamladı. Oradan binlerce kişi, Gazi'ye hareket etti. Mahallenin girişinde kortej oluşturan kitle, kızıl bayraklarla süslenen caddeleri sloganlarla inletti. Gazi Mezarlığı'na kadar süren yürüyüşe, kalaşnikofların

Hasan Ferit Gedik sonsuzluğa uğurlandı

tarrakaları eşlik etti.

Hasan Ferit, sloganlarla toprağa verildi. Onun cenazesini üç gün boyunca sahiplenilen devrimci kurumlar, Gülsuyu ve Gazi'deki törenlere de katıldılar.

Gülsuyu'nda son saldırılar

Cenazenin ardından devlet, çete şeflerine dokun-mayan göstermelik operasyonlar düzenledi. Üstelik operasyon bahanesiyle Gülsuyu abluka altına alındı, polis işgali ile devrimciler ve halk taciz edildi.

Çeteler, aynı günlerde saldırılarına devam etti. Gülsuyu'nda minibüslerden haraç isteyen çete men-supları, haraç vermeyi reddeden minibüsçü Serhat

Gül'ü, polisin yüz metre ilerisinde kur-şunladı. Yürüyüş dergisi dağıtan iki devrimciyi silah dipçikleriyle hastanelik ettiler.

Hasan Ferit Gedik'in cenaze töre-nindeki sahiplenışı ve ortaya çıkan

görüntüyü hazmedemeyen devlet, birçok emekçi semtte devrimcilere operasyon gerçekleştirdi. 30'u aşkın devrimci gözaltına alındı, 19 devrimci tutuklanarak hapishaneye gönderildi. Operasyonlarda polis, esnafları da tehdit etti ve işbirlikçilik teklifinde bulundu. Gülsuyu'nda polis işgali sürüyor, GBT ve tehditlerle mahalleyi sindir-meye çalışıyorlar. Buna karşın kitlenin işgale tep-kisi ve direnişi büyüyor. Polisin dükkanlara girme-mesi için değişik metodlar geliştiriyorlar. Gözaltına alınan birini gördüklerinden müdahale ediyor ve ellerinden almaya çalışıyorlar. Halk dev-let terörüne karşı kenetlenmiş durumda.

Çeteler, emekçi semtlerinde genel olarak dev-rimcilere karşı bir tehdit ve baskı unsuru olarak kul-lanılıyor. Gülsuyu'nda ise, "rantsal dönüşüm" hedefle-ri, bu saldırıların yoğunlaştıran unsurlarından bir diğ-e-ri. Yakın çevresine lüks siteler inşa edilen Gülsuyu'nun tamamını boşaltmak istiyorlar. Yıkıma karşı direnişin büyüklüğü, bu hedefin başarıya ulaş-masını engelliyor. Bu nedenle, bir taraftan yozlaştıra-rak yaşanmaz hale getiriyorlar, bir taraftan da çete saldırıları, polis işgali ve operasyonlar ile, kitleler üze-rinde terörü artırıyorlar. Ancak Gülsuyu'nun emekçi kitlesi, sadece devletin değil, onlarla işbirliği içindeki çetelerin saldırılarına karşı da, kimliklerini, mahallele-rini korumakta kararlılar.

☆ **1 Kasım 1954- Fransız sömürgecilğine karşı Cezayir kurtuluş savaşı başladı.**

☆ **9 Kasım 1918- Alman proletaryası ayaklandı**
4 Kasım'da Kiel'de başlayan Alman Devrimi, hızla bütün ülkeye yayıldı. Birçok kentte işçi ve asker konseyleri kuruldu. Geniş kitleler üzerinde Spartakistler'den daha fazla etkiye sahip olan SPD'nin "parlamentar demokrasi"den yana ve sosyalist devrime karşı olması nedeniyle, iki ay süren devrim yenilgiyle sonuçlandı. Spartakistler'in önderleri Karl Liebknecht ve Rosa Lüxemburg, devrimin yenilgiye uğramasından iki ay sonra 15 Ocak 1919'da katledildiler.

☆ **16 Kasım 1973- Yunanistan'da Politeknik direnişi**

1967 yılında Yunanistan'da ABD desteğiyle gerçekleşen Albaylar Cuntası'na karşı üniversite öğrencilerinin örgütlediği protesto gösterileri, Politeknik Üniversitesi'nin işgal edilmesiyle doruğa ulaştı. EE-FE(Yunanistan Üniversiteli Öğrenciler Birliği) önderliğinde gerçekleşen protesto gösterilerinde, öğrenciler Atinalı emekçileri cuntaya karşı direnişe destek vermeye çağırdı. 15 ve 16 Kasım'da polislin yönettiği saldırıları geri püskürten öğrenciler, 17 Kasım'da tank ateşine maruz kaldı. Okulun duvarını tank ateşiyle delen faşist cunta, 36 öğrenciyi katletti. Politeknik Direnişi, faşist cuntanın yıkılması yönünde düzenlenen gösterilerin başlangıcı niteliğindedir.

☆ **16 Kasım 2000- Ahmet Kaya, Paris'te sürgünde öldü.**

☆ **18 Kasım 1986- NETAŞ grevi**

12 Eylül sonrasında faşist baskılara rağmen yeniden direnişe başlayan işçi sınıfının ilk grevi gerçekleşti.

☆ **18 Kasım 1937- Dersim katliamının ardından Seyit Rıza'nın asıldı.**

☆ **19 Kasım 2010- TKİP militanı Alaattin Karadağ şehit düştü.**

☆ **19 Kasım 1981- Toplumcu şair Enver Gökçe öldü.**

☆ **19 Kasım 1942- Stalingrad karşı taarruzu başladı**

Stalingrad, Sovyet ülkesini işgal eden Nazi ordularının karşısında, Moskova'dan önceki son duraktı. Bu yüzden halk ve Kızılordu, ölümüne bir savaşı savundu bu

son mevziyi. 140 gün boyunca bütün bir halk direndi Stalingrad'da ve Alman ordularının 4 yıl süren ilerleyişini durduran ilk durak oldu. Sonrasında, Kızılordu'nun Berlin'e kadar süren ve faşizmi kendi ininde yokeden görkemli ilerleyişi başladı.

☆ **20 Kasım 1910- Meksika Devrimi başladı**

Demokratik bir içeriğe sahip olan Meksika Devrimi'nde Francesco Pancho Villa, kuzeydeki ayaklanmaya, Emiliano Zapata ise güneydeki ayaklanmaya önderlik ettiler.

☆ **25 Kasım- Kadına yönelik şiddete karşı mücadele günü**

☆ **29 Kasım 1944- Arnavutluk Devrimi başarıya ulaştı.**

Enver Hoca'nın önderliğindeki Arnavutluk Emek Partisi, II. Emperyalist savaş sırasında faşist işgal altındaki ülkede anti faşist mücadeleyi yükseltti ve demokratik devrimi gerçekleştirdi ve Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki sosyalist kampa katıldı.

21 Kasım 1831- Lyon Ayaklanması

1831 yılının Lyon'u, Fransa'da 160 bin nüfuslu bir kenttir. Yarıları tekstil işçisidir. Dünyanın dört bir yanında burjuvalar sırtlarında Lyon ipeğiyle dolaşırlar; bu ipeğin üreticileri, ağır vergilerden dolayı şehrin dışında, çıplak ayakları, açlıktan büzülmüş mideleri ve kolera ile boğuşmaktan yorgun düşmüş vücutları ile yaşamaya çalışırlardı. Makineli üretime geçilmesiyle birlikte hızla işsiz kalmaya ve yoksullaşmaya başladılar. Ve 1831 Kasımı'nda ücretlerin artırılması, bellerini bükten vergilerin kaldırılması talebiyle ağaya kalktılar. Tek sloganları vardı: ÇALIŞARAK YAŞAMAK YA DA SAVAŞARAK ÖLMEK!

Ayaklanma, kanlı bir biçimde bastırıldı. Lyon barikatlarında işçiler inanılmaz bir cesaretle savaştılar. Belediye binasını ele geçirdiler, geçici bir hükümet kurmayı denediler. Fakat başarılı olamadılar. 24 Kasım'da 30 bin kişilik bir orduyla şehre giren askerler, korkunç bir katliama giriştiler. Lyon işçisi kahramanca direndi, bu direnişte 535 şehit verdi, binlerce de yaralı...

Proletaryanın bağımsız bir sınıf olarak tarih sahnesine çıkışıdır 1831 Lyon ayaklanması.

☆ **1 Aralık 1934- SBKP MK üyesi Kirov öldürüldü.**

Kirov'un ölümü, emperyalistlerin sosyalist SB'yi içten çökertme çabalarının önemli halkalarından biriydi. Bunun üzerine Stalin, parti içindeki karşı-devrimci ajanları açığa çıkartmak için büyük bir hareket başlattı.

☆ **9 Aralık 1895- Dolores İbarruri doğdu**
"Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir. Non Passaran" çağrısıyla İbarriru, halkın Franco faşizmine karşı savaşında güç ve cesaret kaynağı olmuştu.

☆ **9 Aralık 1987- Filistin İntifadası başladı.**

☆ **10 Aralık- Dünya insan hakları günü**

☆ **13 Aralık 1980- Erdal Eren 17 yaşında idam edildi**

☆ **16 Aralık 1933- Dimitrov Leipzig Duruşmasında faşizmi yargılayan ünlü savunmasını yaptı.**

☆ **19 Aralık 2000- Cezaevleri katliamı**

Siyasi tutsakların kazanımlarını yoketmeyi hedefleyen F tipi saldırısı, bütün hapisanelere yönelik vahşi bir katliamla gerçekleştirildi. Katliamda 28 tut-sak şehit düştü.

☆ **19-24 Aralık 1978- Maraş katliamı**

Devlet tarafından planlanan ve sivil faşistler tarafından gerçekleştirilen katliamda, kapılarına işaret konulan demokrat-Alevi evlerine saldırıldı. Resmi rakamlara göre 111, gerçekte ise 500'den fazla insan katledildi.

☆ **28 Aralık 2011- Roboski katliamı**

Kaçaga giden, çoğu çocuk yaştaki Kürt köylülerin üzerine yapılan bombardımanla 35 kişi katledildi.

☆ **31 Aralık 1848- Bulgar şair Hristo Botev doğdu**

Ulusal Bulgar şiirinin kurucusu olan Botev, kendini Bulgar bağımsızlık hareketine adadı ve önderliğini yaptı. Şiirlerinin çoğunu Balkan dağlarında, savaş yıllarında yazdı. Osmanlı işgaline karşı başlayan bağımsızlık hareketinde bir çatışmada öldürüldüğünde yirmi yedi yaşındaydı.

Kasım-Aralık ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

İsmail Gökhan Edge- 24 Kasım 1976
Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yetiştirdiği genç devrimci, Diyarbakır zindanlarında işkenceyle katledildi.

Ali Algül- 21 Kasım 1979
İMT'de yer alan ve TİKB'nin ilk üyelerinden olan Ali Algül, Halkın Kurtuluşu (HK) tarafından katledildi.

Hamit Tekin- 9 Aralık 1979
Sınıf mücadelesine '60'ların ortasından itibaren yeralan Hamit Tekin, DİSK'in kurulması ve 15-16 Haziran büyük işçi direnişlerine kadar birçok eyleme katıldı. DSB'nin (Devrimci Sendikal Birlik) kurucularındandı. HK tarafından katledildi.

Metin Aydın- 11 Aralık 1980

Adana'da polisle girdiği çatışmada şehit düşen Metin Aydın, Sezai Ekinci'nin yeğenydi. 12 Eylül'ün hemen ardından şehit düşen Osman Yaşar Yoldaşcan'ın ölümünden sonra, "Adana'nın Osman'ı ben olacağım" diyerek ileri fırladı. Adana İl Komitesi üyesi iken, Yoldaşcan'dan bir ay kadar sonra, onun gibi çatışarak şehit düştü.

İsmail Cüneyt- 21 Aralık 1983

Tutsak kaleminden...

Tutsak mektupları, bir yanda hüznün ve acı, diğer yanda direngenlik ve umut verir. Son dönemde gelen mektuplar, zindanlardaki baskı ve işkencenin ne denli arttığını ortaya koyuyor. Buna rağmen tutsakların direnişleri sürüyor, devrimci kimliklerinden, insanlık onurlarından taviz vermiyorlar. Dışarının son derece sınırlı desteklerini de büyük bir sevinçle karşılıyor, teşekkürlerini sunuyorlar. Dışarıda bulunan bizlerin, çok daha fazlasını yapmamız gerektiği açıktır. Başta hasta tutsaklar olmak üzere tutsakların durumuyla yakından ilgilenmeli, yalnız olmadıklarını göstermeli ve devletin artan şiddetini durdurmayı başarabilmeliyiz.

Dergimize ulaşan tutsak mektuplarını zaman zaman yayınlamaya çalışıyoruz. Onların kitap-dergi isteklerini olabildiğince karşılamaya uğraşıyoruz. Fakat toplatılmış ya da tükenmiş olan kitaplarımız, ne yazık ki ulaşmıyor. Bunu tüm tutsak dostlarımıza bir kez daha iletelim.

Tutsaklarla daha fazla dayanışmaya, sorunlarına sahip çıkmaya ihtiyaç var. Son olarak İHD Cezaevi Komisyonu'nun Eylül 2013 tarihli açıklaması, bu gerçeği bir kez daha yüzümüze vuruyor. Açıklamada hapisanelerde, 154'ü ağır durumda 526 hastanın bulunduğu bildiriliyor. Adalet Bakanlığı verilerine göre, bu sayı 330. Türkiye genelinde 345 hapisane bulunuyor. Buralardaki mahpus sayısı, 137 bin 133. Bunların 4 bin 870'i kadın, 1878'i çocuk.

Şubat 2013'te çıkan yasaya, hapiste kendini idame ettiremeyecek durumdaki hastaların iyileşinceye kadar infazının ertelenmesi hükmü eklendikten sonra, Mayıs 2013'e kadar 460 tutuklu ve hükümlü tahliye talebiyle başvuru yapmış. Sadece 43'ü dışarı çıkabilmiş. 417 kişinin talebi reddedilmiş. 14 kişi ise adli tiptan rapor beklerken hayatını kaybetmiş. Halen 113 hasta Adli Tıp Kurumu raporu bekliyor. 2012 yılında içeride ölenlerin sayısı 260 kişi. Yani haftada 5 kişi ölüyor.

Tablo bu kadar ürkütücü. Tutsakları ölüme terketmeyelim! Mektup yazalım, kitap gönderelim, seslerini dışarıya taşıyalım, daha geniş kesimlerin duymasını sağlayalım, direnişlerini, direnişlerimizle büyütelim! Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Merhaba arkadaşlar,
12 Eylül 2013 tarihinde Trabzon Cezaevi'nden Amasya E Tipi'ne getirildim. Getirilme nedenim, güvenlik! Güvenlik sorunu oluşturacak bir olay yaşadığımı hatırlamıyorum. Buna rağmen böyle bir gerekçe sunmaları, cezaevi idarelerinin, polislerin yalan beyanları, mahkemelerin aslı olmayan suçlamaları, gizli tankı vb. uygulamaları olduğunu gösterdi. Bundan sonra da "yola gelmeyen" ya da "trendman"a uymayanlara, benzer uygulamalar yapılması, şaşırtıcı olmayacak.

Amasya Cezaevi'ne getirilir getirilmez, çıplak arama dayatıldı. Reddedince zorla soydular. Üstelik bununla da yetinmediler. Bir başgardıyanın, "en temiz yere verin" sözüyle, "köpeği bağlasan durmaz" denecek kadar pis bir hücreye atıldım. Hücreyi gördüğümde, aklıma Nevin geldi. Nevin Berktaş'ın 12 Eylül'de yaşadıklarını anlattığı kitabında tarif ettiği hücrelere benzettim. Tek eksiği fare! Farelerin olmamasını da "burası yaşanacak gibi değil" diyerek çekip gitmesine bağlıyorum.

Hücreye atıldıktan 3 ve 4. günlerde balgamdan kan

geldi. Daha önce verem geçirdiğim için, idare panik yaptı. Ve beni apar-topar hastaneye götürdüler. Kan alıp film çektiler. Sonucu hala bilmiyorum. Sadece bana bir reçete geldi 2 gün sonra. Ben hala dilekçe yazıp ilaçlarımı istemedim. Çünkü burada ilaçları tek tek veriyorlar. Trabzon'dan getirdiğim ilaçları da tek tek vermek istediler. Ben de bu şekilde ilaç almayacağımı, sağlığımın olumsuz olması durumunda, onların sorumlu olacağını söyledim. Şu ana kadar bir gelişme yok.

Mektubun bütününden de anlaşılacağı gibi adresim değişti. Derginizi yeni adrese gönderirseniz sevinirim. Eylül sayısını almıştım, ancak Ağustos sayısını elime geçmemişti. Dergi gönderirken Ağustos sayısını da eklerseniz sevinirim. Ayrıca Adressiz Sorgular'ın yerine basılan kitabı da gönderebilirseniz iyi olur.

Çalışmalarınızda başarılar dilerim.

23.9.2013

Arkadaşınız Rauf Erdem

Amasya E Tipi Cezaevi Koğuş 3 AMASYA

Merhaba,
Tekirdağ 1 Nolu Hapisane idaresi, yıllardır işe hakkımız üzerinde keyfi tasarruflarda bulunmaktadır. Yemekler kötü, yetersiz, sağlıksız çıkmakta; yıllardır almadığımız piknik türü kahvaltılıklar ısrarla dağıtılmaktadır.

Hapishanelerde tutsakların bir sorunu da yetersiz beslenmedir. Bugün pek çok tutsak, beslenme sorunlarına bağlı olarak ortaya çıkan çeşitli sağlık sorunlarıyla boğuşmaktadır. Bu sorunu yetkili her kimse (savcılık, bakanlık, infaz hakimliği vb.) onlara defalarca iletmemize rağmen, değişen bir şey olmamıştır. Aksine keyfi olan diğer bütün uygulamalar gibi, bu da süreklilik kazanmıştır.

Tutsakların en temel talepleri dahi bu hapishanelerde yaptırım aracı olarak kullanılmaktadır. Belirttiğimiz işe-kahvaltılık sonunu da bunun bir örneğidir. Talebimiz, sağlıklı ve yeterli beslenmeye uygun işe düzenlemesi, kahvaltılık dağıtılmasıdır. Asgari de olsa bu, tutsakların sağlığı için önemlidir.

Başarı dileklerimizle....

Proleter Devrimci Duruş, düzenli olarak gelmekte, elimize ulaşmaktadır, teşekkürler.

Nihat Konak, F. Oğuz Arslan, Cemil Erdem
1 Nolu F Tipi Hapishane C-97 TEKİRDAĞ

Merhaba arkadaşlar,
Nasılınız? Gönderdiğiniz kitaplardan üçünü aldım. Hapishane idaresi, kitaplardan birini toplatıldığı iddiasıyla bana vermedi. (...) Bu kitap hakkında böyle bir karar varsa ve sonrasında bu karar iptal edilmişse, bana bildirirseniz sevinirim. Bir cevap vermemeniz durumunda, kararın halen geçerli olduğu sonucuna varmış olurum.

Arkadaşlar, kitaplar için çok teşekkür ederim. Çalışmalarınızda başarılar diliyorum, selam ve sevgilerimi gönderiyorum.

K. Hasan Çoban

1 Nolu F Tipi Hapishane B-2-7-40 Sincan-ANKARA

Bugün bayram... Bugün sokaklarda çocuk gülüşleri-ne doymak isterdim. Avuç avuç şeker sunmak isterdim gelecek adına... Tek tek ellerinize dokunmak isterdim... Bedenim duvarların arkasında, kör bir hücrede ama ya bilincim, yüreğim? İşte onlarla yanbaşınızdayım...

Bayramlarımızın eksik kaldığı zamanlardayız. Fakat biliyor ve inanıyorum ki, bayramlarımızı şeker tadında kutlayacağımız zamanlar da gelecek... Bu özlem ve duygularla bayramınızı kutlar, özgürlüğe ve barışa vesile olmasını dilerim.

Merhaba arkadaşlar, öncelikle hepinizi ülkenin tüm direngen halkının coşkusuyla selamlıyorum. Rize Cezaevi'ne göndermiş olduğunuz PDD'nin son sayısını aktarmalı olarak aldım. Derik Cezaevi'ne sevk edildim. 3 ay sonra tahliye olacağım. Bundan sonra yollayacağınız sayılar elime geçmeyebilir, o yüzden zindana yollamanıza gerek yok. Bugüne kadar göstermiş olduğunuz fedakarlığa sonsuz teşekkürlerimi sunarım. (...) Yolum İstanbul'a düşerse, çayınızı içmeye gelirim. Sizin gibi değerli dostları tanımak güzel olacaktır... Özgür yarınlarda buluşmak dileğiyle... Devrimci selamlar...

Selman Çiçek

K Tipi Kapalı Cezaevi Derik-MARDİN

Merhaba yürek dostlarım,
Öncelikle yüreğimin olanca sıcaklığıyla, umutla dirençle ve sevgiyle Yediveren Yayıncılığın tüm emekçilerinin proleter yüreklerini selamlıyorum. Nasılınız? Umarım tüm faşist baskılara rağmen her zaman olması gerektiği gibisiniz. Bizler de faşizme inat, inadına iyiyiz.

Gönderdiğiniz kitapları (üç adet) dergiyle birlikte aldım. Elinize, dilinize, emeğinize ve yüreğinize sağlık. Daha önce gönderdiğiniz dergileri de düzenli olarak alıyoruz. Biz devrimci sosyalist tutsaklara gösterdiğiniz dayanışma, paylaşım ve duyarlılıktan dolayı sonsuz teşekkürler. Sevgi ile, umut ile, dirençle kalın... Slav u pez serkeftin.

Mehmet Yamaç

1 Nolu F Tipi Hapishanesi C-84 TEKİRDAĞ

Merhaba değerli arkadaşlar,
Öncelikle tüm arkadaşları saygı ile selamlıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Ben KCK davasından tutuklu bulunan Fırat çalışanıyım. Burada bulunan arkadaşlardan sizin adrese ulaştım. Sizlerin yayınlamış olduğunuz kitap ve dergileri okumak istiyorum. Eğer elinizde bu kitaplar mevcut ise, tarafıma gönderirseniz sevinirim. Kitap isimleri; Köklerimiz toprakta tarihten geliyoruz, Yol ayrımı, İlk kurşun, Hücreler, Savaş ve devrimci duruş, Stalin üzerine gerçekler, İşkencede direnme savaşı, Savaşın ekonomi politikası, Tasfiyecilik, Değişen dengeler... Bu vesile ile tüm çalışan arkadaşları en içten devrimci duygularıyla selamlarım.

Ufuk Demir

H Tipi Kapalı Hapishane I. Kısım C Blok 8.Oda
ERZURUM

Geçmişten günümüze KEMALİZM-II

Geçen sayımızda Kemalizmin hangi koşullarda şekillendiğini, İttihatçılarla olan bağlarını, sınıfsal kökenini ortaya koymuştuk. Türk ticaret burjuvazisinin temsilcisi olarak Kemalizm, henüz ulusal kurtuluş savaşı sırasında emperyalistlerle ilişkiye geçmiş, onlara çeşitli tavizler vermişti. Dolayısıyla anti-emperyalistliği son derece sınırlı ve cılızdı.

Diğer yandan ulusal kurtuluş savaşının başarıya ulaşmasında, emperyalist işgale karşı Anadolu halklarının milisler kurarak direnişe geçmelerinin; yanı sıra dış faktörlerin, özellikle de 1917 Ekim Devrimi'nin büyük bir rolü olmuştu. Öyle ki, Ankara Hükümeti'nin ilk dış ziyareti ve ilk anlaşmaları, yeni kurulan Sovyet devletiyle yapılmıştır. Ünlü Sakarya Meydan Savaşı'nın kazanılmasında, Sovyetler Birliği'nin silah ve para yardımı, belirleyici önemdedir. Yunan ordusunun silah üstünlüğü bu şekilde dengelenebilmiş ve Anadolu'nun ortalarına kadar ilerlemesi durdurulabilmiştir. Keza o dönemki Ankara Hükümeti'nin bütçesinin çok üzerinde bir para desteği sağlanmıştır.

Ama sosyalist SB'nin ulusal kurtuluşa katkısı, silah ve para desteğinin çok üzerindedir. Osmanlı'yı işgal eden emperyalist blokun başını çeken İngiltere, Ekim devrimiyle birlikte gerek kendi ülkesinde işçi sınıfının, gerekse sömürgesi altındaki halkların büyük direnişisiyle karşılaşır. İngiliz ordusunda isyanlar başgösterir. Bir de SB ile Ankara Hükümeti arasında gelişen ilişkiler, halkın Bolşeviklere artan ilgisi, İngiliz burjuvazisini iyice korkutur. Rusya'dan sonra Türkiye'nin de emperyalist kamptan kopma ihtimali, onu Ankara Hükümeti ile anlaşmaya zorlar.

Kemalistler ise, bir yandan SB ile ilişkileri geliştirirken, bir yandan da emperyalistlere güvenceler vermekten, ne kadar anti-komünist olduklarını göstermektedirler. Ulusal kurtuluşu sosyal kurtuluşla birleştirmek için ülkeye gelen Mustafa Suphi ve yoldaşlarını Karadeniz'de boğdurtması, bunun en çarpıcı örneğidir. (*) Ayrıca "Amasya Tamimi"nden başlayarak Erzurum ve Sivas Kongreleri'ne kadar aldıkları tüm kararlarda, emperyalistlerle Osmanlı'dan kalan borçları ödeme sözü verilmiştir. 1920

yılında İtalya, 1921 yılında Fransa ve 1923 yılında İngiltere ve Amerika ile yapılan anlaşmalarda, "siyasal bağımsızlığı" tanınması karşılığında, çeşitli imtiyazlar sağlanmıştır.

Bütün bunlar, Kemalizmin komünizme olan düşmanlığını, emperyalistlerle işbirliğine yatkınlığını, daha ulusal kurtuluş savaşı sırasında gösterdiğini ortaya koymaktadır. Onun temel sorunu, her burjuva sınıf gibi, kendi iktidarını kurmak, kendi pazarında söz sahibi olabilmektir. O güne dek ağırlıklı olarak "gayrimüslim"lerin (Yahudi, Rum, Ermeni) aracılığı ile kurulan emperyalist ilişkiyi, Türk burjuvazisinin yapmasını sağlamak ve sermayeyi burada toplamaktır. Bunun için de iktidarı ele geçirdiği andan itibaren, bir yandan "gayrimüslim"ler, ezilen ulus

ve topluluklar üzerinde, bir yandan da yoksul köylü ve işçiler üzerinde baskı ve sömürüyü arttıracaktır. İşçi birlikleri kapatılacak, grevler yasaklanacak, bunlara önderlik eden işçiler zindana tıkilacaktır. Benzer şekilde Kürt ulusal ayaklanmaları kan ve zulümle bastırılacak, toplu katliamlarla ezilecektir.

"İstiklal Mahkemeleri" ve "Takrir-i Sükun" yasalarıyla Kemalistler, hem kendilerine muhalif klikleri hem de ezilen ulus, mezhep ve emekçi kitleleri baskı altına alarak, siyasi tekeli kurmayı başarır. Tek parti diktatörlüğü ile faşistleşme yönünde adımlar atarlar. Başta 141 ve 142. maddeler olmak üzere ceza yasalarını faşist Mussolini İtalyası'ndan alırlar. Yasaların yanısıra demagogileri de benzerlik gösterir. O dönemin faşist partileri gibi korporativizm uygulayarak, "sınıfsız, imtiyazsız, kaynaşmış bir kitle" demagogisine başvururlar. Kemalist partinin tüm meslek gruplarının, "birbirinin muarızı olmayan tabakaların ufak menfaatlerini" temsil ettiğini propaganda ederler. Kapitalistlerle işçilerin ortak siyasi, mesleki örgütlenmesini savunur, işçi ve işveren çatışmalarına "tarafsızlık" maskesiyle müdahale ederler. vb...

Hal böyleyken, Türkiye solu ve devrimci hareketinde Kemalizmin etkisi yıllar yılı sürmüştür. Kuşkusuz bunda emperyalist işgale karşı yürütülen mücadeleye ve Osmanlı gericiğine son vermesine atfedilen önem vardır. Fakat **Kemalizmin gerek anti-emperyalistliği, gerekse dinci-gericiliğe karşı mücadelesi, hem sınırlı, hem de sorunludur. Kemalizmin pragmatizmi her iki alanda da kendini ortaya koymaktadır. (**)**

Buna karşın Kemalist aydınlar, onu kendi gerçeğinden çok farklı bir şekilde göstermeyi başarırlar. Daha önce TKP'nin önderlerinden olan Vedat Nedim Tör, Şevket Süreyya Aydemir gibi dönüklerin Kemalizme biat etmesiyle, bu propaganda daha da güçlenir.

Bu bölümde Kemalizmin Türkiye sol ve devrimci hareketinde etkisinin nedenleri, tarihsel süreç içindeki evrimi ve bugün geline noktaı irdeleyecek, bu kapsamda Kemalizmi yerli yerine oturtmaya çalışacağız.

Kemalizmin temel sorunu, her burjuva sınıf gibi, kendi iktidarını kurmak, kendi pazarında söz sahibi olabilmektir. O güne dek ağırlıklı olarak "gayrimüslim"lerin (Yahudi, Rum, Ermeni) aracılığı ile kurulan emperyalist ilişkiyi, Türk burjuvazisinin yapmasını sağlamak ve sermayeyi burada toplamaktır. Bunun için de iktidarı ele geçirdiği andan itibaren, bir yandan "gayrimüslim"ler, ezilen ulus ve topluluklar üzerinde, bir yandan da yoksul köylü ve işçiler üzerinde baskı ve sömürüyü arttıracaktır.

Devrimci harekette

Kemalizmin etkilerinin tarihçesi

Türkiye’de kendine “sol” diyen kesimlerin Kemalizmden etkilenmeleri çok eskiye dayanır. Kurtuluş Savaşı döneminden bu yana bu etki düzeyleri kimi dönem artarak, kimi dönem azalarak hep sürmüştür.

Esasen “halkçılık” olarak adlandırılan “popülizmin” Türkiye sol hareketine yansması, kendini Kemalizme duyulan yakınlıkla ortaya koymuştur. Türkiye’nin 1920’li-30’lu yıllarındaki sosyo-ekonomik yapısı da buna nesnel bir zemin oluşturur. Ülkenin iktisadi geriliği, küçük-burjuva kesimlerin ağırlığı, köklü bir komünist geleneğin olmayışı, ulusal kurtuluş sürecinin yaşanması gibi faktörler, Türkiye’deki devrimci hareketin Kemalizm’den etkilenmesini arttıran koşullardır.

Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilmesinin ardından TKP’ye hakim olan Şefik Hüsnü ve çevresi, Kemalistlerin önderliğinde kazanılmış “siyasi bağımsızlığı”, ekonomik bağımsızlıkla birleştirmeyi ve bu şekilde devrimi tamamlamayı savunmuşlardır. O yıllarda çıkarılan Aydınlık dergisi, Kemalistleri, “büyük liman şehirlerinde mevzilenmiş ‘mali sermayedarlığa’ karşı, Anadolu’da mevzilenmiş, ‘sinai sermayedarlığın’ politik temsilcisi” olarak görmektedir ve Kemalist hükümetten büyük bir beklenti içindedir. Kemalistlerin emperyalizmi gerileteceği, feodal kalıntıları tasfiye edeceği umudunu taşımakta, bu yönde tahliller yapmaktadırlar. Bunların başında, “yabancı kapitalizme karşı, ulusal kapitalizmin geliştirilmesi” tezi vardır. Ulusal kapitalizmin, emperyalizmin radikal bir karşıtı olduğu ve üretici güçleri geliştirerek sosyalizme geçişin zeminini hazırlayacağı düşüncesindedirler.

“Üretici güçler teorisi” olarak da bilinen bu revizyonist görüş, sonrasında Maocu “Üç Dünya Teorisi” ve “Milli Demokratik Devrim” gibi sınıf işbirliğini öngören teorilerle birleşince, bu tezler, Türkiye devrimci hareketine damgasını vuran birçok kişi ve örgütlerce uzun yıllar savunulmuştur.

Elbette bunda Mustafa Kemal’in halkçı, anti-kapitalist sloganları kullanmasının rolü vardır. Ayrıca Kemalist burjuva aydınlar, bu yanıltıcı demagojilere teorik bir biçim vermeye çalışmış ve Kemalizmin başta aydınlar olmak üzere sol kesim üzerinde etkili olmasını sağla-

O yıllarda çıkarılan Aydınlık dergisi, Kemalistleri, “büyük liman şehirlerinde mevzilenmiş ‘mali sermayedarlığa’ karşı, Anadolu’da mevzilenmiş, ‘sinai sermayedarlığın’ politik temsilcisi” olarak görmektedir ve Kemalist hükümetten büyük bir beklenti içindedir.

Kemalistlerin emperyalizmi gerileteceği, feodal kalıntıları tasfiye edeceği umudunu taşımakta, bu yönde tahliller yapmaktadırlar. Bunların başında, “yabancı kapitalizme karşı, ulusal kapitalizmin geliştirilmesi” tezi vardır. Ulusal kapitalizmin, emperyalizmin radikal bir karşıtı olduğu ve üretici güçleri geliştirerek sosyalizme geçişin zeminini hazırlayacağı düşüncesindedirler.

“Üretici güçler teorisi” olarak da bilinen bu revizyonist görüş, Türkiye devrimci hareketine damgasını vuran birçok kişi ve örgütlerce uzun yıllar savunulmuştur.

mışlardır. Bunların başında da TKP dönekleri, Vedat Nedim Tör, Şevket Süreyya Aydemir ile Yakup Kadri gibi aydınlar gelmektedir. Bu kişilerin 1930’larda çıkardıkları “Kadro” dergisi, Kemalizmi ustaca yayma ve olduğundan çok farklı gösterme görevini yerine getirmiştir. Türkiye toplumunun “sınıfsız kaynaşmış bir kitle” olduğu demagojisinden, Kemalizmin “mazlum halkların kurtarıcısı” olduğuna dair efsanelere kadar, bugün de kullanılan pek çok argüman, o zamanlardan oluşturmuştur. Kemalizme tutarlı bir ulusal kurtuluşçuluk yüklediği gibi, ekonomik kurtuluş yolu olarak da “devlet kapitalizmi” (KİT’ler) gösterilmiştir. Bu yönleriyle KADRO Hareketi, Kemalist aydınlar eliyle liberal popülizmi Türkiye soluna aktaran, en önemli kanallardan biridir.

Bir başka propaganda ise, CHP Hükümeti tarafından 1940’larda açılan “Köy Enstitüleri” aracılığıyla yapılmıştır. O dönem SB’nin “politeknik eğitim” tarzından etkilenecek açılan bu enstitülerin asıl amacı, köylerdeki koyu cehalet ve gericiğe karşı mücadele edecek ve Kemalist ideolojiyi en ücra köşelere yayacak kadrolar yetiştirmekti. Ancak, egemenlerin beklentilerini aşan biçimde, devrimci-demokrat fikirlerin boy attığı alanlara dönüşünce, kısa zamanda kapatıldı. Sonradan enstitüler “sosyalizmin nüveleri” olarak lanse edilmiş ve oralardan mezun olan bazı yazarlar, bunun propagandacısı durumuna getirilmiştir. Bunlar yazdıkları roman ve öykülerde köylülerin yoksulluğunu, eğitimsizliğini duygusal bir şekilde işlerken, kırsal alandaki sınıfsal çelişkileri örtbas eden bir yaklaşım içinde olmuşlardır. Fakat genç kuşaklar üzerinde önemli bir ideolojik etki yaratarak, Kemalizmin daha geniş kesimlere yayılmasında önemli bir rol üstlenmişlerdir.

27 Mayıs 1960 darbesinin ardından ortaya çıkan akımların başında TİP vardır. TİP’in kurulması, gelişen işçi sınıfı hareketinin bir habercisidir. Ama kurucuları Mehmet Ali Aybar’dan, sonrasında başına geçen Behice Boran’a kadar uzanan süreçte TİP, programı ve mücadele taktikleriyle, Avrupa sosyal-demokrat işçi partilerinden farklı değildir. Bütün faaliyetlerini burjuva seçim takvimine bağlayan ve burjuvazinin icazet sınırları dışına taşmayan bir öze sahiptir. TİP içinde de Kemalizmin etkisi varlığını sürdürecektir.

Türkiye devrimci hareketini etkileyen bir diğer akım, YÖN’dür. Başını Doğan Avcıoğlu’nun çektiği bu akım, Kemalizmin sol yorumuyla “Türk sosyalizmi”ni birleştirmiş - esasında Kruşçevcilerin ortaya attıkları- “kapitalist olmayan kalkınma yolu”nun Türkiye versiyonunu oluşturmuştur. Emperyalizme ve feodal kalıntılara karşı öne sürdüğü talepler, liberal popülizmin ötesinde değildir. Programını gerçekleştirme yöntemi de yukarıdan aşağıya tezgahlanacak bir ordu darbesidir. D. Avcıoğlu’na göre, toplumun esas devrimci gücü ve öncüsü, Kemalist aydınlar ve ordunun “sol” kanadını oluşturan “zinde kuvvetler”dir.

Esasında milliyetçi bir akım olan YÖN çizgisi, sınıf mücadelesinin geri düzeyi ve komünist bir alternatifin olmadığı dönemde etkili olmuş, fakat devrimci hareketin gelişmesiyle birlikte siyaset sahnesinden kaybolmuştur. Buna karşın ideolojik etki gücü, kendinden sonraki akımlar üzerinde sürececek, onları kendi manyetik alanında tutabilecektir.

Mihri Belli’nin başını çektiği MDD (Milli Demokratik Devrim) çizgisi, YÖN başta olmak üzere, kendinden önceki akımlardan oldukça etkilenmiştir. Mihri Belli de, toplumu “gayri milli sınıflar” ile “millici sınıflar” olarak iki kampa ayıracak, “millici” kampa milli burjuvaziye ve Avcıoğlu’ndan esinlendiği “asker-sivil aydın zümre”yi koyacaktır. Bu yönleriyle MDD çizgisi de Kemalizmden kopamamış, aksine Kemalizmin etkisini derinleştirerek sürdürmüştür. MDD’nin sosyo-ekonomik tahlili, Avcıoğlu’nun “Türkiye’nin Düzeni” adlı kitabının kaba özetidir. Ne yazık ki, bu tarz, sonraki yıllarda da sürüp gidecektir.

MDD çizgisi, gençliği etkilemek için radikal görünmesine karşın, Avcıoğlu’ndan, Ş. Hüsnü’den, Mao’dan esinlenen son derece eklektik pasifist bir çizgiye sahiptir. Kemalizm hayranlığını körükleyerek, gençliği ılımlı bir çizgide tutmaya çalışır. Zaten 12 Mart öncesi “sol” cuntacılar medet umacak, onlarla işbirliği yapacaktır.

Şefik Hüsnü’nün yolunu izleyen Doğu Perinçek’in TİİKP’i ise, o yıllarda yayınlanan Şafak dergisinde Kemalizmi, “orta burjuvazinin devrimci kanadının ideolojisi” olarak tanımlamaktadır. Tarihi tersyüz ederek, “proleter devrimler ve ulusal kurtuluş savaşla-

rı çağının” Türk ulusal kurtuluş savaşıyla başladığını söylemektedir. Oysa Türkiye’de kurtuluş savaşı başlamadan önce, 1917’de Ekim devrimi gerçekleşmiş ve bu devrimle birlikte “proleter devrimleri çağı” başlamıştır. “Ulusal kurtuluş savaşları çağı” diye uyduruk bir çağ yaratan Aydınlik’tır. (Benzer tezleri, Aydınlik bugün yeniden piyasaya sürmüştür. Bu kez 1915 yılındaki Çanakkale Savaşı’nın Ekim Devrimi’ni yarattığını savunmakta, kurtuluş savaşını da, I. emperyalist savaşın başladığı tarihe; 1914’e kadar götürmektedir.)

Türkiye devrimci hareketi, ‘60’lı yıllarda yeniden dirilirken, sırtında böyle kamburlar taşımaktadır. Üstelik dünya çapındaki gelişmeler de, bu süreci derinleştiren bir rol oynamıştır. Kore ve Küba’dan başlayıp Vietnam’a uzanan geniş bir anti-emperyalist devrimler dalgası, bir yandan Maoculuğun, diğer yandan hain Kruşçev revizyonizminin yaydığı hava, durumu daha da ağırlaştırmıştır.

‘60’lı yıllarda devrimci gençlik hareketi, dünyada ve ülkemizde gelişen devrimci dalgayla birlikte daha etkin bir şekilde ortaya çıkar. Başlangıçta FKF ve TİP içinde kendini ifade etmeye çalışır, fakat TİP’in burjuva reformist özünü fark ederek, kısa sürede ondan uzaklaşır. M. Belli’nin MDD çizgisinin yanında saf tutar. Ardından Dev-Genç içinde emperyalizme ve faşizme karşı militan bir eylemlilik süreci başlar. Fakat ideolojik olarak, ulusal kurtuluşçu, devletçi çizgiden, Kemalist slogan ve marşlardan etkilenmektedir. En sık atılan slogan “Tam Bağımsız Türkiye”dir. Sosyalizm vurgusu ya hiç yoktur, ya da çok sınırlıdır. Dönemin en önemli eylemlerinden biri, Samsun’a yürüyüştür. Gerek sınıfsal yapısı, gerekse toyluğu, teorik geriliği, sosyalizm adına bu popülist-milliyetçi etkilere açık hale getirmiştir.

Rus Narodniklerine benzer şekilde “halka gidiş” kampanyaları düzenlenir. Dev-Genç üyesi öğrenciler gruplar halinde köylere giderler, üretici mitingleri düzenler, toprak işgallerine katılırlar. **Halkın hızla devrime yöneleceğine inanmaktadırlar. Fakat umduklarını bulamazlar. Bir de devletin ve sivil faşistlerin arka arkaya saldırılarıyla karşılaşınca, “sabırsızlık zamanı” başlar.** Dünya çapında esen radikal rüzgarların da etkisiyle, Mao, Lin Biao, Castro, Che, Giap, Marighella’nın görüşleriyle tanışılır. MDD’nin parça-

Devrimci gençliğin dinamizmi ve dünya-da esen rüzgarlara açık yapısı, sistemleşmiş pasifist-liberal kalıpları kırar. M. Belli, D. Perinçek, H. Kıvılcımlı bir tarafa; THKP-C, THKO, TKP-ML diğer tarafa ayrışır. Yasalci barışçı liberal oportünizm ile radikal devrimci demokrasi arasında yaşanan bir “kopuş”tur bu. Devrimci kanat, bazı liberal görüşleri terk ederek, devrimci harekete yeraltı, profesyonel devrimcilik ve silahlı eylem gibi yeni öğeler katarlar. Fakat bu, ML temelde bir kopuş olmadığı için, MDD teorisinin pek dışına çıkılamaz. Dolayısıyla Kemalizmin etkilerini -eskiye göre azalmış da olsa- taşırlar.

lanma süreci, bu ortamda gerçekleşir.

Devrimci gençliğin dinamizmi ve dünyada esen rüzgarlara açık yapısı, sistemleşmiş pasifist-liberal kalıpları kırar. M. Belli, D. Perinçek, H. Kıvılcımlı bir tarafa; THKP-C, THKO, TKP-ML diğer tarafa ayrışır. Yasalci barışçı liberal oportünizm ile radikal devrimci demokrasi arasında bir “kopuş” yaşanır. Devrimci kanat, bazı liberal görüşleri terk ederek, devrimci harekete yeraltı, profesyonel devrimcilik ve silahlı eylem gibi yeni öğeler katarlar.

Fakat bu, ML temelde bir kopuş olmadığı için, MDD teorisinin pek dışına çıkamazlar. Dolayısıyla Kemalizmin etkilerini -eskiye göre azalmış da olsa- taşırlar. Bunu en açık haliyle THKP-C’nin önderi Mahir Çayan’ın yazılarında görürüz. M. Çayan, kendinden öncekiler gibi, Kemalizmi “emperyalist boyunduruk altındaki bir ülkede doğu halklarının milli kurtuluş bayrağını yükselten, emperyalizmi yenerek milli kurtuluş savaşlarını açan bir küçük burjuva milliyetçiliği” olarak niteler. Aydınlik ile yaptığı polemikte de Kemalizm için, “Türkiye’deki küçük-burjuvazinin en radikal çizgisinin temsilcisi” tanımını yapar. (Bütün Yazılar sf:66, Eriş Y.) THKO’nun bugüne kalan yazılı bir belgesi olmadığından alıntılar yapamıyoruz. Fakat Kemalizm konusunda benzer görüşleri savunduğu biliyoruz. Bu konuda İbrahim Kaypakkaya’nın kurduğu TKP-ML’yi ayrı tutmak gerekir. Fakat Kaypakkaya, Kemalizmi savunanları sert bir şekilde eleştirirken, diğer uca sivrulur, şabloncu yakıştırmalar yapar. Ona göre Kemalizm “Türk komprador büyük burjuvazisi ile toprak ağaları sınıfına” dayanmaktadır. Kemalist iktidar, “sözde demokratik, özde faşist bir diktatörlüktür.” Kaypakkaya, yanlış bir şekilde “işbirlikçi” ile “komprador”u; her tür diktatörlükle “faşizm”i eş anlamda kullanılmaktadır. Buna karşın Kaypakkaya, Türkiye devrimci hareketinde Kemalizm etkisine en ciddi darbeyi indirendir. (Bkz: İ. Kaypakkaya Seçme Yazılar, Umut Y. Kemalizm bölümü)

’71 sonrası da devrimci örgütlerin ezici çoğunluğunda Kemalizmin etkisi devam eder. **’79 yılında kurulan Mustafa Suphi’lerin TKP’sinden sonra ilk komünist örgüt TİKB ise, Kemalizmi, “Rum, Ermeni, Yahudi gibi azınlık milliyetlere mensup kompradorların yerini almak iste-**

yen Türk ticaret burjuvazisi”nin temsilcisi olarak niteler. “Önderliğin burjuva sınıf karakteri, emperyalizme ve feodalizme bağlarının yanında, daha baştan itibaren devrim korkusuyla hareket etmesi nedeniyle, ulusal kurtuluş savaşının cılız bir anti-emperyalist nitelik taşıdığı” belirtilmekte, “daha ulusal ayaklanma zafer kazanmadan, işgalci emperyalistlerle uzlaşma girişimlerinde bulunduğu” söylenmektedir. “79 Platformu” olarak geçen belgede belirtilen bu tespitler, Kemalizmi ve ulusal kurtuluş savaşının niteliğini yerli yerine oturtması bakımından, bugün için de önemini koruyan tespitlerdir.

Lenin, Rusya’da Narodnikleri (Halkın İradesi) “bir yüzyılla geçmişe, öteki yüzyılla geleceğe bakan bir Janus’a” benzetir. Türkiye’deki Kemalistler, Narodnikler’den birçok bakımdan farklılıklar arzetsede de, benzer bir tanım yapmak yanlış olmaz. Osmanlı’ya göre (mutlak ya da meşruti monarşi) TC, ileriye temsil eder. Fakat kendi çağında gerçekleşen demokratik ve sosyalist devrimlere göre tabi ki, geridir. Ya da Kemalistlerin emperyalist işgale karşı mücadelesi ilerici ve desteklenmesi gereken bir yön iken, iktidarı ele geçirmeye başladığı andan itibaren emperyalistlerle, feodallerle uzlaşması, ezilen uluslara işçi ve yoksul köylülüğe uyguladığı baskı ve şiddet ile geridir. (***)

’80’li yıllardan bu yana Kemalizm

’80’li yıllar, sadece Türkiye’de değil, dünya ölçeğinde de karşıdevrimci rüzgarların baskın olduğu “beyaz terör yılları”dır. Türkiye’de 12 Eylül askeri faşist darbesi, başta devrimci örgütlere ağır darbeler indirmiş, işçi ve emekçiler üzerinde çok büyük bir baskı ve sömürü sistemi kurmuştur.

Devrimci hareketin direnişsiz yenilgisiyle daha da ağırlaşan bu dönem, her tür savruluşa açık olan bir dönemdir aynı zamanda. 12 Eylül yenilgisiyle, eski radikal mevzilerinde direnemeyen küçük-burjuva sosyalizmi, bazen davayı terke, bazen de liberalizme ve troçkizme hızla dönüş yapar. Dolayısıyla ‘80’li yıllardan itibaren devrimci harekette Kemalizmin etkisi kırılmakla birlikte, bu ML bir temelde değil, liberal-troçkist savruluşların bir sonucu olduğundan, bu uçtan diğer uca kayılmıştır.

Kemalizmin etkisinin kırılmasında, hiç kuşkusuz 12 Mart ve 12 Eylül askeri

darbelerinin büyük bir rolü olmuştur. Özellikle 12 Eylül, bu konuda da ayrı bir yere sahiptir.

Ordu, her dönem Kemalizmi bayrak edinmiş bir kurumdur. 12 Eylül cuntası da kitleleri baskı altında tutmanın ideolojik argümanı olarak Atatürkçülüğü çok fazla öne çıkarmış, hatta Atatürk posterlerini ev ve işyerlerine asmayı dayatmış, okullara zorunlu Atatürkçülük dersi koymuş, her yere Atatürk heykelleri dikmiş, resmini ve sözlerini naksetmiştir. 12 Eylül'ün bu ifrada varan Atatürkçülük vurgusu, cunta ile Atatürkçülüğün özdeşleşmesine ve tepkilere yol açar. O yıllarda Atatürk'ün "Beton Mustafa" olarak adlandırılması ve bunun kitleler tarafından benimsenmesi boşuna değildir.

Devrimcilerin ezici çoğunluğunun zindanlarda olduğu o yıllarda, faşist yaptırımların birçoğu da Atatürkçülüğün dayatılması şeklindedir. İstiklal Marşı'nın, Atatürk'ün Gençliğe Hitabe'sinin ezberletilmesi, Atatürk resimlerinin duvarlara çizdirilmesi, zorunlu ders haline getirilmesi vb. ile sadece dışarıda değil, içeride de Atatürkçülük, faşizmin sopası haline gelmiş ve büyük bir nefret uyandırmıştır.

İkinci bir faktör olarak, Kürt ulusal hareketinin '80 sonrası giderek büyüyen etkisini belirtmek gerekir. Kürt hareketinin Kemalizme yönelik sert eleştirileri, onun asimilasyoncu ve baskıcı yüzünü ortaya koyması, Kemalizmin devrimci hareket üzerindeki etkisini zayıflatmıştır. Bu dönemin 12 Eylül ile üst üste gelmesi, nesnel bir zemin de sunmuştur.

Fakat aynı yıllar, liberal burjuva görüşlere rağbetin arttığı yıllardır. Bu kez baskın olan, "ikinci cumhuriyetçiler" in, liberallerin "sivil toplumcu" ların görüşleridir ki, bu kesimlerin Kemalizm eleştirisi, diğer bir kutbu oluşturur. Bunlara göre, Türkiye'de ulusal kurtuluş savaşı diye birşey olmamıştır; Türkiye, Osmanlı'nın devamıdır ve bir "devrim" söz konusu değildir; M. Kemal, Osmanlı'nın paşası olarak padişah ve İngiliz emperyalizmi tarafından Anadolu'ya gönderilmiştir, onların çıkarlarının savunucusudur vb... Benzer şekilde 1908 ve Jön Türk hareketi de (İttihat ve Terakki) lanetlenmekte, komploculuk, militarizm, şovenizmle damgalanmaktadır.

Bugün de baskın olan bu savlar,

'80 sonrası, liberal burjuva görüşlere rağbetin arttığı yıllardır. Baskın olan, "ikinci cumhuriyetçiler" in, liberallerin "sivil toplumcu" ların görüşleridir ki, bu kesimlerin Kemalizm eleştirisi, diğer bir kutbu oluşturur. Bunlara göre, Türkiye'de ulusal kurtuluş savaşı diye birşey olmamıştır; Türkiye, Osmanlı'nın devamıdır ve bir "devrim" söz konusu değildir; M. Kemal, Osmanlı'nın paşası olarak padişah ve İngiliz emperyalizmi tarafından Anadolu'ya gönderilmiştir, onların çıkarlarının savunucusudur vb... Benzer şekilde 1908 ve Jön Türk Hareketi de (İttihat ve Terakki) lanetlenmekte, komploculuk, militarizm, şovenizmle damgalanmaktadır. Bugün de baskın olan bu savlar, Kemalizme güzellmeler dizen resmi ideolojiye bir tepki olarak gelişen, ancak nesnellikten yoksun, tarihi farklı bir şekilde çarpıtan savlardır.

Kemalizme güzellmeler dizen resmi ideolojiye bir tepki olarak gelişen, ancak nesnellikten yoksun, diyalektik tarihsel materyalist bir değerlendirmeden uzak, tarihi farklı bir şekilde çarpıtan savlardır. Gerek ittihatçılığa, gerekse Kemalizm'e son derece düz bir mantıkla yaklaşılmakta, kendi koşullarından soyutlanmakta, kuruluş dönemleri ile iktidara geldikleri dönem ve son durumları aynılaştırılmakta, aradaki farklar silinmektedir. Oysa **İttihat ve Terakki, Fransız devriminden etkilenen öğrenci ve aydınlar tarafından kurulmuştur. Kurucuları arasında Kürt, Arnavut, Rum, Ermeni gibi farklı ulusal kökenden kişiler vardır.** Başlangıçta varolan ulus ve topluluklara haklar tanıyarak Osmanlı'yı bir bütün olarak kurtarılmasını amaç edinmişlerdir. Fakat Balkan savaşı ile birlikte Bulgar, Arnavut, Roman vb. ulusların Osmanlı'dan koparak bağımsız devlet kurmaları üzerine, Anadolu'da çoğunluğu oluşturan Türklere yönelinmiş, Türk milliyetçiliğine başlanmıştır. **1908, Abdülhamit istibdatına karşı Jön Türklerin önderliğinde geniş kitlelerin de katıldığı tamamlanmamış bir burjuva devrimdir.** Osmanlı yıkılamamış ama mutlak monarşiden meşruti monarşiye geçilmiştir. **1923 ise, 1908'de yarım kalan işi tamamlar. Her ikisi de burjuva devrimdir.** Ancak 18. ve 19. yy Avrupa'da görüldüğü gibi burjuva demokratik devrim değil! Devrimimizin niteliğinin "anti-emperyalist demokratik halk devrimi" olması, "demokratik" görevleri yerinde getirmek zorunda kalması, bu yüzden dir.

Bu yönüleriyle **liberal kesimlerin Kemalizme ve İttihatçılığa dönük savları, resmi ideolojinin zıddı gibi görünmekle birlikte, tarihi idealist yorumlayışıyla aynı mantığı sürdüren burjuva bakışın bir diğer versiyonu olarak karşımıza çıkar.**

Türkiye devrimci hareketi, 12 Eylül yenilgisinin nedenlerini doğru bir şekilde çözümleyerek, özeleştirel bir yaklaşımla hatalarını aşamadığı, aksine geçirtmeye, üstünü örtmeye çalıştığı için, 80'li yılların ortalarından itibaren bu tür görüşlere itibar etmiş, '71 devrimciliğinin reformizmden "kopuş"undan, gerisin geri yasalıcılığa, parlamentarizme dönüş yapmıştır.

Diğer yandan Kemalizmin etkisinden, halkçılıktan uzaklaşmanın, nesnel bir temeli de vardır. '80'lerden itibaren

Türkiye'de kapitalizmin gelişme düzeyi artmış, sınıf çelişkileri keskinleşmiştir. Bunun üzerine Mao'dan esinlenerek kopya edilen birçok görüş terk edilir. **Türkiye devrimci hareketinin gerilik sembolü Maocu şablonlar, yerini Troçkist abartıcılığa bırakır.** Çünkü izlenecek yol, ülkedeki üretim ilişkileri ve onun üzerinde yükselen sınıflar arasındaki çelişkilerin somut analizi üzerinden yapılmaz. Ülke gerçeğine uyup uymadığına bakılmaksızın, esen rüzgarlara göre yön belirlenince, bir kutuptan diğerine savrulmak kaçınılmaz olur.

Özellikle '90'ların ikinci yarısından itibaren, dünya ölçeğinde sosyalizmin prestijinin sarsılması ve liberal-reformizmin, troçkizmin baskın hale gelmesiyle, Türkiye devrimci hareketinde ciddi bir kırılma yaşanacak, her alanda tasfiyeciler görüşler hızla yayılacaktır.

Bu açılardan bakıldığında, '80'li yıllardan itibaren Kemalizmden uzaklaşılmasını, bir olumluluk olarak görmemek gerekiyor. Çünkü bu, yukarıda da belirttiğimiz gibi, devrimci temelde değil, liberal-troçkist savrulmalar eşliğinde gerçekleşmiştir. **Bir uçtan diğer uca bu sağlıksız savruluşlar yaşandığı içindir ki, 2000'li yılların ortalarından itibaren Kemalizm yeniden hortlamış ve Türkiye sol hareketini, devrimci örgütleri etkisi altına almaya başlamıştır.**

ABD'nin Ortadoğu'da geliştirdiği "ılımlı İslam" projesi ve onun Türkiye ayağı olarak kurulan AKP'nin 2002 yılından itibaren işbaşına gelmesi, dinci-gericiliğe karşı yükselen tepkilere, bunun da Kemalizme kanallı edilmesine yol açtı. Dünyada ve ülkede dinci-gericiliğin yayılması, adeta Kemalizme hayat öpücüğü verdi, ona taze kan pompaladı. Zaten Türkiye devrimci hareketinde eski bir damar olan Kemalizm, değişik tonlarda yeniden nüksetmeye başladı.

TC'nin kuruluşundan itibaren resmi bir ideoloji halini alan Kemalizm, denilebilir ki, ilk kez 2000'li yılların ortalarından itibaren "muhalefet"e düştü. Cumhuriyetin kuruluş yıllarından beri, Kemalizme "sağ"dan muhalefet eden İslamcı kesim, AKP hükümetlerinin son yıllarında daha da güçlenmiş olarak saldırıya geçti. Arkalarına liberalleri de alan dinci kesimler, resmi ideolojiye-Kemalizme karşı olma adına gerici fikirleri topluma empoze etmeye kalkıştılar. Bu duruma tepki duyan ve korkuları

artan orta ve küçük-burjuva kesimler, başta İşçi Partisi olmak üzere “ulusalcı” olarak adlandırılan yeni Kemalistlerin etrafında toplanmaya başladı.

Esasında **Kemalistler ve dinciler, TC’nin kuruluşundan bu yana düzenin iki ana akımı olarak varlığını korumuşlardır.** Cumhuriyetin ilk yıllarında kurulan Terrakkiperver Partisi’nden Demokrat Parti’ye, Adalet Partisi’ne, oradan Anavatan ve AKP’ye kadar uzanan, “muhafazakar” bir kanat hep olmuştur. Sanıldığı gibi aksine bunların Cumhuriyet’in özüyle, dolayısıyla kapitalizmle bir sorunları yoktur. Farklı çıkar gruplarının temsilcileri olmaları, iktidarı ele geçirme, daha fazla pay kapma isteğini doğurmuş, bu da kimi zaman şiddetlenen klikler arası savaşlara yol açmıştır. İdeolojik olarak Kemalistlerin “milliyetçi”liğine karşı, diğerlerinin “İslamcılığı” savunmaları, her iki kliğin de burjuvazinin temsilcileri olduğunu, ezilen kesimlere, işçi ve emekçilere düşmanlıkta birleştikleri gerçeğini değiştirmez.

Din ve milliyetçilik, egemen sınıfların her dönem kullandıkları iki önemli ideolojik argümandır. Sınıflı toplumlarla birlikte din, iktidarı elinde bulunduran kesimin en önemli baskı ve sömürü aracı olmuştur. Kapitalizmle birlikte ise, buna milliyetçilik eklenmiş ve kimi zaman daha öne çıkmıştır. Fakat emperyalizm aşamasında gericileşen burjuvazi, milliyetçilikle birlikte dini de kullanmaya başlamıştır. Zaten Türkiye’de “Türk-İslam sentezi” adıyla iki akımın birleşmesi sağlanmıştır. Keza dünya ölçeğinde de emperyalistler, dinci gericiliği özellikle palazlandırmıştır.

Dolayısıyla **dinci-gericiliğin panzehiri, Kemalizm değildir ve hiçbir zaman da olmamıştır.** Hem dinci gericiliği, hem de şoven-milliyetçiliği tümünden ortadan kaldıracak olan, **sosyalizmdir.** Çünkü bu her iki ideolojik akımın nesnel dayanağı sömürü sistemidir. Sömürücü sınıflar ve onların emperyalist-kapitalist sistemi ortadan kalkmadan ne dincilik, ne milliyetçilik biter.

Sonuç yerine

Bugün devrimci hareket içinde Kemalizme, liberallerin, dinci kesimlerin ve Kürt ulusal hareketinin penceresinden bakanlar da bulunuyor; “ulusalcılar”ın penceresinden bakanlar da...

Bugün devrimci hareket içinde Kemalizme, liberallerin, dinci kesimlerin ve Kürt ulusal hareketinin penceresinden bakanlar da bulunuyor; “ulusalcılar”ın penceresinden bakanlar da...

Kemalizmi Osmanlı’nın bir devamı olarak görüp mahkum edenler de var, ona anti-emperyalist payesi verip devrimcilik atfedenler de... Her ikisine karşı da ideolojik mücadele elzemdir. Bir ucunu şoven milliyetçilik ve halkçılığın, diğerini dinci-gericilik ve liberalizmin çektiği iki akıma karşı, ancak ML temelde bir mücadele yürütülebilir. Bugün için dinci-gericiliğe karşı mücadelenin öne çıkması, Kemalizme karşı mücadeleyi arka plana itmeyi getirmez. Bunların her ikisi de karşı-devrimci akımlardır.

Kemalizmi Osmanlı’nın bir devamı olarak görüp mahkum edenler de var, ona anti-emperyalist payesi verip devrimcilik atfedenler de... Bugüne dek hiç olmayan bir tarzda iki ayrı uçta kümeleyen Kemalizme bakış, Türkiye devrimci hareketi içinde yer edinebildi.

Her ikisine karşı da ideolojik mücadele elzemdir. **Bir ucunu şoven milliyetçilik ve halkçılığın, diğerini dinci-gericilik ve liberalizmin çektiği iki akıma karşı, ancak ML temelde bir mücadele yürütülebilir.** Kuşkusuz döneme göre, bazen biri, bazen diğeri daha öne çıkmakta ve “mızrağın sivri ucu” ona göre yönelmektedir. Ancak her ikisinin de son derece tehlikeli olduğu ve devrime zarar verdiği unutulmamalıdır.

Bugün için dinci-gericiliğe karşı mücadelenin öne çıkması, Kemalizme karşı mücadeleyi arka plana itmeyi getirmez. Bunların her ikisi de karşı-devrimci akımlardır. Elbette mücadelenin biçimi, şiddeti, içinde bulunan koşullara göre şekillenecektir. Haziran direnişinde olduğu gibi hedefe AKP’nin çakıldığı bir ortamda, İP’le çatışmaya girmek veya İP’in varlığını direnişten uzak duruşun gerekçesi yapmak ne kadar yanlışsa, İP’i ittifak edecek bir güç olarak görmek, ona alan açmak da, bir o kadar yanlıştır.

Dün, dinci-gericiliğin yaptığı “mağdur” edebiyatını, bugün İP başta olmak üzere “ulusalcılar” yapmaktadır. “Ergenekon” ve “Balyoz” gibi davalarda yargılamaları, uzun yılları bulan hapis cezaları, onları “ilerici”, “devrimci” yapmaz. Unutulmamalıdır ki, bu davalarda yargılanan generaller, komünist ve devrimcilere işkence eden, katleden 12 Eylül döneminin genç subaylarıdır.

Günümüzde Kemalizmin bayraktarlığını yapan bu generaller ve onların yasal partisi durumundaki İP, ABD’ye karşı Çin-Rusya emperyalistlerinin işbirlikçileridir. Fakat kitlelerdeki ABD karşıtlığını, “anti-emperyalist” duygularını sömürmekte, kendisini “solcu” göstermeye devam etmektedir. Geçmişte “ihbarcılıkları” ile devrimci hareketten tecrit olmuş bu parti, kendini yeniden kabul ettirmeye çalışmaktadır.

Ne yazık ki, Kemalizm ve milliyetçilik, Türkiye solunda ve devrimci hareketinde bir kez daha güç buluyor. TKP’den, HKP’ye, Mahir Çayan’ın çizgisini izleyen kimi örgütlere kadar, -

tabii ki aralarında farklar bulunarak- Kemalizmin etki alanı içinde yer alabiliyorlar. Bunlar, ’80 öncesinden kalan izlerle İP’e karşı mesafeli dursalar da, ideolojik olarak etkilenmekte, yer yer “vatan”, “yurt”, “bayrak” gibi kavramlarda buluşmaktadırlar. (TKP, işi Haziran direnişinde Türk bayrağı taşımaktan, 29 Ekim’de Cumhuriyet kutlamaları yapmaya vardırı.)

Türkiye solunda son yıllardaki Kemalizmin artan etkisinde, Kürt ulusal hareketinin rolüne de değinmek gerekir. Özellikle Türkiye devrimci hareketine karşı hakaretimiz sözleri, büyük şehirlerde kitlelere zarar veren, sıradan insanların ölümüne yolaçan bazı eylemleri, kritik aşamalarda ABD ve AKP ile uzlaşıcı tutumları vb. şoven-milliyetçiliğin güçlenmesine zemin sunmuştur. Elbette ki, asıl neden, ulusal soruna bakışta düğümlenmektedir. Kendine komünist, devrimci diyen her kişi ve örgüt için, ulusal sorun, gerçek kimlikleri ortaya koyan en önemli mihenk taşlarından biridir. Ancak şu da bir gerçektir ki, Kürt ulusal hareketi, - diğer pek çok konuda olduğu gibi- Kemalizm konusunda da Türkiye solu- nu bazen olumlu, bazen olumsuz yönde etkilemiştir. Örneğin 80’li yılların ortalarından ’90’lı yılların sonuna kadar, (yani PKK’nin devrimci yönlerinin güçlü olduğu dönemlerde) olumlu bir rol oynarken, 2000’li yıllardan itibaren bu, ters yönde işlemeye başlamıştır.

Şunu da belirtelim; Kürt ulusal hareketi, Öcalan’ın tutsak edilişinden itibaren Kemalizmle ilgili görüşlerini de değiştirmiş, hatta resmi ideolojiyle paralel bir şekilde Kemalizme övgüler dizmiştir. Öcalan’ın Savunmaları, bunlarla doludur. Cumhuriyetin ilk yıllarındaki Kürt isyanlarını bile, “İngilizlerle işbirliği yapmakla” suçlamış ve bastırılmasını meşru gören açıklamalar yapmıştır. Denilebilir ki, Öcalan’ın savunmasında, -özellikle Kürtler arasında- en fazla tepki çeken sözler, bunlar olmuştur. PKK içinde bile sindirildiği söylenemez. Fakat Kürt ulusal hareketinin pragmatist çizgisi, duruma göre Kemalizm düşmanlığından savunuculuğuna, sonra yeniden zıddına dönüşebilmektedir.

Sonuç olarak bugün Kemalizm ve onunla birlikte anılan “ulusalcılık” ciddi bir tehlike olarak karşımıza çıkmıştır. Bunun başını çeken İP, daha önce aske- ri darbe, ya da 28 Şubat benzeri bir girişimle, AKP’yi devirmeye yeltenmiş, fakat başaramamıştır. Ve Kemalizm ilk

kez “resmi ideoloji”den, düzen-içi muhaliflerin ideolojisi haline gelmiştir. Şimdi halk hareketiyle ilişkilenersek, AKP’yi devirmeye meyletmış durumdadırlar. Haziran direnişinde bunu yaşadık. Birçok devrimci grup ve örgütten daha organize oldukları için de, özellikle küçük illerde etkinlik kurabildiler. Fakat direnişin bütününde böyle bir etkiden söz edilemez. Bununla birlikte **dinci-gericiliğe karşı yükselen tepkilerin, milliyetçiliği körüklediği ve bunun Türkiye devrimci hareketi içinde bile karşılık bulduğu gözardı edilmemelidir.** Dolayısıyla milliyetçiliğe-Kemalizme karşı bir uçtan diğerine savrulmadan, yerli yerine oturarak ideolojik mücadeleyi güçlendirmek, yakıcı bir görev olmuştur. Bu tür çalışmalar, bu ihtiyaca karşılık vermek içindir. Ve bunun somut her gelişme üzerinden yeniden yeniden işlenmesi gerekmektedir.

Dipnotlar

(*) M.Kemal’in komünizm düşmanlığı, M.Suphileri öldürmekle sınırlı değildir. TBMM’nin kuruluşu sırasında konulan ilkelere göre Bakanlar Kurulu üyeleri Meclisçe doğrudan doğruya ve ayrı ayrı seçiliyordu. Bununla ilgili yasa 4 Kasım 1920’de değiştirilerek “Bakanlar, TBMM Başkanı’nın meclis üyelerinden göstereceği adaylar arasından salt çoğunlukla seçilir” biçiminde konuldu. Bunun nedeni, M.Kemal tarafından “ülkede bir komünist partisi kurmak girişiminde bulunan Tokat Milletvekili Nazım Bey’in Meclisçe İçişleri Bakanlığı’na seçilmesi” gösterilmiştir. Onu bakanlıktan çekilmek zorunda bıraktığını anlatan M.Kemal, sonraki anti-demokratik uygulamalarını şöyle gerekçelendiriyor: ‘....Ulusun yarılgıdan korunması için tek çıkar yol, düşünce ve davranışlarıyla ulusun güvenini kazanmış siyasal bir partinin, seçimlerde ulusa kılavuzluk etmesidir.’ (Nutuk, ADD sf: 246)

(**) M. Kemal’in ulusal kurtuluş savaşına başladığı andan itibaren, dini nasıl kullandığına dair tonlarca örnek vardır. Hocalardan fetva almaktan, birlikte fotoğraf çekitmeye kadar her yöntem uygulanmıştır. Bunlar Nutuk’da bizzat M. Kemal’in kaleminden anlatılmaktadır: “Meclis toplanır toplanmaz Anadolu’daki yüksek din bilginlerinden fetva alarak karşı önlemlere giriştik.” (Nutuk, ADD sf: 233)

Dahası TBMM’in 23 Nisan 1920’deki açılışı, özellikle Cuma gününe getirilir ve meclis, Cuma namazından sonra dualarla açılır. 21 Nisan’da yapılan çağrıda şöyle deniyor:

“1- Tanrının yardımıyla Nisanın yirmüçüncü cuma günü, cuma namazından sonra Ankara’da Büyük Millet Meclisi açılacaktır.

2- Yurdun bağımsızlığı, yüce Halifelik ve Padişahlığın kurtarılması gibi en önemli ve ölüm kalımla ilgili görevleri yapacak olan bu meclisin açılış gününü cumaya rastlamakla, o günün kutsallığından yararlanılacak ve bütün sayın milletvekilleriyle kutsal Hacı Bayram Camii’nde cuma namazı kılınarak Kuran’ın ve namazın nurlarından ışık alınacak ve güç kazanılacaktır. Namazdan sonra Peygamberimizin kutlu sakalı ve kutsal sancak alınarak meclisin toplanacağı özel yere gidilecektir. Toplantı yerine girilmeden önce bir dua okunarak kurbanlar kesilecektir...

3- Açılış gününün kutsallığını arttırmak için il merkezlerinde Vali Beyefendi Hazretlerinin düzenleyeceği üzere hatim indirilme ve Buharı okunmaya şimdiden başlanacak...

4- Cuma günü ezandan önce minarelerde sala verilecek, hutbe okunurken Halifemiz ve Padişahımız Efendimiz Hazretleri’nin kutlu adı anıldığı sırada kendisinin, ülkesinin ve bütün uyruklarının bir an önce kurtulmaları ve mutluluğa ermeleri için ayrıca dua edilecek...” (sf: 222)

TBMM kurulduktan sonra oluşturulan ilk anayasanın 7. Maddesi de “şeriat kurallarının yerine getirilmesi” şeklindedir. (age sf: 272)

(***) Sakarya savaşı öncesinde “Başkomutanlık Yasası” ile “vereceği buyruklar yasa olan” Mustafa Kemal’in ilk buyruğu, “ulusal vergi buyruğu”dur. Buna göre halkın elinde bulunan her tür gıdaya, kıyafete, hayvana, silaha vb. “parası sonra ödenmek üzere” en az yüzde 40’na el konulmuştur. (Nutuk sf: 296) Bu duruma tepki gösterenlere M. Kemal’in yanıtı şöyledir: “Birtakım baylar, ‘başkomutan ulusa parasız zorla iş yaptırıyor, oysa yasalar ülkede parasız zorla iş yaptırmayı yasaklamıştır’ demişler. Bu doğrudur... Ordunun eksiklikleri, ulusa parasız zorla iş yaptırmayı gerektiriyorsa, bunu yapıyoruz ve en doğru yasa budur. Ulusun ve ordunun yenilmemesi için ‘yasa buna engel dir’ diye, gerekli gördüğüm önlemi almakta duraksamayacağım.” (sf: 318)

DİRENİŞ ŞEHİTLERİNE VE TUTSAKLARINA SAHİP ÇIKALIM!

Haziran Ayaklanması günlerinde yitirdiğimiz şehitlerimizin bazılarının mahkeme süreçleri başladı. Devlet katilleri gözlerden gizlemek, açığa çıkanları aklamak, aklayamadıklarını ise, en göstermelik biçimde yargılamak için harekete geçmek zorunda kaldı. Ve bu zorunluluk, katillerle ilgili yürütülen kararlı ve ısrarlı mücadelesinin sonucuydu.

Bir hareketin şehitlerine-tutsaklarına sahip çıkması, sadece geçmişine-geleneklerine değil, geleceğine de sahip çıkmasıdır. Savaşan her bireyin, kolektifin bir parçası olduğunu hissetmesi, arkasına kolektifin gücünü alarak, daha güvenli hareket etmesidir. “Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için” şiarının ete-kemiğe bürünmesidir.

Bu perspektifle, şehitlerimize-tutsaklarımıza sahip çıktık, çıkmaya devam ediyoruz. Haziran direnişinin şehit ve tutsaklarını da aynı şekilde sahipleniyor ve yanlarında olduğumuzu gösteriyoruz. Onların hunharca katledilmesinin hesabını mutlaka soracağımızı haykırıyoruz.

Haziran direnişinin ardından başlattığımız “Direnişin şehitlerine, tutsaklarına sahip çıkalım” kampanyası çerçevesinde, yoğun bir afişleme faaliyeti yürüttük. Kurumlarda etkinlikler düzenledik. Sokak gösterileri örgütledik. vb...

Şimdi bunlara “imza kampanyası” da eklendi. Ali İsmail’in yaşadığı Antakya-Ekinciler Beldesi’ndeki forumda oluşturulan “Ali İsmail Korkmaz Komitesi”nin açtığı bu kampanyaya herkesin katılmasını istiyoruz. Sadece imza vermekle kalmayıp, imza toplayan ve kampanyanın diğer faaliyetlerine de katılan aktif bir unsuru olmalarını bekliyoruz.

Ayrıca şehitlerimizin mahkemelerine kitlel katılımla faşizmi kendi ininde de mahkum etmeyi başarmalıyız. Ethem’in 28 Ekim’de Ankara’daki, Ali’nin 20 Kasım’da Eskişehir’deki duruşmalarına topluca gidelim! Devletin koruması altındaki katillere, peşlerinde olduğumuzu ve halkın öfkesinden kurtulamayacaklarını gösterelim! Dünyayı onlara ve onları koruyanlara dar edelim!

Katiller Yargılsın! Tutsaklara Özgürlük!

Taksim Gezi Parkı’nın yıkılıp yerine AVM yapılmak istenmesine karşı başlayan direniş, polisin azgınca saldırısı üzerine büyük bir halk isyanına dönüşmüştü. Haziran ayında 15 milyon kadar insan sokaklara çıktı, büyük bir kardeşleşme ve dayanışma içinde, artan saldırılara, hak gasplarına, yaşamın her alanına müdahale edilmesine karşı biriken öfkesini haykırdı.

AKP hükümeti ise, bu direnişe vahşice saldırdı. Panzeri, TOMA’sı, bibergazı, copu, plastik mermisi, resmi ve sivil katil sürüsüyle ölüm kustular. Binlerce kişi yaralandı, onlarca gözlerini kaybetti, bitkisel hayata girdi. Ve gencecik fidanlarımız yaşamını yitirdi. Ardından katilleri gizlemeye çalıştılar, açığa çıkanları ise delilleri karartarak yargılamaktan kaçındılar. Diğer yandan direnişe katıldığı için yüzlerce kişiyi gözaltına alıp, tutukladılar.

Sokakta, herkesin gözü önünde katledilen kardeşlerimizin, evlatlarımızın katillerini istiyoruz! Bunlar açıklanmalı ve yargılanmalıdır!

Şehitlerine ve tutsaklarına sahip çıkmayan bir halkın, geleceğinin olmayacağını biliyoruz. “Katiller Yargılsın, Tutsaklara Özgürlük” diyerek, aynı zamanda emeğimize, onuru muza, geleceğimize sahip çıkıyoruz!

Ali İsmail Korkmaz Halk Komitesi

ADI SOYADI

MESLEK

İMZA

İnsanlığın umudu, özlemi
EKİM DEVRİMİ
YAŞIYOR!